

Giới thiệu Nếu Như Trên Đồi Có Giá Như

Thể loại: ngôn tình, bi hài hước, đa thể loại

Đây không phải là một truyện, mà là một tuyển tập các câu chuyện nhỏ, mỗi câu chuyện có thể liên quan đến nhau hoặc có thể không.

Những cung bậc cảm xúc trải qua trong tình yêu, có bi thương có vui vẻ có hạnh phúc thì cũng có đau khổ..

Đề rồi có đôi khi anh phải nói rằng giá như anh yêu em sớm hơn,

Giá như ta nhận ra nàng tốt đẹp sớm hơn...

Hoặc giá như, trên đời tồn tại hai chữ "giá như"

Vui vẻ, hạnh phúc, khổ đau, tuyệt vọng, hi vọng ái ố trong nhân gian, nào ai giống ai.

Trên thế giới này, nhịp điệu vẫn sẽ diễn ra, nhưng ở một nơi nào đó, lại đánh mất đi nhịp điệu vốn có.

Nào có ai biết trước mình sẽ sinh ra như thế nào? Không ai quyết định được bản thân tại sao lại sinh ra.

Trên đời, thuốc gì cũng có, chỉ có thuốc hối hận là không.

Giá như...

Trên đời, tồn tại hai chữ "giá như"

Những sai lầm sẽ không diễn ra.

Và chúng ta, cũng sẽ không bao giờ hối hận.

Thế nhưng, hai chữ "giá như" ấy, vĩnh viễn đều là một thứ gì đó vô hình, hư vô...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đồi Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Đuổi theo bước chân anh *- Nếu như anh yêu em sớm hơn

Năm đó, cô 17 tuổi, anh 27 tuổi.

Khi đó, anh đang theo đuổi một cô gái cùng trường với cô, cô ấy là hoa khôi của trường - lớn hơn cô một tuổi.

Anh tặng cho cô ấy một nhánh hoa oải hương, cô ấy không nhận và ném nó xuống đất, sau đó, cô ấy bỏ đi, bỏ lại anh đứng một mình nơi đó.

Cô không tin vào nhất kiến chung tình, nhưng khi nhìn thấy anh, cô biết mình rất thích, rất thích anh.

Cô tiến tới, muốn xoa dịu đi cảm giác thất tình của anh, cô nhặt đoá hoa oải hương dưới đất lên, cười khẽ - "Đóa hoa này đẹp quá anh nhỉ?"

Anh chỉ liếc mắt nhìn cô một cái sau đó nhanh chóng quay mặt đi - "Nếu đẹp thì lấy đi".

Anh không biết, vào giây phút đó, có một người con gái đã phải lòng anh. Và người con gái thích hoa oải hương đó lại không biết, anh tỏ tình thất bại, nên đã sinh ra cảm giác chán ghét đối với loài hoa màu tím này.

Anh bước đi, cô ôm đoá hoa đã bị dập nát lảo đảo bước đi phía sau anh. Cô cười một nụ cười mà bản thân cho là đẹp nhất, tự giới thiệu mình - "Chào anh, em tên là Hàn Vi Hương. Anh tên là gì?"

Anh vẫn không thèm để ý đến cô, chỉ nhíu mày bước đi càng nhanh hơn.

Cô cũng không bỏ cuộc, nhẹ nhàng hỏi - "Anh vừa tỏ tình với chị Thục Uyên sao?"

Anh thoáng dừng bước, nhìn cô - "Thẩm Dật Ngôn, tên của tôi"

Cuối cùng anh cũng đáp lời cô, cô bé năm đó cười thật tươi khi được người mình thích để ý đến. Nhưng cô bé ngây thơ ấy lại không biết rằng, người mà cô thích lại có một mục đích khác.

Hai người cùng đi về một hướng, trên đường, không ai nói với ai câu nào, chỉ khi gần đến cuối đường, anh mới hỏi cô, cô quen biết Thực Uyên à, cô đáp là có. Và cô thấy anh nở nụ cười, và nụ cười đó đã làm trái tim của cô lỡ mất một nhịp.

Cô phát hiện ra, thì ra cô và anh là hàng xóm của nhau. Căn hộ của anh và của cô có thể nhìn thấy nhau qua cửa sổ và lan can phía sau căn nhà. Mỗi ngày cô đều mang một đoá oải hương để vào bàn đá trên khoảng sân trước lan can của nhà anh. Cô biết sau đó anh sẽ đem nó vứt đi nhưng cô vẫn thích tặng anh.

Anh nói - "Sao cô phiền thế?"

Cô đáp - "Vì em thích anh"

Anh cười khinh - "Nhưng tôi không thích cô"

Lúc ban đầu, khi cô nghe anh nói như thế sẽ rất đau lòng, nhưng nếu nghe nhiều sẽ thành thói quen mà thôi.

Cô sống chung với mẹ và anh trai. Cô mồ côi cha, anh trai của cô là con của mẹ và chồng trước nhưng ông ấy đã mất khi anh trai vừa mới 6 tuổi. Sau đó, mẹ mang thai với một người nước ngoài và sinh ra cô. Cô mang một vẻ đẹp lai Tây, tuy không xuất chúng nhưng trông cũng rất dịu dàng. Một mái tóc nâu vàng và đôi mắt màu xanh dương.

Cô hay bị mọi người ức hiếp, chỉ vì bọn họ nói cô là "Đồ ngoại quốc", "đồ tạp chủng", "đồ không có cha" nhưng cô cảm thấy không sao cả. Cô vẫn luôn có mẹ và anh trai yêu thương. Nay cô còn có một mục tiêu sống là anh nữa.

Có một hôm, khi cô vừa ra khỏi cổng trường thì bị bạn bè có ý đẩy ngã, thật may rằng anh đứng gần đó và đỡ cô. Cô nghe thấy tiếng bạn bè chế giễu, và cô còn nghe thấy tiếng của anh gần giọng - "Cái lũ này ồn ào thật". Cô rất vui, anh có phải vì cô nên mới nói thế với bọn họ hay không? Cô biết mình không nên ôm hy vọng quá nhiều nhưng trái tim thiếu nữ của cô vẫn rung động.

Cô phát hiện anh bị bệnh đau dạ dày. Mỗi ngày, cô đều mang đồ ăn sang nhà của anh kèm theo giấy nhớ nhắc anh hâm nóng lại rồi ăn.

Cô không biết anh có ăn hay không nhưng cô vẫn làm thức ăn ngon cho anh đều đặn hàng ngày.

Cho đến một hôm, cô đi học về sớm, đúng lúc bắt gặp anh đang đổ bát cháo cô nấu cho anh vào thùng rác. Cô tuy đau đớn trong lòng nhưng vẫn gượng dậy, tự nói với bản thân sẽ cố gắng hơn, một ngày nào đó anh sẽ yêu cô, niềm tin của cô mỗi ngày một lớn hơn.

Cho đến khi, cô bắt gặp anh và chị Thực Uyên đang hẹn hò. Cô như chết đứng tại chỗ. Thì ra cô có cố gắng bao nhiêu cũng không bằng một cái nhìn này, một nụ cười của chị ấy.

Cô nói - "Chị Thực Uyên thật ra đã có bạn trai rồi. Sao anh lại quen chị ấy?"

Anh nói - "Cô đừng có mà nhục mạ cô ấy, tôi nói cho cô biết, đừng có nghĩ làm tổn thương Thực Uyên của tôi. Cô ấy ngoan hiền như vậy, làm sao lại như lời cô nói"

Cô nói - "Em là nói thật. Anh không nên quen chị ấy. Xin anh hãy tin em"

Cô thấy anh tức giận quay người bước đi. Mấy hôm sau, hôm sau nữa, cô không thấy anh về nhà. Mỗi ngày, cô đều ở phía sau lan can đợi anh. Mỗi ngày, cô đều gửi đến một đoá oải hương. Mỗi ngày, cô đều nấu món ăn mới, cất trong tủ lạnh nhà mình, chờ anh về sẽ mang qua cho anh.

Ngày thứ 36, anh trở về. Cô vui mừng ra đón. Anh phớt lờ cô nhưng không còn gắt gỏng như trước. Cô vui vẻ trở lại những ngày tháng lúc trước, những việc làm hằng ngày lại được tuần hoàn như cũ. Trái tim của cô một lần nữa đập loạn lên vì anh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đồi Có Gió Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Đến cuối cùng, anh vẫn không yêu em

Ngày tháng của cô và anh cứ như vậy trôi qua, mỗi một phút giây cô lại càng yêu anh thêm một chút.

Năm anh 32 tuổi, cô 22 tuổi. Anh trở thành một doanh nhân thành đạt, ngày càng có nhiều người thích anh hơn nhưng cô vẫn tin anh sẽ yêu cô vào một ngày nào đó.

Nhưng có lẽ chỉ là mơ mộng hão huyền, từ khi chị Thực Uyên và anh chia tay, anh ngày càng lạnh lùng, ngủ với không biết bao nhiêu cô gái nhưng trong đó, không hề có cô.

Anh nghĩ cô là người đã làm cho chị Thực Uyên bỏ đi, có lẽ anh không biết, chị Thực Uyên là chị họ của cô. Lỗi cô nói năm đó đều là sự thật, chị ấy đã có bạn trai rồi, và cô cũng không biết chị ấy có bao nhiêu người bạn trai nữa. Anh quen chị ấy sẽ chỉ làm cho anh càng thêm tổn thương mà thôi.

Chị Thực Uyên đã bỏ anh đi được 2 năm rồi. Hôm nay, cô định mang thức ăn đến văn phòng cho anh thì nghe thấy có tiếng nói chuyện trong phòng.

"Anh Dật Ngôn, em xin lỗi vì đã bỏ đi mà không nói lời nào. Thật ra em vẫn rất yêu anh, anh sẽ tha thứ cho em chứ?"

"Thực Uyên, em..."

"Anh muốn trách hay muốn mắng gì em cũng được. Là em sai, phải, năm đó em đã phải lòng một chàng trai khác, nhưng trong tim của em vẫn chỉ có anh mà thôi. Hãy tin em, có được không?"

"Năm đó có phải là Hàn Vi Hương đã đuổi em đi không?"

Thì ra, đến cuối cùng, anh vẫn yêu chị Thực Uyên. Đến cuối cùng, mọi cố gắng của cô đều chỉ đổi lại sự nghi ngờ của anh. Đến cuối cùng, cô vẫn là người thua cuộc. Hay nói đúng hơn, ngay từ đầu, cô đã không có cơ hội để thắng. Trái tim của cô đau đớn như bị hàng ngàn con dao đâm vào, nỏ nộ cười tự giễu, cô có nên cố gắng nữa hay không đây?

Hôm nay, cô và anh trai cùng nhau đến nhà dì cả, chị của mẹ cô và là mẹ của chị Thực Uyên. Không biết cô có nên cảm thấy may mắn khi chị ấy vắng nhà hay không, hay là nên buồn bực vì cô biết chị ấy đi cùng với anh?

Cô ở chơi nhà dì đến tận gần tối. Nhà dì có một khoảng sân rất rộng. Trong khi mẹ và anh trai đang trò chuyện cùng dì thì cô đi ra ngoài sân cho thoáng mát.

Thấp thoáng đâu đó là tiếng nói của chị Thực Uyên, tại sao chị ấy không vào nhà? Cô đi theo tiếng nói thì bất gặp chị Thực Uyên đang nói chuyện với một người đàn ông lạ mặt.

"Anh không thấy như vậy là có hơi độc ác sao?" - Thực Uyên nhẹ giọng hỏi người đàn ông.

"Có gì đâu chứ. Hay là em đã yêu thằng nhóc kia?" - Cô nghe thấy tiếng gầm nhẹ của người đàn ông đó.

"Nào có, người ta chỉ yêu anh thôi" - Lại là tiếng chị Thực Uyên nũng nịu vang lên.

"Hôm nay em đã làm cách nào để dụ thằng nhóc kia vào tròng thế hả?"

"Đơn giản thôi, đi rót cho anh ta ly nước, rồi bỏ xuân dược vào. Mà loại thuốc này cũng mạnh ghê nha, lần trước, anh làm người ta đến mức ba ngày vẫn chưa xuống giường được"

"Tiểu lăng lợ, em có muốn thử lần nữa không haha?"

"Hừ, em mới không thèm. Mà người anh đã xếp sẵn vào văn phòng của anh ta là ai thế?"

"Là một à minh tinh, không phải tên họ Thẩm đó là doanh nhân thành đạt sao? Anh sẽ cho cậu ta thân bại danh liệt vì dám giành tiểu bảo bối với anh"

Cô không còn nghe được gì nữa, vào giây phút này, cô chỉ biết, anh đang gặp nạn. Cô không nói với mẹ và anh trai tiếng nào, nhanh chóng rời khỏi đó, chạy thẳng về phía văn phòng của anh. Cô thậm chí còn không bắt taxi, cô rất vội. Đôi giày sandal cô đang mang chột đứt dây. Cô vội bỏ nó ra, đi chân trần trên con đường đầy cát đá. Đến nơi, nhân viên bảo anh đã về rồi.

Cô lẻ đôi bàn chân đầy máu do bị các vật sắc nhọn cửa vào dẫm đi về nhà. Đập cửa nhà anh thì phát hiện cửa đã bị khoá từ bên trong. Cô quyết định vào nhà của mình, trèo qua hàng rào ngăn cách hai bên lan can. Lúc leo xuống, cô đã bị hàng rào cửa một đường dài ngay bắp chân. Tuy rất đau nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng, anh cũng đang rất đau. Nghĩ đến đó, tim của cô lại co rút từng đợt. Dật Ngôn, em đến cứu anh đây.

Khi cô vào được nhà của anh thì thấy mọi thứ bị hất đầy đất, có cả mảnh vỡ của bình hoa. Cô hoảng sợ, chạy khắp nơi tìm phòng của anh, cuối cùng đứng trước một căn phòng đang hé mở. Ở bên trong truyền ra tiếng nước, cô nhẹ nhàng bước vào.

Thấy khắp phòng là quần áo rơi rải rác, cô nghe nói loại xuân dược này rất mạnh. Liệu có hại đến cơ thể của anh hay không? Cô nhanh chóng đi vào nơi có tiếng nước. Anh đang ngồi bên trong bồn tắm, trên đầu là những giọt nước lạnh lẽo đang trút xuống.

Cô vội tới nâng anh dậy - "Dật Ngôn, anh có sao hay không? Dật Ngôn, anh mau tỉnh"

Thắm Dật Ngôn mơ màng nghe có tiếng người gọi, anh không biết là ai đang kêu tên anh nữa. Anh chỉ cảm thấy cả thân thể rất nóng, nóng như lửa đốt, thật khó chịu. Anh biết mình đã bị hạ thuốc nhưng lại không biết là ai làm cả.

Anh cần giải toả, một xúc cảm mát lạnh đang cứu rỗi anh, còn có hương thơm thoang thoảng đâu đó. Anh đến gần với nguồn sống kia, chỉ có nơi đó mới cứu được anh. Thật mềm mại, anh ôm vật thể đó vào lòng. Bắt đầu xé bỏ mọi chướng ngại. Từng nụ hôn tiến công thần tốc. Cô rất sợ hãi, nhưng chỉ cần giải được được cho anh, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Một cơn đau xé rách như muốn cắt cô ra làm hai, cô bật khóc, cào cào anh nhưng anh vẫn mạnh mẽ mặc cho cô la hét cầu xin. Giọt máu nữ cùng với máu nơi bắp chân và bàn chân chảy xuống đất cho đến trên giường. Hàn Vi Hương cảm thấy đỡ đau hơn, một khoái cảm kì lạ dâng lên từ phía bụng dưới, tê dại và thật thoải mái. Cô ôm chặt lấy anh và cùng anh mây mưa.

Có thể được bên anh ngay lúc này cũng tốt. Trao thân cho anh, cô sẵn lòng. Chỉ cần anh được an toàn là tốt rồi. Nhiều lần anh đưa cô đến thiên đường rồi lại lơ lửng mộng lung, không biết phát tiết qua bao nhiêu lần, cuối cùng anh cũng dừng lại. Cô rất mệt, thật mệt mỏi, cô chỉ ngủ một tí thôi. Cô không biết điều này là đúng hay sai. Anh không yêu cô, nếu anh phát hiện ra cô đã ngủ với anh, không biết anh sẽ tức giận như thế nào đâu.

Lúc đầu, cô cảm thấy rất hạnh phúc nhưng sau đó lại lo sợ, sợ anh sẽ xa lánh cô, sợ anh sẽ không để ý đến cô nữa. Ý thức dần trở nên mơ hồ, trái tim của cô mỗi một rồi, nó cần nghỉ ngơi một lát, sau đó cô đã ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Em bỏ cuộc nhé !?

Cô bị lay cho tỉnh dậy, ngược mắt lên là khuôn mặt giận dữ kèm với đôi mắt đỏ ngầu của anh.

Cô hoảng sợ, ngồi bật dậy.

Anh nghiêng răng gắt lên - "Thì ra người hạ thuốc tôi là cô. Thì ra cô chỉ là một con điểm thích leo lên giường đàn ông mà thôi. Tôi còn không biết tôi là người thứ mấy đâu".

Mọi cảm xúc của cô như vỡ oà - "Tại sao anh lại nhục mạ em như vậy? Em chỉ muốn cứu anh mà thôi. Vì em nghe nói loại dược này rất mạnh nên mới..."

Anh ngắt lời - "Cô nghe nói loại dược này rất mạnh? Cô nghe người bán nói sao? Đúng là một con điểm rẻ tiền. Cô có nghe nói cái miệng hại cái thân, còn cô thì chắc thêm vào hành động ngu xuẩn hại cái thân đấy".

Cô ngạc nhiên và cảm thấy rất muốn cười, và cô thật sự đã cười - "Anh nói đã đủ chưa?"

Anh thấy nụ cười đó của cô, chợt muốn đến và tắt nó đi. Anh không thích cô cười như thế. Đáng nhẽ cô phải ngoan ngoãn khóc lóc xin anh tha thứ chứ, anh chướng mắt với nụ cười đó. Nó làm anh cảm thấy, anh đang dần để vụt khỏi tay một cái gì đó rất quan trọng.

Đột nhiên cửa phòng mở toang. Mẹ và anh trai của cô đang đứng ngoài cửa. Cô hoảng hốt và cô còn cảm nhận được cơn giận của anh đang lên đến tận đỉnh.

Không biết mẹ và anh đã nói gì, cô biết mẹ là một con người cổ hủ, sẽ không để yên cho chuyện này đâu. Bên trong phòng, anh trai đang dìu cô dậy, anh mắng cô là đồ ngốc, anh nói lúc từ nhà đi ra về không thấy cô đâu nên mới lo lắng. Anh nói mẹ và anh đã tìm hết khắp mọi nơi và cuối cùng là nơi này.

Đột nhiên, một tin tức như sét đánh ngang tai. Mẹ cô thông báo anh và cô sẽ kết hôn vào tháng sau. Tại sao anh lại đồng ý chuyện này chứ? Không phải anh nên phản đối kịch liệt sao? Không hiểu sao, trái tim của cô vừa chờ mong vừa cảm thấy rất bất an.

Sau khi kết hôn, anh chưa một lần về nhà trước khuya. Người anh toàn mùi rượu, về nhà toàn sau 1 giờ sáng. Nhưng cô vẫn chờ anh.

Chăm sóc anh mỗi khi anh say mềm, luôn thiếu ngủ vì canh chừng anh. Khi anh bị lên cơn đau dạ dày, cô luôn rất nhanh chân lấy thuốc cho anh, dọn dờ anh thuốc để ở đâu.

Sáng sớm hằng ngày, cô đều nấu bữa sáng chờ anh dậy. Buổi trưa, cô nấu cơm chờ anh về. Buổi chiều, cô nấu một bàn thức ăn ngon chờ anh tan làm. Nhưng, anh chưa một lần đụng vào thức ăn cô nấu.

Niềm an ủi duy nhất của cô chính là đứa bé trong bụng cô - kết tinh của anh và cô. Có một lần khi cô đi siêu thị bị ngã xịu, được một người hảo tâm

đưa vào bệnh viện, lúc đó, cô phát hiện cô đã mang thai được 1 tháng. Cô rất hạnh phúc muốn đi báo tin vui cho anh nhưng anh không chịu gặp mặt cô.

Hôm nay, công ty của anh tổ chức tiệc. Cô muốn cùng đi với anh nhưng anh đã hắt tay cô ra, cười khinh miệt - "Tôi không muốn người khác biết tôi lấy một con điếm về làm vợ".

Cái đẩy của anh rất mạnh, cô đang đứng ở chỗ đường giao cầu thang nên trượt chân ngã xuống ba bậc. Cô hoảng sợ vội ôm bụng của mình, ở đó có một con đau quặn thắt dữ dội. Con của cô, cô cảm nhận được có một dòng nước ấm áp chảy xuống chân. Cô mở miệng muốn gọi anh nhưng anh đã bỏ đi từ lúc nào. Vì quá đau đớn nên cô đã ngất xỉu.

Khi tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm trong bệnh viện, bên cạnh là anh trai của cô.

Cô vội vàng nắm lấy cánh tay của anh - "Anh ơi, con của em.."

"Hương Hương, con của em, mất rồi" - Tiếng nói của anh trai như đánh vào ngực cô những cú đấm mạnh mẽ nhất.

Lần đầu tiên cô bật khóc nức nở như một đứa trẻ. Anh trai ôm cô vào lòng an ủi cô.

Tĩnh dưỡng gần một tuần, cô được cho xuất viện về nhà. Căn nhà vẫn như trước, chỉ có lòng người là khác xưa. Cô nghĩ, đã đến lúc rồi, trái tim của cô lần đầu tiên trở nên điên cuồng như thế.

Cô bỏ cuộc, cô muốn chấm dứt cuộc chơi này. Cô chấp nhận sự thua cuộc của mình. Cô đã thua anh, thua triệt để. Mím cười lần cuối, trái tim của cô co thắt dữ dội sau đó lại êm đềm, yên tĩnh trở lại. Người con gái năm nào vẫn theo sau anh, nay lại đi trước anh rồi, tạm biệt, tình yêu của em

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Điên cuồng

Hôm nay, Thẩm Dật Ngôn đi làm về thì thấy nhà sáng đèn. Cả tuần qua không thấy cô đâu, anh cứ tưởng mình sẽ cảm thấy thoải mái nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn cứ mất mát, trống vắng khó hiểu.

Lại thấy ánh đèn quen thuộc, không hiểu sao anh lại cảm thấy an tâm. Bước vào nhà, không còn nghĩ thấy mùi đồ ăn quen thuộc, anh cảm thấy rất lạ. Bóng dáng quen thuộc cũng không thấy đâu, bình thường mỗi khi anh về, cô đều sẽ chạy ra đón anh và tặng anh một đoá hoa oải hương. Tuy anh không nhận hoặc sẽ ném nó đi nhưng dù sao điều đó cũng đã trở thành thói quen.

Anh không muốn quan tâm đến cô nhưng bước chân lại không nghe theo sai khiến mà bước vào căn phòng của cô. Căn phòng im lặng đến đáng sợ, đột nhiên anh lại không muốn mở cánh cửa đó ra. Bỏ qua nỗi sợ hãi đó, anh vừa vặn tay nắm cửa vừa nói những lời khinh rẻ cô - "À, cô đi chơi với trai về rồi đấy à? Sao không đi luôn đi về làm...". Mọi lời nói như tất nghẹn ở cổ họng, máu chảy từ trên giường thấm xuống dưới đất từ cổ tay của cô. Bức tường phía trên là 5 chữ đầy máu "Dật Ngôn, cảm ơn anh".

Cô mỉm cười thanh thản như vậy, đoá hoa oải hương vẫn nằm ngay ngắn trên gối của cô. Nhưng nụ cười đó không phải là cho anh nữa, mà là cho chính cô. Đoá hoa đó, cô không tặng tay đưa cho anh nữa mà lại lặng lẽ nằm yên ở nơi đó. Trái tim của cô gái ấy đã ngừng đập mất rồi.

Lúc này, anh mới giật mình vội vàng gọi cứu viện.

Tiếng còi xe cứu thương nghe chói tai như vậy.

Một cú đấm như trời giáng chính xác ngay mặt của anh. Lúc nghe động tĩnh bên này, mẹ và anh trai của cô cũng đã đến đây.

Anh nghe thấy tiếng gầm rú như một con thú bị thương của anh trai cô - "Mày là thằng khốn nạn".

Anh nghe từng lời từng lời nói như muốn đánh thẳng vào sâu thẳm trong lòng anh.

"Em ấy yêu mày như vậy mà mày lại đối xử với em ấy chẳng khác nào đồ vật"

"Em ấy vì mày mà hằng ngày phải dậy sớm chạy đường xa để hái hoa oải hương"

"Em ấy nói sẽ dành cho mày những đoá hoa tươi đẹp nhất cho ngày mới"

"Em ấy gấp sao, ghi những lời thâm tình nhất gắn vào mỗi đoá hoa. Mỗi đoá là một ngôi sao"

"Nhưng mày đều ném đi"

"Em ấy nghe mày nói thích những cô gái có vẻ đẹp phương Đông. Em ấy đã bỏ đi mái tóc xinh đẹp của mình chỉ để nhuộm đen cho giống người phương Đông"

"Em ấy là em họ của Thực Uyên. Chuyện của Thực Uyên trong nhà tao không ai không biết. Nhưng vì mày, em ấy nhẫn nhục biết bao nhiêu lần"

"Em ấy chạy bộ chân trần để đi cứu mày, thậm chí còn bị hàng rào cửa một đường dài ở bắp chân chỉ để đi cứu một thằng cầm thú như mày"

"Em ấy vì mày mà học nấu ăn, dành những thành quả thành công nhất cho mày, còn em ấy thì chỉ ăn phở phẩm. Thậm chí, em ấy còn nhịn ăn vì mày"

"Em ấy mang thai con của mày. Còn mày lại hại chết đứa bé đó, và cả mẹ của đứa bé đó nữa"

"Nếu em tao có chuyện gì thì mày đừng mong sẽ sống yên ổn. Tao cấm mày đi theo, mày không có tư cách đó"

Anh trai cô bỏ đi. Còn anh thì lại sưng sốt đứng ở nơi đó.

Cô gái 17 tuổi năm ấy, chỉ vì anh nở một nụ cười với cô, chỉ vì anh đã cho cô một nhành hoa oải hương bị người khác vứt bỏ. Mà cô đã rung động lần đầu tiên trong đời.

Tại sao năm đó anh lại không nhận ra, nụ cười của cô còn chói mắt hơn cả ánh dương?

Tại sao lúc đó anh không để ý, đôi mắt của cô sâu thẳm hơn đại dương, một đôi mắt biết nói biết cười, đáng yêu như vậy?

Tại sao chỉ vì một lời nói vô tình của anh, mà cô lại bỏ đi mái tóc xinh đẹp nhất của mình?

Tại sao chỉ vì lấy lòng anh, cô lại phải hao tâm tổn sức như vậy?

Thì ra ngày hôm ấy là cô cứu anh chứ không phải là hại anh. Vậy mà anh lại mắng nhiếc cô, xúc phạm cô như vậy. Nụ cười khi đó của cô lạnh băng, anh chợt nhận ra, anh thích khi cô cười niềm nở với anh chứ không phải nụ cười đầy gượng gạo như vậy. Anh nhận ra thì ra cô đã ở sâu trong lòng của anh từ lâu rồi nhưng anh vẫn không nhận thấy. Từng lớp kí ức bị lột bỏ, ngày hôm nay, anh đã đứng đối diện với tiếng lòng của mình. Hàn Vi Hương...

Anh xa lánh cô vì anh cứ cố chấp cho rằng mình yêu Thực Uyên, không thể phản bội Thực Uyên.

Anh ghét hoa oải hương vì nó là một sự sỉ nhục trên con đường tình trường của anh, đánh dấu lần thất bại duy nhất khi anh tỏ tình một người con gái.

Anh không ăn thức ăn cô nấu vì anh nghĩ cô nên hết hy vọng đi. Nhưng vì sao anh lại nghĩ như vậy? À, là vì tốt cho cô. Nhưng tại sao lại muốn tốt cho cô? Bây giờ anh mới vỡ lẽ.

Khi kết hôn, anh cứ mặc định rằng cô hại anh, lừa dối anh vì anh sợ khi anh chấp nhận cô rồi, cô sẽ không còn nhiệt tình như trước nữa. Thứ gì không chiếm được mới là quý giá nhất không phải sao?

Vì sao anh lại mắng nhiếc cô? Chỉ vì khi nghĩ đến cô đã từng cùng người khác thân mật thì anh lại tức giận. Nhưng mà, anh biết, anh là người đàn ông đầu tiên của cô.

Còn đứa con của hai người nữa. Rốt cuộc thì tại sao anh lại không biết gì cả? Anh hại chết con của hai người sao?

Tại sao lúc trước anh lại đa nghi như vậy? Không phải chỉ cần chấp nhận cô là tốt rồi sao? Người ta nói, càng yêu thì sẽ càng nghi ngờ đủ điều. Và anh, chính là như thế.

Thẩm Dật Ngôn điên cuồng, anh lao vào căn phòng của cô. Khắp nơi đều là vật dụng cho em bé, thì ra, anh chưa từng thật sự quan tâm đến cô.

Anh điên cuồng gào thét tên của cô trong tuyệt vọng. Nhưng không có ai ra chào đón anh nữa, đoá hoa oải hương đằng kia cũng nhuốm một màu bi thương.

Cầm nhành hoa trên tay, anh sờ soạng một hồi lâu thì có một thứ gì đó to như một viên bi giấy, anh lấy nó ra, đây đúng là ngôi sao của cô đã gấp. Vội vàng mở từng lớp gấp giấy, một dòng chữ thanh thoát nhẹ nhàng nhưng đầy mạnh mẽ hiện ra - "Người ta hứa hẹn kiếp này kiếp sau sẽ tái tục tiền duyên, còn em, em hy vọng kiếp sau em sẽ yêu một người cũng yêu thương em, em sẽ không ngu ngốc yêu một người vô tâm nữa. Em không biết anh có đọc được nó hay không, em không biết anh có biết được bí mật bên trong mỗi đoá hoa oải hương hay không. Nhưng dù sao thì đây cũng là lời tạm biệt của em. Tạm biệt anh".

Thì ra, cô không cần anh nữa, cô nói kiếp sau sẽ yêu một người cũng yêu mình. Bây giờ anh yêu cô rồi, liệu kiếp sau anh có thể tái tục tiền duyên với cô hay không?

Đi quanh căn phòng, anh lục lọi khắp mọi ngõ ngách thì phát hiện dưới gầm giường có một quyển sổ. Đây là một cuốn nhật kí, anh mở nó ra thì thấy có hai chiếc nhẫn đang được nối bởi một sợi chỉ. Và sợi chỉ đó lại nối liền với một mảnh giấy - "Chúng ta đã kết hôn rồi nhưng anh không muốn người ta biết. Vậy thì em sẽ tôn trọng anh, chúng ta sẽ là một cặp vợ chồng lạ kì nhất khi không đeo nhẫn. Thứ lỗi cho em vì đã giữ cặp nhẫn này cho riêng mình, nhưng chỉ có như vậy em mới có thể khẳng định được rằng anh và em đã thuộc về nhau".

Nét chữ quen thuộc nổi lên từ trang đầu quyển nhật kí:

"Ngày 24 tháng 7 năm 2010,

Hôm nay, tôi vừa đi học về thì bắt gặp một màn tỏ tình thất bại. Lại là một anh chàng phải lòng chị Thực Uyên. Nhưng anh này rất đặc biệt. Anh ấy lại tặng chị Uyên hoa oải hương? Trên đời, chị ấy ghét nhất là hoa oải hương. Bởi vì, khi nhìn thấy nó, chị ấy sẽ nhớ đến tôi.

Chị ấy nói tôi là đồ tạp chủng, không có cha, là một đứa ngoại lai đáng ghét. Thật ra, bên phía ngoại của mẹ tôi, trước giờ, lúa cháu chỉ có mỗi chị ấy là con gái nên được cưng chiều hết mực. Bây giờ có thêm tôi nên chị ấy rất ghét tôi.

Quay lại chàng trai kia, tôi thấy hoá hoa thật xinh đẹp nên đã định lấy nó lên rồi bỏ chạy. Nhưng mà anh ấy còn đứng kia cho nên tôi phải nói chuyện vòng vo. Cuối cùng, tôi cũng thành công cầm được nhành hoa trên tay.

Lúc này, tôi mới để ý đến anh ấy. Thật phong độ, gương mặt cũng rất mang phong vị đàn ông. Tôi buột miệng hỏi anh ấy về chị Thực Uyên thì anh ấy lại mỉm cười. Nụ cười đó, lần đầu tiên trong đời tôi biết thế nào là rung động".

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Nhật kí của em

"Ngày 26 tháng 7 năm 2010, tôi phát hiện nhà của chàng trai ấy sát vách nhà tôi. Thế là tôi bắt đầu công cuộc theo đuổi của mình. Mỗi ngày, tôi đều tặng anh một đóa hoa oải hương kèm với lời chào buổi sáng và tâm trạng, cảm xúc của tôi qua một ngôi sao gấp giấy tôi để ở bên trong của nhành hoa".

..."Ngày 30 tháng 7 năm 2010, khi đang trên đường đi học về. Vừa mới bước ra cổng trường thì tôi bị ai đó đẩy ngã kèm theo những lời dè bêu, nhưng may thay có một người đã đỡ lấy tôi - là anh ấy, Thẩm Dật Ngôn. Đây là lần đầu tiên tôi nhắc đến tên anh ấy trong cuốn nhật kí này, vì trước đó, tôi chưa xác định được là tôi cảm nắng anh ấy hay là thích anh ấy. Nhưng bây giờ thì tôi biết rồi, tôi thích anh ấy".

..."Ngày 31 tháng 7 năm 2010, tôi tình cờ thấy anh ấy ném những đóa hoa mà tôi tặng đi. Tuy trong lòng rất buồn, nhưng mỗi sáng tôi đều vui vẻ chăm chỉ đi lấy hoa tặng cho anh ấy. Tôi mong anh ấy sẽ đọc được tâm ý của tôi trong những ngôi sao. Sẽ có một ngày anh ấy nhìn nhận sự cố gắng của tôi và thích tôi, tôi tin là thế".

..."Ngày 13 tháng 8 năm 2010, tôi chợt bắt gặp một lần anh bị lên cơn đau dạ dày dữ dội. Vì thế, lần đầu tiên tôi có ý muốn học nấu ăn nhanh liệt như vậy. Mặc dù lúc mới học tôi không bị bỏng thì cũng bị đứt tay. Nhưng chỉ nghĩ đến việc anh sẽ ăn thức ăn do tôi nấu đều làm tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Tôi dành cho anh những thành quả tốt đẹp nhất, hy vọng anh sẽ thích".

..."Ngày 04 tháng 11 năm 2010, tôi tình cờ thấy anh đổ bát cháo tôi mất cả một buổi sáng để nấu vào sọt rác. Tâm ý của tôi bị anh phui bỏ như vậy, rất đau nhưng không sao, tôi sẽ cố gắng hơn".

..."Ngày 07 tháng 01 năm 2011, tôi gặp anh và chị Thực Uyên đang hẹn hò. Tôi hỏi anh, anh khẳng định là có. Tôi đã cố tìm mọi cách ngăn cản nhưng lại bị anh tức giận trách nặng. Thật ra, tôi chỉ không muốn anh đau lòng mà thôi. Chị ấy đã có bạn trai rồi, nhưng anh không tin tôi".

Nếu nói trên đời này, người nào là ngu ngốc nhất? Thẩm Dật Ngôn sẽ không chút do dự mà chọn Hàn Vi Hương.

..."Ngày 05 tháng 03 năm 2015, chị Thực Uyên trở về sau khi chia tay với anh thì đã bỏ đi biệt xứ. Chị ấy vẫn ảnh hưởng đến anh lớn như vậy. Tôi rất đau lòng nhưng vẫn phải lạc quan thôi, tôi tin vào bản thân của mình".

..."Ngày 15 tháng 03 năm 2015, tôi đến nhà đi cà - mẹ của chị Thực Uyên chơi. Thật may sao, chị ấy không có ở nhà. Đến chiều tối, tôi ra ngoài hóng gió thì vô tình nghe được chuyện Dật Ngôn bị hại. Tôi lập tức chạy đến văn phòng của anh. Trên đường đi, giày của tôi bị đứt, tôi phải chạy bộ chân trần, mặc dù đôi bàn chân chảy máu rất đau nhưng tôi vẫn phải cố gắng. Văn phòng không có anh, tôi phải chạy về nhà. Nhà anh bị khoá trái, tôi phải leo rào sang, tuy bị hàng rào cửa một đường dài ở bấp chân nhưng tôi mặc kệ và đi tìm anh. Cuối cùng cũng tìm được anh. Lúc đó anh đang tắm nước lạnh, nhìn anh như vậy tôi rất đau lòng. Anh đã ôm tôi, âu yếm tôi, triền miên cùng tôi cả đêm dài. Cho dù anh trầm luân trong cơn mê, nhưng dù vậy tôi vẫn rất hạnh phúc. Hạnh phúc vì đêm hôm đó tôi có được anh, hạnh phúc vì tôi có thể cứu được anh, hạnh phúc vì tôi đã trao thân cho người tôi yêu".

"Ngày 16 tháng 03 năm 2015, anh thức dậy trong cơn giận dữ. Tôi rất sợ anh, rồi đột nhiên mẹ và anh trai của tôi xông cửa đi vào. Tôi càng hoảng hốt hơn nữa cho đến khi nghe tin chúng tôi sẽ phải kết hôn"

"Ngày 18 tháng 04 năm 2015, chúng tôi kết hôn, tôi rất hạnh phúc".

"Ngày 22 tháng 04 năm 2015, sau khi kết hôn, anh đều rời nhà từ rất sớm nhưng trở về lại rất khuya. Tôi vẫn luôn chờ anh.

Có một hôm tôi đi siêu thị thì bị ngã xỉu, được một người tốt bụng dìu vào bệnh viện. Sau khi tỉnh dậy, bác sĩ đã thông báo cho tôi một tin tức tốt lành là tôi đã trở thành mẹ.

Tôi dự định sẽ đến văn phòng báo cho anh nhưng anh không gặp tôi. Tôi đành an ủi con rằng cha của nó chắc là đang bận họp thôi".

..."Hàng ngày, tôi đều nấu ăn cho anh đúng bữa nhưng anh chưa từng động đũa vào. Nhưng tôi vẫn rất chăm chỉ làm điều đó mỗi ngày, tôi còn không quên tặng anh một đóa hoa oải hương khi anh về nhà. Trên người anh lúc nào cũng nồng nặc mùi rượu, tôi phải chăm sóc anh rất lâu, lấy thuốc dạ dày cho anh, dẫn dò anh đủ điều nhưng tôi không biết anh có nghe lọt tai hay không nữa. Nếu anh không tỉnh táo thì làm sao tôi lại có thể nói chuyện với anh về đứa bé đây".

..."Hôm nay, con của chúng ta được 5 tháng. Nhìn sinh mệnh nhỏ đang ngày một lớn lên, em cảm thấy rất hạnh phúc. Công ty anh tổ chức tiệc, em muốn đi theo nên đã thay đồ thật xinh đẹp, cố ý mặc đồ bó sát để anh có thể phát hiện ra con của chúng ta. Nhưng anh không quan tâm, một cái đẩy của anh đã làm mất đi sinh linh bé nhỏ đáng thương ấy. Niềm hạnh phúc nhỏ nhoi đó em cũng không được nhận hay sao?"

"Đây có lẽ là những dòng cuối cùng em viết trong cuốn nhật kí này. Em mệt mỏi rồi, em bỏ cuộc đây. Anh có thể đi tìm hạnh phúc cho riêng mình, em ích kỉ quá nên đã trối chắt anh. Bây giờ em sẽ thành toàn cho anh. Em yêu anh, không phải, em đã từng yêu anh mới đúng chứ. Nhưng em chưa bao giờ hận anh cả. Câu cuối cùng em muốn gửi đến anh: Cảm ơn anh, Dật Ngôn."

Thì ra, đến giây phút cuối cùng, cô vẫn không hận anh. Mà chỉ là một lời cảm ơn đơn thuần. Tại sao? Nếu như cô hận anh không phải sẽ tốt hơn hay sao chứ? Cảm ơn thì có ích gì? Cô mau dậy nói cho anh biết đi.

Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi trên trang giấy làm nhoè đi nét chữ. Trái tim sắt đá của người đàn ông này cuối cùng cũng bị hun nóng bởi ngọn lửa đau đớn nhất, khi trái tim anh rung động, thì lúc ấy, trái tim của cô cũng đã mất đi cơ hội để đập nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Kiểm tìm

"Hàn Vi Hương, em gái tao chết rồi, cuối cùng con bé cũng thoát khỏi mày. Từ nay về sau, tao không muốn thấy mặt mày xuất hiện trước nhà tao nữa. Cũng đừng nghĩ tao sẽ cho mày biết em gái tao nó được chôn cất ở đâu. Ngay cả tư cách được biết, mày còn không có."

...Từng lời nói của Hàn Vi Lượng vang lên trong trí óc của Thẩm Dật Ngôn. Ngay cả tư cách để biết nơi yên nghỉ của cô, anh cũng không có. Cô đi rồi, vĩnh viễn.

Kể từ ngày hôm đó, không còn ai nấu thức ăn cho anh nữa. Anh như một đứa ngốc lục tìm những món ăn của cô làm. Rồi sự tỉnh, toàn bộ chẳng phải đều bị anh vứt hết rồi sao? Thì ra, anh không còn cơ hội đó nữa rồi.

Hôm nay anh đi một mình trên phố, ngang qua nơi mà anh và cô lần đầu gặp nhau. Những kí ức tưởng chừng như chẳng tồn tại lại hiện hình rõ nét như thế.

"Đóa hoa này đẹp quá anh nhỉ?"

"Nếu đẹp thì lấy đi".

—

"Chào anh, em tên là Hàn Vi Hương. Anh tên là gì?"

"Anh vừa tỏ tình với chị Thục Uyên sao?"

"Thẩm Dật Ngôn, tên của tôi."

—

Nụ cười của cô ngày hôm ấy thì ra đã khắc sâu trong lòng anh từ lâu rồi. Nụ cười thuần khiết như thế, nụ cười nở rộ vì anh đó không còn nữa. Đóa hoa oải hương năm ấy anh chán ghét, nay muốn tìm lại đã không thấy nữa rồi.

Anh đi khắp nơi trong thành phố. Anh như một người vô hồn, cứ hy vọng sẽ bắt gặp được hình bóng của cô giữa nơi dòng người tấp nập. Nhưng không ai thay thế được cô cả. Còn cô, thì đã mãi ra đi rồi.

Anh đi bộ từ công ty về nhà, con đường này, cô đã từng vì anh mà bất chấp đôi chân trần của mình để chạy đi cứu anh. À, anh còn mắng nhiếc cô nữa. Nếu anh là cô, anh đã sớm buông tay bỏ cuộc rồi, và sẽ không kiên trì giống như cô đã làm. Anh nợ cô, nợ cô rất nhiều.

Bây giờ trong tâm trí anh, mọi nơi đều là cô cả.

Đừng bao giờ cố chấp với ý nghĩ của mình mà làm tổn thương người mình yêu nhất. Có thể chúng ta vẫn chưa nhận biết được bản thân yêu ai, nhưng trước đó, đừng mãi cố chấp với chấp niệm của bản thân. Giống như anh, cứ nghĩ bản thân yêu Thực Uyên và vẫn giữ khư khư cái ý nghĩa buồn cười đó mà không nhìn nhận trái tim của mình. Đến khi mọi thứ vỡ oà, mới nhận ra, mọi thứ đều đã muộn màng.

Hôm nay, là ngày giỗ của cô, cô đã mất 3 năm rồi mà anh chưa một lần được đi thăm cô, vì anh không biết nơi cô yên nghỉ. Vì vậy, anh quyết định sẽ theo dõi anh trai của cô, anh nhớ cô, rất nhớ rất nhớ.

Luôn ở phía sau của Hàn Vi Lượng, anh đợi anh ta rời đi rồi mới bước ra khỏi cái cây, đến trước ngôi mộ của cô. Trong tấm hình là gương mặt tươi cười của một cô gái. Gương mặt ấy ngây thơ thuần khiết như vậy, xinh đẹp như thế. Nụ cười ấy bất giác làm anh cười theo, chỉ có điều là nước mắt của anh đã rơi từ lúc nào.

Đặt một nhánh oải hương lên bia mộ. Thảm Dật Ngôn chấp tay bái lạy ba cái rồi ngồi xuống cạnh đó. Anh vuốt ve khuôn mặt mà anh nhớ nhưng đã chết.

"Vi Hương, anh đến thăm em đây. Em có giận anh hay không? Lâu như vậy rồi, giờ anh mới đến để gặp em. Thật ra thì anh không biết em ở đâu, anh nhớ em lắm, thật xin lỗi."

"Vi Hương, bệnh dạ dày của anh đã đến giai đoạn cuối rồi. Anh chắc cũng không còn sống bao lâu nữa, anh sẽ sớm đoàn tụ với em thôi, anh rất nhớ em."

"Vi Hương, anh đã tìm rất lâu rất lâu mới thấy được hai nhánh oải hương em tặng cho anh lúc trước bị anh ném ở sân sau nhà. Thật may mắn vì ít ra vẫn còn lại kỷ vật mà em tặng anh. Em biết không? Tuy bọn chúng đã héo rũ nhưng vẫn rất thơm, anh luôn ôm chúng ngủ và nghĩ rằng em sẽ về với anh, anh thật sự rất nhớ em."

"Vi Hương, không còn ai bắt chấp tất cả để yêu anh, quan tâm anh như em đã từng. Không còn những bữa ăn sáng mà em nấu cho anh nữa rồi. Anh thật hối hận vì trước khi em đi, anh vẫn chưa một lần nào được nếm thử bữa cơm tình yêu của em. Anh nhớ em quá."

"Vi Hương, con của chúng ta, nó khoẻ chứ? Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh xin lỗi em rất nhiều. Em nói kiếp sau em sẽ yêu một người cũng yêu thương em. Chờ anh, đừng yêu người khác có được hay không, chờ anh, anh sẽ đến với em, lần này, anh sẽ là người theo đuổi em trước, sẽ không tổn thương em nữa. Hãy chờ anh nhé."

Nói rồi, Thảm Dật Ngôn cầm trong tay một viên thuốc chuột. Dù sao cũng sắp chết, chết sớm một chút cũng không sao, lại gần cô thêm chút nữa. Anh không chút do dự nuốt viên thuốc vào bụng, chưa đến 5 phút, một cơn đau quặn quại như muốn xé ruột xé gan của anh ra, nhưng trên đôi môi của người đàn ông này luôn treo một nụ cười. Trước khi đến cực hạn, đôi môi của người đàn ông bật thốt ra một cái tên nghe thật dịu dàng, triền miên như muốn nhấn chìm mọi thứ - "Hàn... Vi...Hương....".

Thành phố dậy sóng, người đàn ông độc thân hoàng kim nổi tiếng nhất thành phố chỉ trong một đêm đã trút hơi thở cuối cùng trên nghĩa trang ở ngọn núi ngoại ô thành phố. Người ta tìm thấy trong bàn tay của anh là hai chiếc nhẫn đã cũ nhưng vẫn bóng bẩy rất đẹp. Bên cạnh anh là bia mộ của một cô gái. Trên bia mộ, là một nhánh oải hương. Không ai biết, ẩn sau trong đoá oải hương tím rực trời ấy là một ngôi sao giấy được gấp rất cẩn thận. Bên trong ngôi sao là một hàng chữ vuông vắn - "Hàn Vi Hương. Anh yêu em. Anh nhớ em. Chờ anh nhé. Đừng bỏ rơi anh. Dật Ngôn của em".

HẾT.

Lời tác giả: Thật ra đến đây là đã hoàn rồi. Trước giờ mình chỉ đọc truyện sùng, rất ít đọc ngược nhưng mình lại thích viết ngược. Mình cứ cảm thấy có khoái cảm với việc hành hạ những thằng tra nam chính như thế này =>)). Dù sao thì đây cũng là một SE, BE khi cả nam nữ chính đều chết. Nhưng mà, mình dự định sẽ viết ngoại truyện ngọt cho hai người. Dù sao nam chính cũng đã hối hận và nữ chính thì quá đau khổ, cho hưởng thụ hạnh phúc cũng tích đức cho người mẹ ghê này đây hìhi =>)))))). Haizz, mà cũng không biết có nên viết ngoại truyện nữa hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Ngoại truyện 1: Địa cửu tương ngộ

Thảm Dật Ngôn không biết mình đang ở đâu nữa, sau khi cơn đau đớn qua đi, ý thức của anh cũng dần chìm vào trong biển đen.

Đến khi tỉnh dậy thì anh thấy bản thân đang lơ lửng rơi xuống một vực sâu không đáy, phía trên tối đen như mực, phía dưới cũng chỉ là bóng tối vô tận. Anh không biết đã trôi qua bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng hay bao nhiêu năm, anh chỉ cảm thấy càng rơi xuống thì lại càng lạnh, cái lạnh như muốn xuyên thấu cả linh hồn.

Khoan đã, linh hồn? Anh đã chết rồi, vậy đây chính là linh hồn của con người trong truyền thuyết?

Dường như vừa mới linh ngộ được gì đó, tốc độ rơi xuống của anh lại nhanh hơn, cả thân thể, à không, là cả linh hồn đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, cảm giác lạnh lẽo vừa rồi cũng đã biến mất không còn dấu vết.

Không biết qua bao nhiêu lâu, cuối cùng anh cũng đến đáy vực. Từng tiếng than khóc đau đớn, ai oán vang vọng khắp nơi nghe đến rợn cả tóc gáy. Đây là cảnh tượng gì? Máu me văng vãi khắp nơi. Người thì bị quý sai chặt tay, chặt chân, chặt đầu rồi những bộ phận bị chặt lại mọc ra rồi lại tiếp tục bị chặt, tuần hoàn trong đau khổ, tuần hoàn trong mê lương.

Có những người bị mura kim từ trên trời rơi xuống đến tróc da tróc thịt. Người thì bị những con quái thú cắn xé tan nát da thịt, huyết nhục mơ hồ. Xa xa bên kia là dòng sông Vong Xuyên nước chảy siết, bắc qua sông là một cây cầu thật lớn - cầu Nại Hà.

Thẩm Dật Ngôn đưa mắt nhìn xung quanh, người anh muốn tìm không có ở đây. Không lẽ cô đã đầu thai vào kiếp sau rồi sao? Anh thất vọng định cúi đầu xuống thì thấy trong một hàng dài người đang xếp hàng chờ uống canh Mạnh Bà có một bóng dáng quen thuộc. Bóng dáng ấy nhỏ bé như vậy, vẻ mặt vẫn ngỡ ngàng như trước, cô đứng ở giữa dòng người đông đảo.

Thẩm Dật Ngôn vui vẻ chạy đến bên cô, trên đường bị kim bay đầy trời đâm đến đau đớn nhưng anh mặc kệ, những con thú vồ lấy anh muốn ăn thịt đều bị anh tránh thoát, bọn quý sai bắt đầu rượt đuổi anh và đoàn người đang chạy trốn khỏi con đau thấu xương này. Đường như mọi đau đớn đối với anh không có chút ảnh hưởng nào cả. Anh chỉ nhìn cô, muốn đến ôm cô vào lòng và nói anh nhớ cô rất nhiều, rất nhiều.

Bao nhiêu tiếng đồng hồ trôi qua, hay có lẽ đã là bao nhiêu năm tháng dần trôi, cuối cùng anh cũng thoát ra được nơi lửa đỏ đầy trời mà bước chân vào một nơi khác hoàn toàn trái ngược - lạnh như băng. Lẫn trong dòng người đến bên cạnh cô. Vừa định hỏi cô có nhớ anh là ai không thì lại gặp phải ánh mắt xa lạ và mờ mịt của cô khi nhìn mình.

Nhưng ngay sau đó, cô gái nhỏ lại bắt đầu dĩ nộ nụ cười, anh cũng cười theo cô - "Anh là người mới sao? Quần áo rách rưới thế này, anh nên xếp hàng mới phải, không nên chen lấn thế này đâu". Nụ cười của anh chợt tắt ngấm. Cô, không nhớ anh là ai cả.

Thẩm Dật Ngôn muốn thử lại một lần nữa - "Em không nhớ anh là ai sao?"

"Anh là ai? Tôi không biết anh thì làm sao phải nhớ?" - Cô bật cười, nhưng lần này, nụ cười đó lại làm anh đau khổ.

Vội chuyển đề tài - "À em bao nhiêu tuổi rồi? Tại sao lại chết sớm thế?"

"Không nhớ. Tôi chỉ nhớ khi tôi chết, luôn có một đứa bé leo theo sau tôi. Nhưng bây giờ nó đã đi đầu thai rồi, tôi chỉ còn lại một mình. Ngay cả tên mình là ai tôi cũng không còn nhớ rõ nữa, mấy trăm năm trôi dạt ở địa cửu, thời gian qua lâu thế rồi."

"Mấy trăm năm sao? Đứa bé đó, là con của chúng ta" - Anh lầm bầm rất nhỏ đến mức ngoại trừ anh ra, không còn ai nghe thấy nữa.

Vào lúc này, một tiếng keng chói tai vang lên, anh nghe thấy tiếng cô gái nhỏ bên cạnh khe khẽ thờ dài. Thẩm Dật Ngôn nhẹ nhàng hỏi - "Em làm sao thế?"

"Đã hết canh rồi, phải đến hôm sau Mạnh Bà mới lại mang canh mới. Hôm nay đến đây thôi. Tôi ngày ngày đều chờ đợi nhưng vẫn luôn theo sau người khác, không kịp được uống bát canh ấy." - Hàn Vi Hương cười tự giễu.

"Không sao, chúng ta hãy chờ sang hôm sau. Anh sẽ dẫn em xếp hàng đầu tiên luôn."

"Anh nói thật sao?"

Nhìn ánh mắt lấp lánh của cô, anh chợt thấy lòng nặng trĩu, cô muốn đầu thai sớm như vậy để làm gì? Khoảng cách giữa anh và cô ngày càng xa xôi, anh không muốn như vậy, anh không cho phép. Tuy trong lòng sóng cuộn mạnh mẽ nhưng bên ngoài, ánh mắt của anh vẫn dịu dàng nhìn cô - "Chắc chắn rồi".

Hàn Vi Hương vui vẻ rồi rít cảm ơn anh. Nói đoạn, cô kéo anh đi về một hướng. Đi mãi đi mãi cuối cùng cũng dừng chân. Trái tim của anh như muốn ngừng đập, trước mắt hai người là một vườn hoa oải hương được đưa đến trước mặt anh làm anh giật mình trở về thực tế. Cô đưa đoá hoa cho anh rồi cười bảo - "Cảm ơn anh đã đồng ý giúp tôi, đoá hoa này, tặng cho anh."

Nhìn gương mặt tươi cười thoải mái của cô, anh chỉ cảm thấy đau lòng, cô bé ngốc này.

Mãi mê trong dòng suy nghĩ, bỗng một đoá hoa oải hương được đưa đến trước mặt anh làm anh giật mình trở về thực tế. Cô đưa đoá hoa cho anh rồi cười bảo - "Cảm ơn anh đã đồng ý giúp tôi, đoá hoa này, tặng cho anh."

Lần này, Thẩm Dật Ngôn nhận lấy đoá hoa rồi ôm chặt vào lòng, vẻ mặt rất mãn nguyện - "Anh sẽ giữ kĩ món quà em tặng."

Hôm sau, Mạnh Bà chưa kịp đưa canh ra thì đã có nhiều người xếp hàng trước nhưng cũng không nhiều lắm, chỉ có mười mấy người thôi. Anh kéo cô đến xếp hàng sau bọn họ.

Chẳng mấy chốc cũng đến lượt của Thẩm Dật Ngôn và Hàn Vi Hương. Cô rất kích động, chờ lâu như vậy rồi cuối cùng cũng được đầu thai.

Mạnh Bà đưa hai bát canh cho hai người rồi nói: "Uống bát canh này vào, mọi chuyện đau khổ ở nơi âm tào địa phủ này sẽ bị quên lãng, mọi chuyện kiếp trước cũng sẽ biến mất. Một cuộc đời mới, một kiếp sống mới với một thân phận mới."

Anh nhìn thấy Hàn Vi Hương uống sạch bát canh Mạnh Bà vào. Nhưng anh không hề thấy một giọt nước đã chảy xuống khoé mắt của cô. Thật ra, chính cô cũng không biết tại sao mình phải khóc. Có thể là vì vui cũng có thể là vì đau buồn.

Cô không biết tại sao mình luôn lựa chọn xếp hàng sau cùng để không phải uống canh Mạnh Bà. Cô không biết tại sao bản thân luôn chờ đợi một người nhưng thậm chí người đó là ai thì cô không nhớ rõ. Cho đến khi anh xuất hiện, trí nhớ chưa kịp hiện hình thì đã bị xoá trôi. Cô mờ mịt bước lên cây cầu Nại Hà.

Sau đó, Thảm Dật Ngôn vờ ngẩng đầu uống canh nhưng thực ra, anh đã trút hết bát canh xuống tay áo. Anh không muốn quên đi cô, mặc dù không uống canh sẽ phải chịu sự đau đớn xé rách cả linh hồn nhưng anh cam tâm tình nguyện.

Anh cũng bước lên cây cầu ấy nhưng bóng dáng kia đã khuất đi từ lâu rồi. Không sao, kiếp sau, anh sẽ tìm ra cô và theo đuổi cô trước.

Sau khi bước chân vào vòng luân hồi, Thảm Dật Ngôn phải chịu con đau giằng xé không gì sống nổi. Nếu không phải vì anh cố chấp, có lẽ đã phải chết cả ngàn lần rồi.

Kiếp sau, chờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đồi Có Gió Như* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Ngoại truyện 2: Nhân gian trùng phùng

Đây là viễn cảnh trong thời cổ đại nên cách xưng hô nhân vật có một tí khác biệt nhé. Cảnh báo luôn là chương này có thật nhẹ ~

Trên một ngọn núi ở nơi thâm sơn cùng cốc. Một vị lão nhân gia đang ăn ngòмоng ngàoм món vịt nướng. Bên cạnh ông là một thiếu niên chừng 7-8 tuổi, vẻ mặt lạnh nhạt không có chút cảm xúc cùng đôi mắt khinh bỉ rõ ràng nhìn ông lão.

"Thằng nhóc đáng chết, lại dám khinh thường ông đây. Ông đây chính là sư phụ của con đây."

"Ngài xem có sư phụ nào mà lại không để ý đến hình tượng như ngài không chứ" - Lần này, cậu thiếu niên không chỉ có ánh mắt mà giọng điệu cũng đầy vẻ khinh bỉ nồng đậm.

"Thảm Dật Ngôn cái tên nhóc chết bầm này!!"

Lại là một cuộc chiến giữa sư phụ và đồ nhi diễn ra, rất khốc liệt, và cũng rất buồn cười.

Vào một buổi sáng đẹp trời, vị lão nhân gia họ Thảm ôm một đứa trẻ về. Cậu thiếu niên vẫn mặt lạnh không thèm để ý đến ông.

Tuy nhiên, ông vẫn cười nói không ngừng - "Tên mặt than kia, nguoi sắp bị ta bỏ rơi rồi. Hừ, ta vừa nhặt được một nữ đồ nhi đáng yêu thế này đây. Nhìn xem, nhìn xem, làn da trắng nõn mướt mướt, lông mi thì dài cong vút, tóc màu nâu vàng và cái đôi mắt màu xanh thật là đẹp. Ta vừa đi hái thuốc dưới chân núi thì thấy đứa bé này bị bỏ lại trong một lùm cây, thật đáng thương làm sao. Thế là ta đã đem nó về, hừ, ta không cần nguoi nữa đâu."

Oanh...đầu Thảm Dật Ngôn như muốn nổ tung, hấn vội chạy lại xem gương mặt của bé gái, và sau đó, hấn nở nụ cười làm lão già không biết phải làm sao. Tên mặt than đó cười như vậy là có ý gì chứ?

Mặc kệ lão sư phụ, cậu thiếu niên ôm lấy bé gái vào lòng. Gương mặt này, hấn đã nhớ mong 8 năm rồi, cuối cùng cũng gặp được nàng. Ánh mắt không tự chủ trở nên thật dịu dàng.

Thế là một cuộc sống mới lại bắt đầu, lần này là cuộc sống của Thảm Dật Ngôn và Thảm Vi Hương.

Năm hấn 8 tuổi, nàng 1 tuổi.

Hấn cho nàng ăn, vệ sinh cho nàng, tắm rửa cho nàng, chơi đùa cùng nàng.

Năm hấn 10 tuổi, nàng 3 tuổi.

Nàng luôn lẻo đẻo sau hấn và gọi hấn là "Ngôn sư huynh", mỗi tiếng gọi như một viên kẹo đường làm lòng hấn không tự chủ mềm mại. Hấn vẫn chăm lo từng chút cho nàng vì nàng còn là một đứa trẻ.

Năm hấn 15 tuổi, nàng 8 tuổi.

Hấn và nàng cùng trồng một vườn hoa oải hương cho nàng. Cả hai bản lấm lem nhưng vẫn vui cười cùng nhau. Nàng lúc này đã nhận biết được nam nữ khác biệt, không cho hấn tắm rửa cho nàng nữa. Nhưng Thảm Dật Ngôn nào nghe, hấn vẫn cường chế để tắm cho nàng, tiện thể ăn chút đậu hũ tuyền

bổ quyền sở hữu.

Năm hấn 18 tuổi, nàng 11 tuổi.

Hấn đã cướp đi nụ hôn đầu của nàng, tuyên bố hấn chính là tương công tương lai của nàng, nàng là nương tử của hấn. Cô gái nhỏ lần đầu tiên đỏ mặt. Mắt mấy ngày không để ý đến hấn. Nhưng cuối cùng cả hai vẫn hoà thuận với nhau.

Năm hấn 20 tuổi, nàng 13 tuổi.

Cô thiếu nữ đã bắt đầu trở mặt làm hấn xuân tâm nhộn nhạo. Mỗi lần tắm rửa cho nàng, hấn phải cưỡng ép bản thân phải kiềm chế lại. Khổ sở thật lâu cuối cùng cũng đợi đến khi nàng 16 tuổi - đã cập kê.

Năm nay, hấn 24 tuổi, nàng 17 tuổi.

Hấn xin sư phụ cho hai người thành thân. Bị sư phụ hành hạ một trận hấn mới rước được cô dâu nhỏ về nhà.

Đêm động phòng, Thẩm Vi Hương đã trốn mất đi đâu. Thật là hư. Thẩm Dật Ngôn bật cười đi tìm nàng.

Phát hiện một cái đầu nhỏ lấp ló sau thành giếng, hấn mỉm cười bước đến lôi nàng ra - "Tiểu Hương đang định đi đâu?"

"Sư huynh, muội chi là, chi là đi hóng gió mà thôi" - Thẩm Vi Hương cười trừ. Nàng nghe nói, lần đầu của người con gái rất là đau. Nàng không muốn bị đau đầu nha, vì vậy nên phải bỏ trốn.

"Ngoan, đã là tân nương thì phải ở tân phòng, không nên đi lung tung như vậy"

"Chúng ta đừng thành thân nữa có được hay không?" - Mặt Thẩm Vi Hương mếu máo như sắp khóc. Thẩm Dật Ngôn tức giận, tại sao nàng lại có thể như vậy? Chê hấn sao? Hấn vội vàng khoả môi nàng lại, từng đợt công thành đoạt đất khiến thân hình nhỏ bé run rẩy mềm nhũn xuống.

Rất đặc ý về hành động của mình, Thẩm Dật Ngôn ôm Thẩm Vi Hương về phòng, đóng chặt cửa phòng. Bế nàng đến giường, dưới ánh nến lập lòe lửa đỏ, Thẩm Vi Hương như bị chúốc say, cả gương mặt đều đỏ bừng.

"Tiểu Hương..Ta yêu muội" - Nói rồi, hấn lại tiếp tục hôn nàng, lần này nụ hôn thật dịu dàng, triền miên. Trước đó, mỗi khi tắm cho nàng, hấn đều như vậy nên mau chóng làm nàng mê muội, thân thể lại càng mẫn cảm.

Từng tiếng quần áo bị xé rách, nhìn thân thể đẹp đẽ dưới thân, đôi mắt của Thẩm Dật Ngôn dần đỏ ngầu làm nàng sợ hãi co rụt người lại.

Hấn nỉ non bên tai nàng - "Ngoan, thả lỏng" rồi lại gặm cắn đôi tai mẫn cảm, trượt xuống cổ rồi đến xương quai xanh, khắp nơi đều để lại ấn ký của hấn, nàng thuộc về hấn.

Nhìn đôi gò bồng đảo đang nảy lên trong không khí, Thẩm Dật Ngôn cười khế - "Tiểu sư muội không nhịn được nữa rồi sao?"

Thẩm Vi Hương đỏ mặt gầm lên - "Huynh còn nói thêm câu nào nữa thì cút đi... ư"

"Thật bạo lực" - Hấn cúi xuống mút mạnh lên nhũ hoa, thành công khiến ai đó không còn mạnh mẽ nữa. Một bàn tay hấn đặt trên nhũ hoa còn lại xoa nắn, một bàn tay còn lại hấn sờ soạng châm lửa lên trên thân thể của nàng, trượt qua rốn xuống đến nơi thần bí kia.

"Ừm, không thể, sư huynh..." - Thẩm Dật Ngôn gầy nhẹ ngón tay trên viên trân châu đang nhô lên, hấn thích thú nhìn nương tử đang vận vẹo thân mình.

"A a...không phải, đừng làm vậy ư...ừm.. đừng mà..." - Thẩm Vi Hương lấy cả hai tay che mặt, sư huynh thật xấu, cư nhiên lại bóp nơi đó mạnh như vậy.

Thẩm Dật Ngôn tà ác cười kéo hai tay của nàng ra trói ở đầu giường. Thế là cô gái nhỏ không có gì để che chắn nữa. Hấn thật hài lòng với tác phẩm của mình - "Chúng ta chơi một chút tình thú vợ chồng nhé, nương tử?" Nói đoạn, hấn bỏ đi. Nhưng chẳng mấy chốc, hấn đã trở lại, trên tay là những vật dụng kì quái làm Thẩm Vi Hương run rẩy dữ dội - "Sư huynh, huynh định làm gì?"

"Không phải đợi một lát là sẽ biết sao?" - Thẩm Dật Ngôn nắm lấy hai chân của nàng mở rộng ra, mỗi chân treo ở một góc chân giường làm nàng sợ hãi, nơi đó của nữ nhân đang bị hấn nhìn chăm chăm vào không chớp mắt, nhưng nàng lại không khép chân lại được. Thẩm Vi Hương cuống lên muốn khóc.

"A a a...sư huynh....đừng aaa" - Hấn dùng cây cọ vẽ vòng xung quanh đoá hoa của nàng, từng giọt xuân thủy tràn ra ngoài làm hấn cười thật tà ác - "Ngoan, sư huynh sẽ làm cho muội thích"

"Không cần, không cần đâu" - Nàng lắc đầu lia lịa, sư huynh định làm gì? - "Aaaa"

Thẩm Dật Ngôn nhét một viên thuốc vào tiểu huyết của Thẩm Vi Hương, viên thuốc nhanh chóng tan chảy, tiếp đó, hấn lại đổ rượu xuống nơi đó của nàng làm nàng khóc rống lên vì khó chịu - "Thật ngứa....thật ngứa....khó chịu quá, nóng quá huhu....sư huynh"

"Gọi tướng công"

"Tướng công..."

Thắm Dật Ngón cười khẽ cúi đầu xuống liếm nhẹ lên đoá hoa thần bí kia làm người bị trói giật giật thân thể. Không dừng lại, hấn liếm cắn mút như đây là một món ăn ngon hữu hạn, đồng thời đưa lưỡi vào bên trong tiểu huyết khuấy đảo liên tục.

"Không, đừng...đừng lại....tướng công, mọii muốn....muốn"

"Muốn cái gì?"

"A a a.....sâu quá....không chịu nổi"

"Ư ư...um a a đừng mút nơi đó, thật không chịu nổi..."

"Aaaaaaa, đến...." - Thắm Vi Hương căng cứng người lên, mặt dịch mãnh liệt trào ra bên ngoài, cánh hoa hai bên co rút mạnh mẽ làm nơi đó của Thắm Dật Ngón vì bị kích thích mà cương cứng đến phát đau.

Hắn vội vã quỳ lên, đưa quy đầu chà xát bên ngoài của nàng rồi nhanh chóng đẩy mạnh vào trong.

"A.....đau quá, đi ra, đau..."

"Huỳnh mau đi ra.....đừng động nữa a a"

"Ư....a đau..."

"Nha nha nha nhẹ chút, mạnh quá hư umm"

Con đau qua đi, Thắm Vi Hương như đang ở trên thiên đường, hấn liên tục đẩy sâu vào bên trong hoa tâm của nàng, tốc độ nhanh không chịu nổi, cường độ mãnh liệt như vậy làm nàng sướng đến phát khóc.

"Sâu quá... không thể vào nữa.....a a...chết mất.....aaaa.....tướng công....nhẹ chút....xin huỳnh..."

"Không phải nơi đó, aaaa đừng đâm ư..ư....đừng đâm...a nơi đó a"

Thắm Dật Ngón như ý thức được gì đó nên càng đâm mạnh hơn vào điểm mẫn cảm nhất của Thắm Vi Hương làm nàng cao trào liên tiếp nhưng hấn vẫn không dừng lại cho đến khi nàng hôn mê.

Sau đó, ngày nào hấn cũng bắt nàng làm việc đó với hấn. Tuy cảm giác rất tốt nhưng mà rất mệt nha. Nếu không phải nhờ có tin tức nàng mang thai thì chắc chắn ngày nào tên cầm thú này cũng trói nàng trên giường để vận động.

Bây giờ, cả hai bọn họ cùng lão sư phụ đều đang chờ đợi một sinh mệnh mới ra đời. Một sinh mệnh của tương lai, một sinh mệnh quý báu.

HOÀN.

Lời cuối: Đoàn văn tiếp theo của tôi là đoàn "Tình yêu tìm về", mong mọi người ủng hộ nhaaa <3

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Tình yêu tìm về - Mỗi tình đơn phương

Theo như lượt bình chọn và bình luận thì mọi người đã nhất trí hợp nhất các đoàn văn lại với nhau. Và mình sẽ đăng tuyển tập đoàn văn do mình tự viết tại post này. Mình đã đổi tên đoàn văn "Nếu như anh yêu em sớm hơn" thành tên "Nếu như trên đời có giá như" (tên của tập đoàn văn).

-Mình sẽ bắt đầu up lại các chương của đoàn "Tình yêu tìm về".

-Hy vọng mọi người sẽ thích truyện do mình viết. Và cảm ơn những bạn đã luôn ủng hộ mình.

"Chân Ni, cậu đi đâu mà vội vậy hả?" - Một cô gái xinh xắn có gương mặt tròn tròn múp múp như búp bê hỏi cô gái đang đi bên cạnh. Cô gái ấy có một mái tóc màu nâu hạt dẻ dài gọn sóng tự nhiên rất lung linh, đúng là một mỹ nhân hiếm thấy.

"Tớ phải về nhà sớm để nấu cơm" - Cô gái được gọi là Chân Ni ấy nở một nụ cười thật tươi làm rộ lên hai lúm đồng tiền thật duyên dáng.

"Ái chà chà, người làm cho hoa khôi của chúng ta phải rửa tay nấu cơm chỉ có một thôi. Không phải là cái tên họ Kỳ ấy chứ?" - Cô gái đáng yêu bên cạnh vội reo gọi bạn mình, nhưng nếu nghe kĩ càng, sẽ có thể nhận thấy thái độ khinh bỉ trong giọng nói của cô.

Nhưng Lâm Chân Ni là một người đang yêu, tất nhiên sẽ không để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt như thế, cô vẫn mỉm cười thật hạnh phúc, đôi tay không rảnh rỗi véo nhẹ hai bên má phúng phính của Tô Lạp Sa - cô gái xinh xắn chẳng khác gì búp bê ở bên cạnh: "Thôi nào Sa Sa, khi nào rảnh, chị đây sẽ nấu cho cậu ăn".

"Tớ nghe câu này rất rất nhiều lần rồi đó". Giọng nói ai oán của Tô Lạp Sa chưa vang lên hết câu thì bóng dáng của cô nàng mỹ nhân Lâm Chân Ni đã nhanh chóng mất hút nơi cuối đường, làm cho Tô Lạp Sa tức giận một phen mà không có chỗ để phát tiết.

"Ôi nữ thần của anh!!! Ai đã làm em tức giận thế này. Ôi đôi má phình lên đáng yêu thế này, còn có cái mũi chun lại nữa. Anh yêu em chết mất". Tô Lạp Sa đang bực bội thì một anh chàng hoa hoa công tử tiến lại hết sờ rồi lại véo cả khuôn mặt của cô. Trời sinh ai cũng có khắc tinh của mình. Và khắc tinh của Tô Lạp Sa chính là Tư Thừa Vũ - một tên phong lưu có tiếng của trường đại học X.

"Anh cút đi" - Cô nổi cáu ném một cú đấm lên gương mặt đẹp trai chết người của ai kia, nhưng đáng tiếc, nắm tay đã bị ai kia bắt được và còn bị ai kia cho vào lòng bàn tay để xoa nắn. "Nào bảo bối, em bạo lực trông thật đáng yêu. Đánh anh nữa đi, em đánh đến mức tim anh tan vỡ vì em rồi".

"Kính tởm. Anh cút ngay" - Tô Lạp Sa hét lớn rồi quay lưng bỏ đi, đằng sau là người nào đó vẫn tiếp tục công cuộc cách mạng muốn bị cho ăn đập.

Bên này âm ỉ bao nhiêu thì bên phía của Lâm Chân Ni lại yên tĩnh bấy nhiêu. Cô đến nhà của Kỳ Lăng, một người đàn ông thành đạt, là đối tượng theo đuổi của hàng trăm cô gái độc thân. Anh là tổng giám đốc của tập đoàn P&J, một tập đoàn đá quý nổi tiếng cả nước. Đối với người bên ngoài, anh là một người đàn ông độc thân hoàng kim đáng quý hơn cả đá quý. Nhưng với cô, anh chỉ là một người đàn ông bình thường cần một người phụ nữ luôn nguyện ý đứng ở phía sau yêu thương, chăm sóc.

Thuần thực mở khoá cửa, thay đôi giày sandal thành một đôi dép để mang trong nhà, cô nhanh tay sắp xếp những nguyên liệu nấu ăn trên bàn, làm một loạt các động tác vệ sinh thực phẩm chuyên nghiệp như đã được luyện tập cả trăm nghìn lần.

Mất khoảng một tiếng cô mới nấu xong, những món ăn này đều là những món ăn thanh đạm nhưng không thiếu đi vị thơm ngon, Kỳ Lăng bị bệnh về dạ dày nên không thể ăn những thức ăn quá cay hoặc quá nóng được. Vì thế, cô luôn làm những món đầy đủ chất dinh dưỡng cho anh.

Đồng hồ vừa điểm 5h chiều, còn khoảng 1 tiếng nữa anh mới tan ca, cô nằm chán ngồi trên sofa mở ti vi lên xem. Tuy đôi mắt của Lâm Chân Ni nhìn thẳng vào màn hình đang chiếu một bộ phim thần tượng Hàn Quốc nhưng tâm trí của cô đã sớm bay đi đâu mất rồi.

Nhớ lại lần gặp mặt đầu tiên, khi đó, cô vẫn còn là một cô bé nữ sinh cấp ba, năm đó cô học lớp 11. Anh khi đó vừa được 26 tuổi. Hôm đó, trường của cô tổ chức một chương trình từ thiện, anh cũng là một trong những cổ đông lớn của chương trình này. Lúc ban đầu, cô không để ý gì đến anh lắm, anh mờ nhạt đến mức tưởng chừng như không tồn tại.

Cô nằm trong đội cổ động của trường lên sân khấu khai mạc, sau đó, sân khấu gặp vấn đề, cặp loa của nhà trường toé lửa như muốn nổ tung. Vào lúc này, anh như một vị thần tiến lên đỡ cô xuống dưới sân khấu, cho đến khi lấy lại được thần trí, cô vẫn không thôi hết hoảng hốt và nỗi sợ hãi bao trùm. Cô cứ nghĩ mình sẽ bị nổ cho đến chết nhưng anh như một vị thánh tối cao đã cứu sống cô.

Từ giây phút đó, cô đã muốn trả ơn cho anh thật tốt. Cô tìm thông tin về anh, tìm hiểu về những thói quen và sở thích của anh, bất tri bất giác, cô lại thích anh lúc nào không hay.

Cô nghe nói anh rất yêu một người con gái, cô ấy là người yêu cũ của anh, người con gái ấy là người con gái bên anh năm 17 tuổi. Người ta thường nói, có thể sau này bạn sẽ gặp được hàng ngàn cô gái, nhưng cô gái bên bạn năm 17 tuổi sẽ là cô gái mà suốt đời này bạn không thể quên được.

Quả nhiên, anh không quên được cô ấy. Ngày cô tỏ tình với anh lần đầu tiên, cô thấy ánh mắt của anh vẫn bình tĩnh như vậy đối diện với cô, anh nói - "Anh không thể chấp nhận lời tỏ tình của em, người anh yêu, chỉ có cô ấy."

Lúc đó cô đã thất vọng bao nhiêu, cô không tin câu nói kia, cho dù cô ấy bên anh năm anh chỉ là một chàng thiếu niên 17 tuổi thì sao chứ? Cô không quan tâm. Bấy giờ, cô cũng 17 tuổi, cô cũng muốn tìm kiếm một chàng trai bên cô năm cô 17 như bao cô nàng khác, mà chàng trai ấy, lại chính là anh. Cô nói - "Cho dù bây giờ anh không yêu em, nhưng em sẽ làm cho anh yêu em. Sẽ có một ngày, người anh yêu chính là em."

Lúc đó, anh chỉ cười và xem cô như một đứa ngốc - "Nhóc, em còn chưa biết yêu là gì đâu. Đến tuổi anh bây giờ, anh mới biết yêu là như thế nào, và cảm xúc của anh đối với cô ấy, chính là yêu".

"Em sẽ theo đuổi anh, em sẽ giúp anh quên được chị ấy".

"Tuỳ em thôi. Em sẽ bỏ cuộc đấy, lúc đó thì đừng có mà đổ thừa cho số phận".

Không phải đến giờ cô đã theo đuổi anh được 3 năm rồi đấy sao? Kỳ Lăng không đồng ý lời tỏ tình của cô nhưng anh vẫn ngầm chấp nhận cho sự hiện diện của cô ở nhà của anh, ở bên cạnh anh. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ cô và anh đã thành đôi nhưng thực ra, cô vẫn đang trong quá trình theo đuổi "người đẹp".

"Cạch..". Tiếng mở cửa vang lên kéo Lâm Chân Ni ra khỏi dòng hồi tưởng.

Kỳ Lăng vừa mở cửa ra liền thấy ngay bóng dáng bé nhỏ của cô gái nào đó đang ngồi trên ghế sofa xem phim. Vừa lúc đấy, cô cũng quay mặt sang nhìn

anh. Kỳ Lăng vội đè ép cảm giác lâng lâng trong lòng xuống. Anh không yêu cô, không nên cho cô hy vọng quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Âm áp

Lâm Chân Ni và Kỳ Lăng chưa nhìn nhau được bao lâu thì bụng của cô đã kêu réo rất vì đói. Tiếng kêu tuy không to nhưng ở trong ngôi nhà yên ắng như thế này thì cũng đủ để cho cả hai người đều nghe thấy rõ ràng. Lâm Chân Ni xấu hổ đến mức muốn trốn luôn xuống dưới chiếc ghế sofa. Đã vậy, còn có người không hiểu chuyện mà bật cười.

"Lăng đầu gỗ, anh không được cười" - Cô cuống quýt quát lên với anh, sau đó cúi gầm đầu xuống bỏ chạy xuống nhà bếp. Ở đằng sau, Kỳ Lăng vẫn còn đang cười rất vui vẻ. Nhưng anh không hề nhận ra, ánh mắt của anh khi nhìn cô luôn chứa một tia dịu dàng. Và vì không nhận thấy được điều đó, cho nên con đường theo đuổi vợ của anh sau này sẽ gặp rất là nhiều khó khăn, vấp phải biết bao là chướng ngại vật.

"Mau đi tắm rửa rồi vào ăn cơm, anh mà còn đứng đó cười nữa là khỏi ăn gì hết biết chưa hả?" - Lâm Chân Ni nói vọng ra từ nhà bếp làm ai kia vội nín cười. Đưa tay lên vuốt mũi, Kỳ Lăng âm ức đi về phòng để tắm sạch sẽ. Dù gì thì Kỳ Lăng anh đây vẫn là một người mắc bệnh sạch sẽ, cô không cần nhắc thì anh cũng vẫn đi tắm rửa xong rồi mới ăn cơm mà.

Sau khi Kỳ Lăng đi tắm, Lâm Chân Ni tranh thủ hâm nóng lại thức ăn, mùi thơm lan toả trong không khí làm người khác thèm muốn đến nhò dãi. Nào là canh bí đỏ với tôm thịt vo, sườn xào chua ngọt, thịt kho tàu, và một đĩa rau xào. Ba món mặn một món canh và một món rau, quá tốt cho sức khoẻ đi.

Cô xới cơm sẵn cho anh. Chẳng mấy chốc, Kỳ Lăng đã xuất hiện. Anh vui vẻ ăn cơm cô nấu, cô nấu ăn rất ngon, rất vừa miệng, nhưng không ngấy. Từ khi cô theo đuổi anh, anh từ một con người ăn uống không đầy đủ - bữa có bữa không đã trở thành một con người phải ăn đủ một ngày ba bữa mới có thể làm việc có hiệu quả được. Cô quả nhiên rất thành công trong việc thu phục cái dạ dày yếu ớt kén chọn của anh, đến nỗi nếu ăn đồ ăn bên ngoài, anh sẽ cảm thấy rất khó ăn, chẳng bằng một phần của cô làm. Anh biết thói quen này sẽ càng ngày càng đơm lên đốm lửa hy vọng trong cô. Anh không yêu cô, nhưng anh lại không muốn cô rời xa anh, thật kì lạ. Thói quen đúng là rất đáng sợ.

"Lăng đầu gỗ, lát nữa anh phải rửa chén đấy" - Cô dùng đôi đũa gỗ gõ lên thành chén, một bộ dáng của bà chủ lớn ra lệnh cho osin. Đầu Kỳ Lăng nhanh chóng chạy xuống ba vạch đen, con nhóc này càng ngày càng làm cần rồi.

"Tại sao anh phải rửa chứ?"

"Em nấu cho anh ăn thì anh phải rửa chén chứ. Nếu không thì mau trả tiền lương cho em đi" - Cô xoè hai bàn tay ra, vui vẻ cười nói.

"Muốn lương bao nhiêu đây hả?"

"Lương của em là anh có được hay không? Mau lấy thân xác của anh để báo đáp em đi" - Đôi mắt giảo hoạt của cô nhanh chóng xoay chuyển.

"Đề anh đi rửa chén. Trời không còn sớm. Em mau về đi thôi" - Kỳ Lăng né tránh ánh mắt của cô, anh lạnh lùng ra lệnh đuổi khách. Anh không muốn nhìn thấy đôi mắt thất vọng ấy. Chỉ có thể quay mặt đi bụng bê chén để rửa.

Lâm Chân Ni buồn bã cúi gầm đầu xuống bàn, anh lúc nào cũng vậy, bình thường thì rất thoải mái vui vẻ, cô cứ nghĩ bọn họ cũng giống như những đôi tình nhân hạnh phúc khác. Nhưng có lẽ cô đã quá ảo tưởng về vị trí của mình rồi, thậm chí thân phận của cô khi ở bên anh là gì thì cô còn chẳng biết, mối quan hệ mập mờ này chẳng biết sẽ phải kéo dài đến bao lâu đây. Tô Lạp Sa khuyên cô nên bỏ anh đi, nhưng làm sao cô nỡ để anh một mình đây? Hít sâu một hơi thật dài, Lâm Chân Ni đè ép cảm giác chua xót trong lòng xuống, cô tươi cười quay sang hỏi anh: "Lăng đầu gỗ, ngày mai anh có rảnh hay không?"

Kỳ Lăng thờ phào nhẹ nhõm một hơi, cô không tức giận là may mắn lắm rồi - "Có. Để làm gì?"

"Ừm, tối mai chúng ta cùng đi dạo phố có được hay không?" - Cô thấp thòm, dè dặt hỏi anh.

"Được"

"Vậy tối mai sau khi ăn tối xong chúng ta sẽ cùng đi nhé?"

"Ừ"

"Thật tốt quá. Bây giờ em đi về đây. Anh nhớ uống thuốc trước khi đi ngủ đấy. Thuốc em để ở trong ngăn đầu tiên của cái tủ để thấp bên phải cái giường ngủ của anh. Không được quên đâu đấy."

"Ừ. Anh nhớ rồi. Em đi thông thả"

"Tạm biệt anh" - Cô chạy lại nhẹ nhàng hôn lên bên má anh, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ đến mức cứ ngỡ chẳng mấy chốc nụ hôn đó sẽ bay hoà vào trong gió, tan biến trong không trung. Lâm Chân Ni vừa xấu hổ vừa sợ sệt đến nỗi cả gương mặt đều đỏ hết cả lên, cô mau chóng thu dọn đồ đạc rồi ra về.

Khi cánh cửa vừa khép lại, đôi mắt của người đàn ông đang rửa chén chợt loé lên. Trong lòng anh như vừa bị một hòn đá ném vào, từng từng gợn sóng nhưng đã nhanh chóng bị anh bỏ qua.

Tối, Kỳ Lăng chuẩn bị tắt đèn đi ngủ thì chợt nhớ đến lời dặn của cô gái nhỏ, thế là ngoan ngoãn lấy thuốc uống. Nhưng sau khi uống thuốc xong, anh lại không còn cảm giác buồn ngủ nữa. Mở lấy tấm hình ở trong ví ra, trong hình là một cô gái mặc áo đầm trắng đang cười thật tươi dưới một gốc cây tử đằng tím. Cô ấy không đẹp sắc sảo nhưng lại rất thanh tú, nụ cười của cô ngọt ngào như muốn nhấn say hết tất cả mọi người. Vuốt ve gương mặt của người con gái ở trong bức ảnh, Kỳ Lăng thử đưa tay đặt trên trái tim của mình, tự hỏi, liệu anh có còn yêu cô ấy chăng? Vậy những cảm xúc đối với Lâm Chân Ni là gì?

Không cảm giác được gì cả, anh tự nhận định rằng mình vẫn còn rất yêu cô gái kia. Và cái nhận định này chính là nhận định sẽ dẫn đến sự hối hận tồi tệ của anh.

Lâm Chân Ni sau khi về nhà liền nhanh chóng leo lên giường xoay tròn, hôm nay, cô đã hôn anh rồi, cảm giác lúc ấy quả thật là không có gì có thể sánh được. Niềm hạnh phúc bé nhỏ đang dần dần dâng trào trong trái tim của cô. Vì quá vui nên Lâm Chân Ni lại phải mất ngủ. Cô đành làm liều một lần vậy. Lấy điện thoại ra, bây giờ là 22:53 phút, không biết anh đã ngủ chưa, cô nhẹ nhàng lướt đến cái tên "Lăng" trong danh bạ, soạn tin nhắn, gửi đi.

Chân Ni: [Lăng đầu gối, anh đã ngủ chưa?]

Kỳ Lăng: [Chuẩn bị]

Chân Ni: [A, em cũng chuẩn bị đi ngủ]

Kỳ Lăng: [Vậy mau ngủ đi]

Chân Ni: [Anh đã uống thuốc chưa?]

Kỳ Lăng: [Uống rồi.]

Chân Ni: [Vậy thì tốt. Anh ngủ ngon nhé]

Kỳ Lăng: [Ừ. Ngủ ngon]

Cuộc trò chuyện đến đây là kết thúc, Lâm Chân Ni đột nhiên muốn khóc, rốt cuộc thì cô đã nói những chuyện nhảm nhí gì vậy? Thật không có ý nghĩa gì cả. Vì quá buồn về sự nhạt nhẽo của bản thân, cô nàng họ Lâm mau chóng đi ngủ.

Bên kia, người nào đó vừa nhận được tin nhắn của Lâm tiểu thư thì liền bật dậy, sau khi nhắn tin nhắn cuối cùng chúc ngủ ngon, không thấy Lâm tiểu thư hồi âm, nên người nào đó rất tủi thân. Một người đi ngủ sớm vì buồn bản thân, một người mất ngủ vì buồn về người kia. Cuộc trò chuyện nhảm nhí đã kết thúc với hai con người mang hai tâm trạng khác nhau.

Đêm dài đặc, không biết ngày mai sẽ ra sao, vậy tại sao lại không sống thật với cảm xúc của bản thân một lần thật dứt khoát? Để không còn nuối tiếc, để không còn lo âu sâu muộn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Là cô ấy

Cả buổi sáng hôm nay, ngồi trong lớp học mà Tô Lạp Sa cứ thấy Lâm Chân Ni mỉm cười suốt, không phải là đã bị chấp mạch ở đâu rồi đấy chứ. "Này, Chân Ni mỹ nhân, hôm nay cậu làm gì mà vui thế?"

Chân Ni mỹ nhân vẫn mỉm cười tủm tỉm quay sang cô - "Cậu đoán xem nào?"

"Hôm nay là sinh nhật của cậu. Tổ còn chưa tặng quà mà cậu đã kích động như thế rồi. Không lẽ...cậu được ai theo đuổi đấy chứ?" - Tô Lạp Sa tròn to đôi mắt tròn xoe, hai bàn tay che miệng tỏ vẻ ngạc nhiên, trình độ diễn xuất chẳng khác nào diễn viên chuyên nghiệp đang chuẩn bị tranh cử đoạt giải Oscar. Vì quá đáng cấp nên đã bị giáo sư trên bục gọi đứng dậy: "Học viên Tô. Em mau lặp lại những điều tôi vừa nói xem nào". Thế là học viên Tô khóc không ra nước mắt, phải nhờ cái người cả buổi ngơ ngác mỉm cười nhắc bài mới không bị phạt. Từ đó, Tô tiểu thư đã nhận ra một chân lí "Cuộc đời quá bất công". Người cả buổi nghe giảng thì phải gặp khó khăn trắc trở, còn người ngơ ngác ngắc ngắc thì hỏi cái gì cũng biết cả.

Tiếng chuông nghỉ trưa vừa vang lên, Tô Lạp Sa liền kéo Lâm Chân Ni chạy đến căn tin. Nếu các cô không giành chỗ ngồi trước thì lát nữa sẽ phải ăn

đứng đấy. Căn tin vào giờ nghỉ trưa chính là nơi để mọi người đấu tranh một cách quyết liệt để giành lấy quyền lợi của mình.

Lúc Lâm Chân Ni và Tô Lạp Sa đến nơi thì mọi người đã đông lắm rồi, thật may sao vẫn còn có 5-6 bàn trống ở bên góc cửa sổ. Hai người nhanh chân lấy thức ăn cho mình rồi vội vàng đến cái bàn giáp cửa sổ gần cửa ra vào để ngồi xuống. Và đây chính là chỗ ngồi sai lầm nhất của cả hai. Thử nghĩ xem, một người là hoa khôi mỹ nhân, một người là hình tượng búp bê mỹ nhân nổi tiếng của trường đại học X. Cả hai cùng ngồi chung một chỗ, mà chỗ ấy lại chính là nơi trung tâm thu hút ánh nhìn của mọi người. Thế là Lâm tiểu thư và Tô tiểu thư lại không được ăn trưa trong yên bình mà họ phải ăn trưa dưới ánh mắt của dư luận.

Tô Lạp Sa oán giận: "Tại sao chúng ta ăn cơm mà cũng không ăn một cách bình yên được vậy hả?"

"Vì bảo bối của anh thật là xinh đẹp đó" - Một giọng nói vang lên làm cô nâng họ Tô giật mình. Cái tên hoa hoa công tử họ Tư chết tiệt. Cô xụ mặt xuống, liếc nhìn người vừa ngồi xuống ở bên cạnh - "Tại sao anh lại ở đây?"

"Anh ở đây tất nhiên là để ăn cơm rồi, nhưng không nghĩ tới, lại còn được ngắm người đẹp" - Tư Thừa Vũ nâng cằm của Tô Lạp Sa lên vuốt ve, quả thật rất giống đại gia đang xem hàng. Điều này làm Tô tiểu thư rất tức giận: "Tư thiếu gia, hình như lâu rồi anh chưa về thăm ông nội Tư..."

Uy hiếp thành công, Tư Thừa Vũ vội thả hai tay xuống, bộ dáng nghiêm chỉnh ngồi im lặng thưởng thức bữa trưa của mình.

Nhìn cặp đôi oan gia ngõ hẹp trước mặt, Lâm Chân Ni bật cười. Người ta thường nói người trong cuộc thì mơ hồ nhưng người ngoài cuộc thì lại thấy rất rõ ràng. Nhìn đi, Tư Thừa Vũ tuy thường hay trêu ghẹo Tô Lạp Sa nhưng trong ánh mắt của anh ta luôn nồng đậm yêu thương và sùng nịnh, còn Tô Lạp Sa tuy hay bày tỏ sự chán ghét đối với Tư Thừa Vũ nhưng trong từng lời nói của cô đều mang âm điệu nũng nịu của một cô gái đang yêu.

Àm ĩ xong, Tô Lạp Sa mới nhớ đến chuyện chính của ngày hôm nay, cô mở túi xách ra, lấy một hộp quà được gói ghém rất kỹ lưỡng đưa cho Lâm Chân Ni - "Chân Ni mỹ nhân, sinh nhật vui vẻ. Tổ biết cậu sẽ chẳng rảnh rỗi vào tối nay đâu cho nên chị đây đành để dành lại các buổi tối khác để tổ chức một buổi tiệc hoành tráng cho cậu, thế nào hả?"

"Nghe có vẻ ổn đấy. Cảm ơn vì món quà, Tư thiếu phu nhân" - Lâm Chân Ni lắc lắc món quà trên tay, cô còn không quên một phen chọc ghẹo Tô Lạp Sa làm cho cô ấy tức giận muốn nổi đóa. Nếu không phải vì có Tư Thừa Vũ ngăn lại, Lâm Chân Ni thật không biết Tô Lạp Sa có nhào qua cắn cô hay không.

Tư Thừa Vũ sau khi nghe Lâm Chân Ni nói xong thì cảm thấy rất vui mừng, anh đã nói rồi, anh và cô nhóc nhà bên rất hợp nhau, còn có tướng phu thê nữa chứ, ngay cả Lâm tiểu thư cũng biết Tô Lạp Sa chính là Tư thiếu phu nhân tương lai. Anh lấy ra một hộp quà nhỏ nhưng hơi dài, được trang trí nó trông rất xinh để tặng cho Chân Ni. Tư Thừa Vũ bắt đầu đọc "diễn văn" sau khi tặng quà xong - "Chúc mừng sinh nhật em, Lâm học muội. Cảm ơn em trong thời gian qua đã chăm sóc cho cô nhóc nhà anh. Anh biết tiểu bảo bối Sa Sa của anh rất xấu tính, lại hung dữ, bạo lực nữa chứ. Nhưng nhìn tổng thể thì vẫn rất đáng yêu. Chỉ mong sau này em sẽ chiều cô em ấy nhiều hơn".

Khoé môi của Lâm Chân Ni thoáng giãn gật, có ai chúc mừng sinh nhật người khác mà lại đi miêu tả một người khác nữa hay không chứ? Sau đó, lại là cuộc chiến của búp bê Tô cùng với hoa hoa công tử Tư. Lâm Chân Ni quyết tâm mặc kệ, cô bỏ mặc hai người đó ở căn tin rồi mau chóng ôm quà bỏ chạy.

Suốt ngày hôm nay, Lâm Chân Ni lần đầu tiên đi học mà không chú ý bài giảng như thế. Hai năm trước, vào ngày sinh nhật của cô, anh và cô cũng chẳng có tiến triển gì, vì thế, cô không nói. Một năm trước, vào ngày sinh nhật của cô, anh bận đi công tác xa, cô cũng chẳng dám mở lời. Còn năm nay, nghĩ đến thế, cô mỉm cười thật hạnh phúc.

Chờ mãi chờ mãi, nhìn đồng hồ cũng không biết bao nhiêu lần, đếm từng phút từng giây trôi qua, Lâm Chân Ni càng ngày càng khẩn trương.

Đội cuối cùng cũng đến lúc ra về, Lâm Chân Ni cũng không thèm chào cô bạn thân Tô Lạp Sa mà lại nhanh chóng chạy đến siêu thị mua thức ăn. Hôm nay, cô lựa chọn những món ăn thật ngon, thật tươi. Vì hôm nay là ngày đặc biệt mà.

Cô đang vui vẻ đẩy xe hàng thì vô tình đâm trúng một người phụ nữ vừa chạy ngang qua, cô cũng bị mất thăng bằng mà ngã xuống. Chưa kịp đứng lên thì đã nghe tiếng chửi bới âm ĩ - "Đúng là đồ không có mắt, không thấy người khác đang đi hay sao mà lại đâm xầm vào người ta vậy hả? Muốn gây ra án mạng sao?"

Lâm Chân Ni vội đứng dậy chạy đến đỡ người phụ nữ kia lên - "Thật sự xin lỗi chị. Tôi không chú ý lắm, đều là lỗi của tôi"

Cô ta hất tay cô ra, loạng choạng đứng lên. Khi Lâm Chân Ni nhìn rõ người phụ nữ đang đứng trước mặt mình, cả người cô chợt cứng lại, nhưng nhanh chóng lại thả lỏng ra. Cô nở một nụ cười tự cho là rất có phong phạm ăn năn hối lỗi, gấp đầu 90 độ, chân thành nói - "Là tôi không đúng. Thật xin lỗi"

"Hừ, đồ nhà quê, chắc mới là lần đầu lên thành phố chứ gì? Nhìn cái bộ đồ rách rưới cô mặc đi, chắc ngay cả tiền để bồi thường cũng chẳng có để trả cho tôi". Cô gái kia vừa nói vừa khinh bỉ dùng ngón tay chỉ chỉ vai cô, sau đó quay phắt người bỏ đi.

Lâm Chân Ni tức đến run cả người nhưng cô nhịn. Cô gái đó và cô gái ở trong bức ảnh của anh đúng là một người. Nhưng tại sao tính cách lại khác xa lời anh kể lại với cô thế hả? Không phải là đã sai ở chỗ nào rồi đấy chứ? Tuy vậy, cô sẽ không phản công lại đối với cô ta, vì cô không muốn mọi chuyện âm ĩ lên thì sẽ không được hay cho lắm.

Cô gái ấy đã trở về rồi, vì vậy cô nên bỏ cuộc trước khi trận chiến thật sự bắt đầu? Không, cô không muốn chịu thua đơn giản như thế được.

Mọi người xung quanh giúp cô đỡ xe hàng, có nhiều người còn hỏi thăm cô và thậm chí nể nang mở người phụ nữ lúc nãy. Cô cũng chỉ bảo là không sao và

cười trừ cho qua chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đồi Có Giá Như* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Dây tình đã đứt hay còn vương?

Lâm Chân Ni mang tâm trạng không được tốt lắm đến nhà của anh. Tuy nhiên, cảm giác này đã sớm bị cô ném ra sau đầu. Cô mau chóng bắt tay vào nấu một bữa thật thịnh soạn. Xong xuôi tất cả vừa đúng 6h, đúng giờ anh tan ca.

Cô ngồi chờ chưa đến 1 khắc (*15 phút) thì anh trở về rồi. Lâm Chân Ni vui vẻ chạy đến chào đón anh. Kỳ Lăng hơi khó hiểu với hành động nhiệt tình quá mức của cô nhưng còn có chuyện làm anh lo lắng hơn cho nên anh cũng không để ý gì lắm. Kỳ Lăng xoa xoa đầu cô rồi đi lên phòng tắm rửa.

Lâm Chân Ni rất vui vẻ, anh cuối cùng cũng chịu làm ra những hành động thân mật với cô rồi. Anh vừa xoa đầu cô, Lâm Chân Ni vui sướng ngồi vào bàn ăn để chờ anh.

Kỳ Lăng nhìn thấy bộ dáng tươi tắn trông chờ của cô, anh nhanh chóng nuốt lời định nói vào. Có vẻ từ chối vào lúc này không được tốt cho lắm. Hai con người mang hai tâm trạng khác nhau ngồi vào bàn ăn, bữa ăn hôm nay im lặng đến đáng sợ. Lâm Chân Ni bèn lên tiếng để phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này: "Lăng đầu gối, lát nữa đi với em một tí rồi về nhé?"

Đôi tay đang cầm đũa của Kỳ Lăng thoáng run rẩy một chút, anh gật đầu. Sau đó vẫn im lặng tiếp tục ăn cơm. Cô cũng nhận thấy sự khác lạ của anh nhưng Lâm Chân Ni đã bỏ qua sự tò mò đang trỗi dậy của mình. Cả hai đều mau chóng ăn nhanh. Sau khi dọn dẹp xong tất cả, Lâm Chân Ni đứng ở cửa ra vào chờ Kỳ Lăng. Chẳng mấy chốc, Kỳ Lăng đã thay đồ xong, anh mặc một chiếc áo sơ mi xanh nhạt kèm với quần tây đen trông rất điển trai.

Lâm Chân Ni sợ sệt ngước mắt lên nhìn anh, nói ra yêu cầu của mình - "Lăng đầu gối, hôm nay, anh có thể, chiều theo ý em không?"

Kỳ Lăng khó hiểu nhìn cô: "Em nói anh nghe xem"

Cô khẩn trương vò góc áo, dè dặt hỏi - "Hôm nay, anh có thể đóng vai trò là bạn trai của em có được hay không?". Nhanh chóng thấy ánh mắt của Kỳ Lăng trầm xuống, cô vội la lên: "Chỉ hôm nay thôi, buổi tối hôm nay thôi. Có được không? Em xin anh"

Thấy ánh mắt lo lắng sợ hãi của cô, Kỳ Lăng vội dè xuống lời nói tàn nhẫn sắp thoát ra khỏi miệng, anh chỉ đơn giản trả lời một chữ "Được". Chỉ một chữ được phát ra đó cũng đủ làm cho cô gái nhỏ nở một nụ cười thật tươi. Kỳ Lăng mau chóng dời ánh mắt sang nơi khác, cô không biết rằng, nụ cười này rất có tính sát thương hay sao? Câu trả lời tất nhiên là Lâm Chân Ni không biết, cô chỉ đơn thuần cảm thấy rất hạnh phúc nên mới nở nụ cười để biểu đạt niềm vui sướng ấy mà thôi.

Hai người nắm tay đi trên đường phố nhộn nhịp vào buổi đêm. Lâm Chân Ni vui vẻ kéo tay của Kỳ Lăng đi từ nơi này đến nơi khác. Cả hai đi khắp nơi để vui chơi. Khi đi ngang qua một tiệm đồ lưu niệm, Lâm Chân Ni chợt dừng chân lại, mắt cô chăm chú say mê nhìn vào chiếc bình thủy tinh lưu ly có những con cá nhựa đang bơi lượn ở bên trong. Cô nhìn say sưa đến nỗi bàn tay mà cô đang nắm đã rút ra từ lúc nào cũng không biết. Đến khi cô quay đầu lại thì chẳng thấy bóng dáng của Kỳ Lăng đâu nữa. Cùng lúc đó, một tin nhắn vừa đến

Kỳ Lăng: [Có việc bận, phải tan ca, đi trước]

Chân Ni: [Anh có muốn thức ăn đêm không, em mang tới]

Kỳ Lăng: [Không cần đến, khi nào xong thì gọi anh, anh sẽ cho người đến lấy]

Chân Ni: [Em rất rảnh rồi, mang đến cũng không sao đâu anh, không tốn nhiều thời gian của anh đâu]

Kỳ Lăng: [Anh sẽ cho thư kí đến nhà lấy. Em xong thì mau về trước đi]

Lâm Chân Ni giấu nỗi thất vọng trong lòng xuống. Cô nhanh chân về nhà anh để chuẩn bị một bữa ăn khuya. Anh phải tăng ca nên cần phải ăn uống đủ chất điều độ, nếu không thì sẽ dễ mất sức. Chẳng mất bao lâu để cô có thể lên một thực đơn ăn khuya đơn giản. Chỉ có một món cháo trắng tôm thịt và vài cái bánh cuốn trộn, nhanh chóng làm xong nước chấm. Cô vội vàng gói thức ăn lại cẩn thận. Vừa lúc ấy, tiếng chuông cửa vang lên. Lâm Chân Ni rửa tay sạch sẽ rồi mang theo thức ăn ra cửa. Thư kí Trần vừa thấy Lâm Chân Ni ở cửa thì chỉ hơi ngạc nhiên trong chốc lát rồi cẩn thận nhận lấy thức ăn trên tay cô.

"Anh là thư kí của Kỳ Lăng sao?"

"Dạ phải thưa tiểu thư"

"Ừm, anh nhớ dặn anh ấy phải ăn khi còn nóng mới tốt nhé. Cảm ơn anh" - Lâm Chân Ni mỉm cười lễ phép.

"Ah. Không cần cảm ơn tôi đâu. Đây vốn dĩ là việc tôi phải làm. Được rồi, tôi xin phép đi trước"

"Tạm biệt anh"

"Chào cô".

Vừa quay vào nhà thì Lâm Chân Ni đã phát hiện ra một sự thật, cô quên đưa thuốc cho thư kí của anh rồi. Hốt hả chạy lên phòng của anh tìm lấy thuốc. Đến khi xuống dưới bãi đậu xe thì không còn thấy chiếc xe của thư kí Trần đầu nữa.

Lâm Chân Ni đành phải bắt taxi đến công ty của anh. Đến đại sảnh thì nhân viên đều đã tan ca hết rồi nên cô rất dễ dàng tiếp cận được thang máy. Cô không biết anh ở tầng nào, nhưng bình thường thì những ông chủ lớn luôn ở tầng cao nhất. Thế là cô bấm ngay tầng 28.

Nhìn con số trên thang máy đang tăng dần, cô cũng không biết làm sao mà càng lúc càng cảm thấy bất an. Đến tầng trên cùng, Lâm Chân Ni cảm hủ thuốc cẩn thận tìm phòng tổng giám đốc. Cuối cùng cũng tìm được căn phòng đó ở ngay cuối dãy. Định đẩy cửa bước vào thì cô nghe loáng thoáng có tiếng nói chuyện vọng ra từ bên trong, căn phòng này cách âm rất tốt nên cô nghe không rõ. Tuy nhiên vẫn có thể nhận ra được có cả giọng nam và giọng nữ.

Cô thử đẩy nhẹ cánh cửa nhưng không ngờ cửa không khoá nên đã bật tung ra. Lâm Chân Ni đứng hình ở ngoài cánh cửa nhìn vào cặp đôi đang ngồi phía trên chiếc ghế tổng giám đốc cách đó không xa.

Lâm Chân Ni không tự chủ được nhìn xung quanh căn phòng, cô phát hiện bữa ăn khuya mà cô đã cất công chuẩn bị cho anh đang nằm lộn xộn bên trong cái thùng rác. Lâm Chân Ni chợt cảm thấy rất buồn cười, thì ra, mọi sự cố gắng của cô cũng không bằng sự có mặt của cô gái ấy.

Đôi mắt không gọn sóng của cô nhìn thẳng vào Lương Hy Nhu - cô gái mà anh luôn miệng nói là người anh yêu. Sau đó ánh mắt của cô nhanh chóng dời sang người đàn ông kia. Chỉ trong vài khoảnh khắc, Kỳ Lăng nhận ra, có những thứ đã bắt đầu thay đổi. Anh nhìn thấy Lâm Chân Ni không nói một lời ném chai thuốc bao tử xuống nền đất rồi quay lưng bỏ đi. Nhìn theo bóng lưng gầy yếu nhỏ bé đó, anh có một loại xúc động muốn đuổi theo cô nhưng lại bị cô gái bên cạnh ngồi lên trên đùi. Cô ấy vuốt ve gương mặt của anh, mỉm cười dịu dàng.

Kỳ Lăng tự trấn an, người anh yêu là Lương Hy Nhu, chứ không phải là Lâm Chân Ni. Anh nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc đối diện với cô gái kia.

Ánh mắt của Lương Hy Nhu chợt loé lên tính toán nhưng đã nhanh chóng biến mất. Cô cười ôn nhu ôm anh - "Kỳ Lăng, em rất nhớ anh, anh có nhớ em không?"

"Nhớ" - Kỳ Lăng cất giọng khàn khàn. Phải, anh nhớ cô, nhưng cảm xúc không hề mãnh liệt như anh vẫn tưởng.

"Chúng ta quay lại với nhau có được hay không? Em trở về rồi, sau này sẽ không đi đâu nữa" - Đôi mắt của cô long lanh ánh nước như chực khóc.

Như bị mất đi ý thức, Kỳ Lăng đã gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Người quen cũ

Hôm nay, lại một ngày nữa trôi qua. Kỳ Lăng về đến nhà đã không còn có một người với những món ăn ngon chờ đón nữa. Thay vào đó, là một con người suốt ngày phấn son, quần áo, giày dép muốn anh đưa đi nhà hàng. Tuy rất mệt mỏi nhưng anh vẫn gắng đưa Lương Hy Nhu đến một nhà hàng năm sao duy nhất của thành phố.

Hai người vừa bước vào đã thu hút ánh nhìn của không biết bao nhiêu người. Nhìn xem, một người tài tử một người giai nhân đều có vẻ bề ngoài xuất chúng, từng tiếng hít khí và than thở vang lên. Loáng thoáng còn có thể nghe thấy những tiếng nói nhỏ nhỏ:

"Bọn họ thật đẹp đôi"

"Này. Hai người đó đẹp thật đấy"

"Đó có phải là Kỳ tổng của P&J không? Đó là bạn gái của anh ta sao?"

"Cái gì? Là Kỳ tổng thật á? Vậy cô gái bên cạnh là ai? Thật xinh đẹp."

Kỳ Lăng nghe mọi người bàn tán về mình cũng không để ý lắm. Ngược lại, cô gái bên cạnh lại rất kiêu ngạo vênh mặt lên. Thấy vậy, anh chỉ chán ngán thờ dài, vội đưa cô đến phòng ăn riêng ở tầng 3.

Lương Hy Nhu liên tục gọi những món ăn đắt tiền và những món chua, cay. Anh biết sở thích của cô chính là ăn cay. Nhưng anh không thể ăn được. Tuy Kỳ Lăng không muốn nhưng liên tục bị cô ép ăn cay đến mức dạ dày quặn đau. Anh kìm nén để đưa cô về nhà, cơn đau như muốn hành hạ anh không được yên ổn. Thật may là anh có đem theo thuốc dự trữ bên người nên cũng không bị gì nghiêm trọng lắm.

Nhận thấy sự hồi hốt vô tâm của Lương Hy Nhu, anh cũng không có gì gọi là quá đau đớn, chỉ là hơi thất vọng mà thôi. Bất chợt, bóng dáng của một cô gái nhỏ bỗng hiện ra trong đầu anh. Anh lại nhớ đến Lâm Chân Ni nữa rồi. Kể từ ngày hôm đó, cô đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của anh. Và cũng kể từ ngày hôm đó, cái tên Lâm Chân Ni luôn làm cho lòng của anh cứ đau âm ỉ. Anh không biết tại sao mình phải đau nữa, thật mệt mỏi.

Ngày rồi đến đêm cứ trôi qua như vậy, Kỳ Lăng vẫn cứ cảm thấy như thiếu vắng một thứ gì đó. Mặc dù có một người mà anh luôn nói rằng đó là người anh yêu luôn ở đây nhưng vẫn không thể lấp đầy khoảng trống đó.

Lại nói về Lâm cô nương của chúng ta, sau cái ngày bị cho một "cái tát trời giáng". Lâm Chân Ni đã đi vào một quán rượu bình dân, một mình im lặng ngồi uống rượu, không khóc không nháo, chỉ ngồi im thin thít. Đang uống giữa chừng thì có một người ngồi xuống nơi đối diện giật lấy ly rượu còn dở trên tay cô.

Lâm Chân Ni ngơ ngác ngược lên nhìn người đó, quả thật lúc đó cô đã say mềm rồi, hai gò má ửng hồng trông như quả táo chín, đôi mắt thì mờ sương không có tiêu cự, cái môi đo đỏ thì nhếch lên trông thật đáng yêu. Cô cất lên một chất giọng khàn khàn vì uống quá nhiều rượu - "Cô là ai? À không, anh là ai? Wait, cô là ai? Mà anh là nam hay nữ thế?"

Người đối diện ngay lập tức đầu đầy hắc tuyến, đường đường là nam tử hán đại trượng phu, thế mà vào trong mắt của con nhóc này lại biến thành một tên bất nam bất nữ? Thật quá đáng. Một ly nước lạnh bị tạt vào trong mặt của Lâm Chân Ni làm cô tỉnh táo không ít, tuy nhiên vẫn còn rất mơ màng - "Ni tiểu quý, em thật sự không biết anh đây là ai sao?"

"Ni tiểu quý...Ni tiểu quý là ai? Tôi không biết. Aaaa, tôi nhớ ra rồi. Ni tiểu quý là tôi" - Lâm Chân Ni đột nhiên bật cười thật lớn rồi sau đó lại ngay lập tức im lặng - "Nhưng mà ai cho phép anh gọi tôi là Ni tiểu quý chứ? Trên đời này, người có thể gọi tôi là Ni tiểu quý chỉ có hai người thôi"

"Là ai vậy?"

"Chính là Khi lớn và Khi nhỏ nha" - Người đối diện đang uống nước đột nhiên phụt cười. Ai đời nói ra biệt danh của người ta như vậy mà vẻ mặt lại nghiêm túc như thế kia hay không chứ.

"Ni tiểu quý, em nhìn xem anh là ai?" - Anh ta nâng cả gương mặt của cô lên, bàn tay tiện thể cạo véo gò má tròn tròn của cô nàng kia một phen. Ừm, cảm xúc vẫn mềm mại như vậy, sờ thật tốt.

"Anh là ai? Tôi không biết" - Lâm Chân Ni lắc đầu ngơ ngác.

"Được rồi. Vậy để anh kể em nghe chuyện này. Ngày xưa, ở một nơi ngoại ô đẹp như tiên cảnh vừa mới xây dựng một cái xích đu, có một cô bé và một cậu bé vì tranh nhau cái xích đu ấy mà đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, cứ hề gặp nhau là đánh. Cầm chổi, cầm cán rượt đuổi nhau chạy khắp phố..." - Nghe đến đây, Lâm Chân Ni chợt tròn tròn mắt: "Làm sao anh lại biết những chuyện ngu ngốc của tôi và Khi nhỏ thế hả? Có phải anh ấy đã kể với anh hay không? Đúng là đồ leo mếp..."

Lâm Chân Ni còn nói rất nhiều, rất nhiều, toàn những từ ngữ mắng mỏ người tên Khi nhỏ gì đó làm cho người đàn ông đối diện tức đến mức run cả người. Anh kéo cô đứng dậy, dùng tay kẹp cổ cô lôi cô đi. Sau khi đưa tiền cho chủ quán, cũng bỏ qua sự phản kháng của cô, anh vẫn rất bạo lực lôi kéo Lâm Chân Ni. Cô quấy đạp hét lớn "Hỗn đản, mau buông bà ra, cái tên chết dẫm này. Đúng là đáng ghét y chang Khi nhỏ. Bọn bè một lũ nên đều đáng ghét như nhau"

"Nè nè, Ni tiểu quý, tại sao em lớn rồi mà vẫn xấu tính như lúc nhỏ thế hả? Vậy bảo sao người ta không thêm thích em" - Nói đến đây, Lâm Chân Ni chợt khựng lại. Cô đột nhiên ngồi thụp xuống đất, miệng thì lầm bầm - "Phải, em rất xấu, vậy nên Lăng đầu gối mới không thích em. Cho dù em có cố gắng thì như thế nào chứ? Người anh ấy yêu vẫn mãi là cô ấy mà không phải là em. Vì em rất xấu"

Phong Thánh Thiên cũng ngồi xuống bên cạnh cô, xoa đầu cô nhóc bên cạnh, rất chân thành an ủi - "Ngoan, không phải là anh ta không thích em mà là anh ta quá ngu ngốc. Anh sẽ làm cho anh ta thông minh ra một chút. Nếu sau này em phát hiện ra sự thật thì nhớ đừng tức giận, hãy tha thứ cho anh nhé". Nói đoạn, anh quay sang nhìn cô thì phát hiện cô gái nhỏ đã ngủ gục tự lúc nào, bất đắc dĩ vuốt trán, anh đành phải bế cô đi về căn hộ của mình.

Khi Lâm Chân Ni tỉnh dậy đã là buổi sáng của ngày hôm sau. Nhận ra mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, cô hốt hoảng kiểm tra lại thân thể, thật may mắn, chưa bị ai đụng chạm qua. Lúc Phong Thánh Thiên xuất hiện vừa hay lại bắt gặp cảnh tượng này, anh vội cười to - "Ni tiểu quý, chào buổi sáng"

Nghe thấy biệt danh quen thuộc đã lâu rồi chưa được nhắc đến, cứ nghĩ cô sẽ mãi chôn vùi cái tên này bên trong kí ức tuổi thơ đáng quý, thì ngày hôm nay, có một người đã lột bỏ cái quá khứ bấy lâu mà cô đã gìn giữ. Lâm Chân Ni ngược lên nhìn anh, đôi mày của cô càng nhíu càng chặt đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi, đột nhiên những hình ảnh tối hôm qua loáng thoáng hiện lên. Bất chợt cô hét lớn - "Mẹ nó, Khi nhỏ, thì ra là anh"

Phong Thánh Thiên cuối cùng cũng không cười nữa - "Phải, là anh. Đã lâu không gặp"

Lâm Chân Ni bối rối lắp bắp - "Anh...Khi nhỏ...về? Không phải, đã đi sao? Đi rồi sao về?"

"Được rồi, để anh nói rõ cho em nghe. Vào cái năm anh 11 tuổi ấy, ông nội của anh ở bên Nga đột nhiên ngã bệnh. Vì thế, cả gia đình anh cũng phải qua đây để định cư. Anh và anh trai cũng mới về nước được cách đây nửa năm nhưng vẫn không có tin tức gì về em. Thật may là có một người bạn của anh

ở đây có biết đến em nên anh mới tìm đến đây. Ngày hôm qua, vừa trên đường từ sân bay đến thì thấy có một con quỳ nhỏ đang say mềm ở bên đường, thế là anh đây động lòng hảo tâm đưa con quỳ ấy về căn hộ anh đây mới mua được. Anh còn chưa được bóc tem căn hộ này đâu đây"

Lâm Chân Ni không nổi cáu như anh vẫn nghĩ, cô chỉ nhẹ nhàng hỏi - "Vậy còn bác trai và bác gái?"

"Ừm, bọn họ vẫn đang ở bên Nga đấy"

"Ah..." - Sau một tiếng than thở, Phong Thánh Thiên ngay lập tức bị ăn một cú đấm trời giáng.

Còn sau đó, à, không có sau đó nữa, hãy dành một phút để mặc niệm cho Phong nhị thiếu gia của chúng ta thôi nào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Là ai yêu ai?

Từ sau ngày cả hai gặp lại nhau, Lâm Chân Ni và Phong Thánh Thiên luôn như hình với bóng, quả là một bộ dáng của những người anh em tốt. Thế nhưng khi qua đôi mắt của một người khác thì mọi chuyện lại không hề đơn thuần như vậy nữa.

Kỷ Lăng mỗi lúc càng mệt mỏi với Lương Hy Nhu. Cô luôn tìm mọi cách để gây sự với anh, xong chuyện thì lại đi tụ họp cùng bạn bè. Anh thật không hiểu, rốt cuộc cô quay lại với anh để làm gì? Ngay cả một sự quan tâm nhỏ của một người bạn gái cô cũng không ban cho anh, trông đi, tổng giám đốc Kỷ thật đáng thương làm sao.

Kỷ Lăng không biết rằng mình có còn yêu Lương Hy Nhu hay không, chỉ là mỗi khi nhìn thấy cô, anh lại cảm thấy chán nản, không còn cảm giác được sự bình yên khi ở bên cạnh cô gái nhỏ kia nữa. Nhiều khi anh thắc mắc tự hỏi bản thân mình, Lâm Chân Ni là gì đối với anh? Tại sao mỗi khi đêm về anh lại đều nhớ đến cô như vậy? Từng ánh mắt, từng nụ cười, từng lời dằn dò, từng lời trách móc đều hiện rõ mồn một trước mắt. Thế nhưng, khi anh đưa tay muốn xoa lấy mái tóc mềm mại quen thuộc ấy thì mọi hình ảnh đều tan biến vào hư không. Anh nhận ra được một sự thật, Lâm Chân Ni đã buông tay anh ra từ lâu rồi.

Bất tri bất giác đã hai tuần trôi qua, anh và Lương Hy Nhu đã quay lại với nhau được hai tuần rồi, nhưng dường như cả hai đều như là những con người dung ngược lối. Ngoại trừ danh phận là người yêu của nhau thì cả anh và Lương Hy Nhu trông chẳng khác gì là đối tác làm ăn.

Và ngày gì đến rồi cũng sẽ đến, anh bắt gặp Lương Hy Nhu đi với một người đàn ông khác, hai người tay trong tay trong rất vui vẻ, ánh mắt của cô lúc đó tràn đầy ôn nhu và tình cảm. Kỷ Lăng không hiểu, đáng nhẽ anh phải cảm thấy rất đau lòng hoặc phẫn hận, nhưng không, anh chỉ cảm thấy thật nhẹ nhõm, như vừa trút bỏ được một gánh nặng.

Kỷ Lăng chỉ bình thần yêu cầu Lương Hy Nhu chia tay, cô cũng rất mau chóng đồng ý, cuộc tình thuở thiếu niên lại kết thúc một cách hoà bình chóng vánh như vậy. Lúc ấy Kỷ Lăng mới nhận ra, thì ra tình cảm của anh đối với Lương Hy Nhu đã cạn từ lâu rồi. Người anh nhung nhớ và làm anh rung động trong hiện tại lại chính là cô gái mà anh liên tục từ chối tình cảm.

Sau khi nhìn nhận tình cảm của bản thân, Kỷ Lăng không thể chờ đợi mà mau chóng đi tìm Lâm Chân Ni. Nhưng khi nhìn thấy cô, anh chỉ cảm thấy chua xót, cô đùa giỡn vui vẻ với một người đàn ông khác như vậy. Bên anh, cô luôn cẩn thận dè dặt. Còn bên anh ta, cô chẳng khác gì một đứa trẻ vô tư nó đùa, phoi bầy hết những gì chân thật nhất trước mặt của anh ta.

Hằng ngày đều dõi theo cô, nhìn thấy cô đi đi về về đều bên cạnh người đàn ông đó không khác gì hình với bóng. Anh đáng lẽ cũng phải nên chúc phúc cho cô nhưng sao không làm được, anh ghen ghét người đàn ông kia, thật muốn bắt anh ta ném đi thật xa mà thôi.

Khi chia tay, Lương Hy Nhu đã nói: "Nếu anh tìm được người con gái mà anh thật lòng yêu thương. Hãy mạnh mẽ mà theo đuổi cô ấy, đưa cô ấy về bên cạnh anh. Đừng vội bỏ cuộc trước bất kì nguyên do gì cả, cho dù có là đá thì mài mãi cũng mòn mà không phải sao?"

Lúc đó, anh rất tự tin trả lời lại rằng - "Cô ấy không cần anh theo đuổi cũng đã tự bỏ anh rồi. Bây giờ, anh chỉ có việc đi tìm cô ấy và đưa cô ấy về nhà thôi". Kỷ Lăng cười tự giễu, lần đầu tiên anh cảm thấy tự ti về bản thân đến như vậy. Anh có thể nhìn ra người đàn ông đó rất yêu thương và chiều chuộng cô, còn biết cách làm cho cô vui nữa. Liệu cô có đồng ý quay trở lại bên anh không? Anh không muốn phá hoại niềm hạnh phúc của cô nhưng thật sự anh rất thích, rất thích người con gái ấy, đến mức ích kỉ chỉ muốn giữ cô cho riêng mình. Anh nghĩ thông suốt rồi, nếu không thử thì làm sao biết được mình có thành công hay không.

Thế là cảnh tượng thường xuyên xảy ra gần đây là - Lâm Chân Ni mỗi khi đi học về đều nhìn thấy Kỷ Lăng đứng trước cổng trường kèm theo một bó hoa tulip được trang trí rất đẹp để chào đón cô. Vào lúc Lâm Chân Ni bối rối không biết làm sao thì Phong Thánh Thiên đã xuất hiện đúng lúc kéo cô đi. Lâm Chân Ni âm thầm cảm thấy may mắn, cô có ý phớt lờ đi ánh mắt nhuộm đầy màu thất vọng của Kỷ Lăng. Cô đã phải cố gắng rất nhiều để gạt anh ra khỏi tâm trí, vì thế, xin anh đừng xuất hiện trước mặt của cô nữa. Cô mệt mỏi lắm rồi, cô không còn sức lực để nắm giữ mối tình này nữa rồi. Bàn tay của cô đã rơi xuống từ ngày hôm ấy. Cô nhận ra, thì ra chỉ có một người nắm giữ sợi dây, còn người kia lại vô tình buông sợi dây ấy ra thì sợi dây ấy cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Suốt 5 tháng qua, ngày nào Kỷ Lăng cũng tặng quà và tỏ tình với Lâm Chân Ni nhưng cô lại không nhận không nhận từ chối. Như mọi hôm, hôm nay Kỷ Lăng cũng định đến nơi Lâm Chân Ni ở để tiếp tục công cuộc truy thê (*theo đuổi vợ) thì một con đau đón ập tới ở dưới lòng ngực. Con đau quen thuộc này đã xảy ra khoảng chừng 3 tháng rồi, nhưng hôm nay có vẻ đau hơn ngày thường rất nhiều, vừa bước đến cửa nhà thì Kỷ Lăng lập tức bất tỉnh.

Trong bệnh viện, thư kí Trần sốt sắng đi qua đi lại van nài bác sĩ - "Hiện tại, tôi là người thân nhất của anh ấy ở đây. Tôi cũng có thể kí tên để cho anh ấy phẫu thuật mà. Nếu kéo dài thì sẽ không tốt đâu, tôi xin bác sĩ đấy"

Vị bác sĩ trung niên lập tức nghiêm mặt quở trách: "Cái người này, tôi đã nói với cậu rồi, chỉ có người thân của anh ta mới có thể kí tên yêu cầu phẫu thuật. Còn cậu không thân không thích với anh ta, kí cái gì mà kí"

"Nhưng anh ấy mồ côi cha mẹ mà, tôi xin bác sĩ đấy" - Thư kí Trần gấp đến độ mồ hôi ướt đẫm chiếc áo sơ mi anh đang mặc trên người.

"Vậy vợ con anh ta đâu?"

"Anh ấy không có..." - Nói được nửa câu, thư kí Trần vội im lặng. Anh ngay lập tức cầm lấy điện thoại của Kỷ Lăng gọi cho dãy số đầu tiên, có tên "Cô vợ nhỏ".

Điện thoại bị nhớ hai cuộc, đến cuộc thứ ba thì cuối cùng cũng được kết nối. Thư kí Trần không đợi cho đối phương mở miệng đã ngay lập tức phủ đầu - "Lâm tiểu thư, cô có thể đến bệnh viện thành phố trên đường An Cư ngay có được hay không? Kỹ giám đốc bị xuất huyết dạ dày cấp tính, bác sĩ không cho tôi kí tên phẫu thuật, làm ơn xin cô đến đây ngay có được hay không? Nếu kéo dài thời gian sẽ không kịp nữa đâu. Hiện tại tôi và vị bác sĩ ấy đang đứng trước phòng cấp cứu số 3 ở tầng 5. Cô đến mau nhé".

Lâm Chân Ni thấy dãy số quen thuộc gọi đến thì mặc kệ. Đến cuộc gọi thứ ba vì quá phiền phức nên mới nhấc máy. Sau khi nghe rõ ràng từng chữ trong nội dung cuộc hội thoại, cô ngay lập tức chết đứng ngay tại chỗ. Kỷ Lăng, bị xuất huyết dạ dày, đang cấp cứu. Vậy mà sáng nay không thấy anh đến tìm cô nữa, cô cứ nghĩ rằng anh đã bỏ cuộc, còn mắng mỏ anh một phen.

Lâm Chân Ni vội vã xin ra khỏi lớp học rồi tìm cách nhanh nhất để đến bệnh viện. Cô vừa ngồi trên taxi vừa cầu nguyện cho anh sẽ không sao. Lâm Chân Ni vội thúc giục bác tài xé - "Chú ơi, chú có thể tăng tốc nhanh một chút nữa được hay không ạ? Con cảm ơn nhiều lắm".

"Được rồi"

Kỷ Lăng, anh không được có chuyện gì đâu đấy. Nếu anh mà xảy ra chuyện, em thề em sẽ quyết không đồng ý lời tỏ tình của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Anh yêu em

Khi Lâm Chân Ni chạy đến bệnh viện chỉ vừa mất khoảng 7 phút có lẻ. Cô vội vàng kí nhận tên là người nhà của anh. Thật may sao, tình trạng không nguy kịch lắm, Kỷ Lăng đã được đưa vào cấp cứu kịp thời. Thư kí Trần nhìn thấy Lâm Chân Ni đến thì cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thời gian chờ đợi chính là khoảng thời gian làm con người ta cảm thấy sợ hãi nhất. Lâm Chân Ni đi qua đi lại đếm từng phút từng giây. Chỉ cần anh không sao, cô sẽ đồng ý ở lại bên cạnh anh, nhất định không đi đâu nữa. Kỷ Lăng, anh nhất định phải bình an đấy.

Một tiếng trôi qua...

Hai tiếng trôi qua...

Ba tiếng trôi qua...

Bảy tiếng trôi qua...

Khi ánh đèn đỏ trước phòng cấp cứu vụt tắt, trái tim đang đập thật nhanh của Lâm Chân Ni cũng ngay lập tức tưởng chừng như đã ngừng đập trong thoáng chốc.

Vị bác sĩ phẫu thuật chính bước ra, trên gương mặt ông ấy thoáng qua vẻ mệt mỏi làm lòng cô chùn xuống. Lâm Chân Ni vội vàng hỏi: "Bác sĩ, anh ấy không sao chứ ạ?"

"Không sao, phẫu thuật rất thành công. Chỉ có điều, dạ dày bệnh nhân rất yếu. Cô là vợ của anh ta thì phải chăm sóc cho tốt chứ. Cô làm vợ kiểu gì mà không biết chăm lo cho chồng vậy hả? Chồng phải nhập viện cũng không biết điều mà đến. Thật không hiểu nổi giới trẻ ngày nay" - Vị bác sĩ trung niên phát tiết một hồi rồi bỏ đi, bỏ lại Lâm Chân Ni ngơ ngác không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Này thư kí Trần... Vừa rồi, vị bác sĩ kia bảo cái gì mà vợ chồng ở đây hả?" - Lâm Chân Ni bối rối quay sang hỏi Trần An Tư.

"Ah...Lâm tiểu thư, thật ra thì, Kỳ tổng không có cha mẹ. Mà lúc đó, vị bác sĩ kia cứ yêu cầu phải có người thân mới cho phẫu thuật. Tôi...tôi chợt nghĩ tới cô, vì vậy tôi gọi ngay cho cô rồi nói với bác sĩ rằng cô là vợ của Kỳ tổng. Nếu không, tôi e rằng Kỳ tổng sẽ không cảm cực lâu được nữa" - Trần An Tư thờ dãi giải thích, anh nhìn cô gái ở trước mặt, trong lòng thì âm thầm nghĩ Kỳ tổng thật may mắn khi có một người yêu anh ấy như vậy. Cứ coi như đây là một thử thách cho đôi tình nhân trẻ đi. Kỳ tổng, tôi chỉ giúp anh tới đây thôi.

Lâm Chân Ni gật gù tỏ vẻ đã hiểu, cô rối rít cảm ơn thư kí Trần, nếu không có anh thì cô không biết, liệu Kỳ Lăng có kịp thời được đưa vào bệnh viện hay không. Chợt, cô ngược mắt lên thì thấy bên góc khúc hành lang bệnh viện có một bóng dáng đang lấp ló, gương mặt của cô bé rất khá ái, đôi mắt long lanh trong suốt nhìn thư kí Trần không chớp mắt làm cô cảm thấy rất khó hiểu - "Thư kí Trần, có người tìm anh phải không?"

"Đâu chứ?" - Trần An Tư khó hiểu nhìn Lâm Chân Ni, sau một thoáng, anh nhìn theo ánh mắt của cô thì thấy một bóng dáng quen thuộc. Trần An Tư vội chào tạm biệt Lâm Chân Ni rồi mau chóng đuổi theo cô gái kia. Lâm Chân Ni chỉ nghĩ đó là bạn của thư kí Trần nên không để tâm lắm. Đợi đến khi cô y tá đẩy Kỳ Lăng về phòng hồi sức thì cô nhanh chóng tỉnh táo lại rồi đi theo.

Nắm lấy tay người đang nằm trên giường bệnh, Lâm Chân Ni chợt có cảm giác muốn khóc - "Lăng đầu gối, anh thật là hư, không có em chẳng phải anh còn có một cô bạn gái xinh đẹp nữa sao? Tại sao lại không biết tự chăm sóc cho mình vậy hả?" - Nói đoạn, Lâm Chân Ni khổ sở gục đầu xuống cánh tay của Kỳ Lăng, cô như chìm vào trong thế giới của riêng mình mà không hề hay biết, người đáng nhẽ phải đang mê man lại mở to đôi mắt nhìn cô - "Lăng đầu gối, anh nói xem, em phải làm như thế nào với anh đây? Em không muốn tiếp tục chờ đợi trong vô vọng nữa. Tại sao đến khi em buông tay được rồi thì anh lại...anh lại thay đổi nhiều đến như thế chứ? Em không chịu nổi nữa, em mệt quá, nhưng, em thua anh rồi, anh tình lại đi có được hay không?" - Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi trên cánh tay anh như những nhát dao nặng nề đâm vào trái tim của Kỳ Lăng.

Anh nhẹ nhàng co rút ngón tay, khó khăn mở miệng, giọng khàn đặc vì bị thiếu nước trong một thời gian dài - "Xin...lỗi..."

Lâm Chân Ni vừa nghe thấy một giọng nói thì thoáng cứng đờ, cô nghĩ rằng mình nghe lầm, nhưng giọng nói ấy lại một lần nữa vang lên - "Thật...xin lỗi, Tiểu...Chân".

"Anh...anh tỉnh rồi" - Lâm Chân Ni không biết phải nói gì được nữa, cô vội giằng tay ra khỏi Kỳ Lăng, anh tự giễu cợt mắt xuống, cô vẫn không tha thứ cho anh sao? Chỉ nhẹ nhàng nhếch môi "Ừ" một tiếng.

"Anh có muốn uống một chút nước không?" - Cô đồ mặt xoa tay nhìn quanh, tựa như chợt dạ, cô không biết anh có nghe thấy những lời trong lòng của cô lúc này hay không, vừa rồi cô còn khóc nữa chứ, thật là ngu ngốc ngớ ngẩn. Kỳ Lăng vẫn đang chìm đắm trong sự mất mát của mình, khi nghe Lâm Chân Ni hỏi, anh cũng không để ý lắm đáp lại. Nghe vậy, nhìn quanh trong phòng một lần không tìm thấy nước ấm, Lâm Chân Ni cầm ly nước trống rỗng trên bàn đi lấy nước cho anh.

Nghe tiếng cửa phòng "Cạch" một tiếng đóng lại, Kỳ Lăng mới hoảng hồn. Cô chán ghét anh đến như vậy sao? Ngay cả ở gần anh cũng cảm thấy khó thở, tại sao trái tim của anh lại đau đến như vậy chứ? Có phải, lúc trước, cô cũng có cảm giác như vậy hay không? Lúc này, Lâm Chân Ni vô tội của chúng ta vẫn không biết rằng bản thân lại bị hiểu lầm rồi.

Sau khi Lâm Chân Ni vừa đi không bao lâu, thì lục đục liền có không ít người kéo đến. Ban đầu Kỳ Lăng chỉ để ý đến Lương Hy Nhu và người đàn ông bên cạnh cô, nhưng sau đó nhìn những người xung quanh thì anh chợt phát hiện ra có gì đó không đúng lắm.

"Kỳ Lăng, anh đã khoẻ hơn chưa?" - Lương Hy Nhu đặt trái cây cô vừa mới mua lên trên bàn, quay sang nhẹ nhàng hỏi.

"À khoẻ hơn rồi. Mọi người đây là..." - Kỳ Lăng khó hiểu nhìn gương mặt từng người xuất hiện nơi đây. Khi ánh mắt anh dừng lại trên người Phong Thánh Thiên thì bất tri bất giác lộ ra tia lửa.

"Ah, anh ấy là chồng của em, Phong Thế Hạo. Còn kia là em chồng của em - Phong Thánh Thiên. Đây là Tư Thừa Vũ - bạn thân của Phong Thánh Thiên. Còn cô bé kia là Tô Lạp Sa, chắc anh đã biết em ấy rồi, vì em ấy là bạn thân của Lâm Chân Ni" - Lương Hy Nhu dịu dàng giới thiệu từng người cho Kỳ Lăng, khi nhắc đến chồng của mình, ánh mắt của cô tràn đầy nhu tình.

Hình như Kỳ Lăng đã phát giác ra điều gì đó. Anh im lặng chờ cô nói tiếp. Quả nhiên, đầu đuôi mọi chuyện dần dần sáng tỏ. Tô Lạp Sa và Tư Thừa Vũ là một cặp đôi oan gia nhưng đồng thời cũng là anh em tốt của nhau, mà có thật là anh em tốt hay còn điều gì mờ ám nữa thì không ai biết. Tô Lạp Sa là bạn thân chí cốt của Lâm Chân Ni, chuyện của Lâm Chân Ni và Kỳ Lăng, cô đều đem đi kể mồn một hết cho Tư Thừa Vũ nghe. Thật trùng hợp, Tư Thừa Vũ và Phong Thánh Thiên cũng là bạn tốt của nhau. Thế là khi biết Phong Thánh Thiên tìm kiếm một cô gái tên là Lâm Chân Ni, sau khi xác nhận Lâm Chân Ni mà Phong nhị thiếu gia tìm là Lâm Chân Ni mà anh quen biết, Tư Thừa Vũ liền lập tức cung cấp thông tin của Lâm Chân Ni cho Phong Thánh Thiên, biết gì nói đấy.

Sau đó, chính là Phong Thánh Thiên và Phong Thế Hạo muốn đòi lại công bằng cho em gái nhỏ hàng xóm mà các anh luôn yêu thương, cảnh tình cái tên vô tâm họ Kỳ. Thật bất ngờ, vì em gái, Phong Thế Hạo lại phải ngậm đắng nuốt cay hy sinh vợ của mình là Lương Hy Nhu. Ban đầu khi nghe kế hoạch này, Lương Hy Nhu không đồng ý, cô thậm chí còn nghĩ chiêu bài này thật đúng là trẻ con, nhưng sau lại quá phiền vì em chồng năn nỉ cầu xin, thế nên cô đành đóng vai ác một lần vậy. Thật không ngờ kế hoạch lại thành công, đại công cáo thành. Nhưng lại để lại hậu quả nghiêm trọng - Kỳ Lăng nhập viện, mọi người đều ngược mắt lên nhìn trời, tuy kế hoạch có hơi tàn nhẫn một chút, nhưng bọn họ chỉ muốn tốt cho Kỳ Lăng và Lâm Chân Ni thôi nha, bọn họ đều là người tốt vô tội hết đó.

"Thì ra là vậy à?" - Một giọng nói âm dương quái khí vang lên đánh vỡ sự im lặng vốn có trong căn phòng. Mọi người bất giác cảm thấy rùng mình. Sáu đôi mắt lần lượt nhìn về hướng cửa ra vào, một cô gái vẻ mặt âm trầm đang nhếch mép nhìn bọn họ, nói đúng hơn, cô đang nhìn vào hai anh em nhà họ Phong.

Phong Thánh Thiên và Phong Thế Hạo chưa kịp mặc niệm thì đã nghe tiếng rống ầm trời - "Hai cái tên khi này" - Một màn gà bay chó sủa diễn ra ngay trong phòng bệnh của Kỳ Lăng. Cả Kỳ Lăng, Lương Hy Nhu, Tô Lạp Sa và Tư Thừa Vũ đều hoảng sợ nhìn cảnh Lâm Chân Ni xắn tay áo rượt đánh hai anh em nhà họ Phong một cách cực kì bạo lực.

"Kỳ Lăng, anh hối hận bây giờ còn kịp đó, thật đáng sợ" - Tư Thừa Vũ suýt xoa hít một ngụm khí lạnh.

"A...Ni tiểu quỷ đau quá"

"Mẹ kiếp...em là thú sao?"

"Đừng có đánh ngay mặt của lão từ..."

"Vợ ơi cứu anh..."

"Tôi sẽ không hối hận" - Kỳ Lăng cười khê nhìn bóng dáng nhỏ bé đang bận rộn đánh nhau kia.

"Được rồi, Chân Ni, bình tĩnh lại nào, dù sao thì hai anh ấy cũng muốn tốt cho cậu thôi mà" - Tô Lạp Sa đến an ủi Lâm cô nương thì bị liếc xéo - "Tớ biết. Nhưng lại hại tớ đau khổ như vậy. Đúng là đáng ghét"

Câu chuyện ầm ĩ này đến khi bác sĩ vào can thiệp đọc nội quy của bệnh viện một lần thì mới chấm dứt. Khi trong phòng chỉ còn có hai người, đột nhiên Lâm Chân Ni rất muốn chạy trốn. Kỳ Lăng nhìn người con gái anh yêu một cách triu mến - "Tiểu Chân, em còn định chạy?"

"Không...không có..."

"Vậy em đứng ngay cửa để làm gì? Mau lại đây"

"Không lại"

"Mau đến đây"

"Không"

"Em không yêu anh sao?" - Ánh mắt vô tội kia là cái quái gì chứ? Lâm Chân Ni đành phải buồn bực đến cạnh anh.

"Tiểu Chân"

"Vâng"

"Lâm Chân Ni"

"Vâng"

"Chân Ni..."

"Vâng"

"Gà cho anh nhé?"

"Vâng"

"Khoan khoan, em không đồng ý" - Lâm Chân Ni khóc không ra nước mắt, mình cứ nhiên bị anh lừa. Cô oán giận trừng mắt nhìn anh chọc cho Kỳ Lăng cười một phen, anh vui vẻ ôm cô vào lòng - "Em vừa rồi đã đồng ý rồi, vậy nên, Tiểu Chân, em chạy không thoát đâu"

Cô mở miệng định phản bác thì anh bất ngờ khoá môi cô lại, gương mặt của Lâm Chân Ni đỏ bừng, cô cố gắng đẩy anh ra nhưng không thể. Anh từng chút một xâm chiếm lấy mọi góc ngách trong khoang miệng của cô, khi cô cảm thấy hít thở không thông đến mức muốn ngất đi vì thiếu không khí thì một giọng nam trầm thấp đầy sự dịu dàng thấm vào lòng cô. Anh nói "Tiểu Chân, anh yêu em".

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Phiên ngoại: Phỏng vấn tình nhân

1. Xin chào đôi tình nhân trẻ, hôm nay là chuyên mục phỏng vấn đặc biệt của chúng tôi. Chúng tôi sẽ phỏng vấn hai vị về một số vấn đề như sau. Vấn đề thứ nhất: Ấn tượng đầu tiên của cả hai người về đối phương là gì?

Chân Ni: Anh ấy rất ngầu, lại nam tính nữa.

Kỷ Lăng: Trang điểm lòe loẹt, còn rất nặng nữa.

Chân Ni: Anh chê em mập sao?

Kỷ Lăng: Em thật hiểu ý anh đấy.

Chân Ni:...

2. Kỷ tiên sinh, anh cảm thấy có chỗ nào không hài lòng về cô Lâm hay không?

Kỷ Lăng: Không có. Cô ấy rất tốt.

Chân Ni: Anh chỉ được cái nói chuẩn *cười lớn*

Kỷ Lăng: Cho tôi nói lại, cô ấy rất hay tự luyến quá mức...

Chân Ni:...

3. Lâm tiểu thư, cô cảm thấy có chỗ nào không hài lòng về anh Kỷ đây không?

Chân Ni: Anh ấy rất ít nói, nhưng một khi đã nói rồi thì rất muốn cho ăn đập một phát.

Kỷ Lăng: Tiểu Chân, trước đây em không có bạo lực như vậy.

Chân Ni: Ý anh là đang có ý định đổi bạn gái mới dịu dàng hơn sao?

Kỷ Lăng: Không có, không có.

Chân Ni: Vậy thì tốt.

Kỷ Lăng:...

4. Hãy kể về một kỉ niệm đáng nhớ nhất của cả hai.

Chân Ni: Đó chính là lần đầu gặp nhau. Vào lúc tôi hoảng sợ nhất, anh ấy đã đến bên cạnh tôi.

Kỷ Lăng: Đó là lần đầu tiên cô ấy nấu cho tôi ăn. Mặc dù thức ăn lúc ấy, món thì mặn, món thì chua, món thì cháy nhưng nụ cười của cô ấy lại tràn đầy ngọt ngào khi nhìn thấy tôi động đũa. Sau đó, tôi không nói gì, còn cô ấy thì liên tục tự chê bai rồi cũng tự đổ hết các món ăn ấy đi. Lúc ấy, tôi còn chưa kịp nói câu "Thật ra, em nấu cũng không tệ".

Chân Ni: Anh còn nhớ sao?

Kỷ Lăng: Tuy món ăn lúc đó em nấu không tệ nhưng cũng chẳng ngon lành gì, không nhớ mới là lạ.

Chân Ni: Lăng đầu gỗ, anh mau dứt đi.

5. Vấn đề tế nhị: Lần đầu của cả hai vị là vào năm bao nhiêu tuổi?

Kỷ Lăng: 29 tuổi.

Chân Ni: 20 tuổi.

Chân Ni: Không phải em là lần đầu của anh đấy chứ?

Kỷ Lăng: Em đoán đúng rồi, bà xã.

Chân Ni:...

6. Ngày sinh của đối phương?

Kỷ Lăng: 12 tháng 2 năm 1998.

Chân Ni: 21 tháng 11 năm 1989.

Kỷ Lăng: Bà xã, chúng ta sinh cách nhau 9 ngày 9 tháng 9 năm. Em nói xem, đây có phải là duyên phận hay không?

Chân Ni:... em thật sự không để ý lắm.

Kỷ Lăng: Bà xã, em thật vô tâm.

Chân Ni:...

7. Sở thích của đối phương?

Kỷ Lăng: Cô ấy rất thích vẽ. Ngoài ra, cũng rất thích xem phim và ăn vặt. Cả tủ lạnh nhà tôi lúc trước chỉ toàn thức ăn tốt cho sức khỏe, bây giờ ở chỗ nào tôi cũng thấy đồ ăn của cô ấy.

Chân Ni: Tôi rất thích ăn vặt. Tuy anh ấy rất hay phàn nàn tôi rằng thức ăn vặt không tốt nhưng vẫn mua cho tôi rất nhiều đồ ăn vặt.

Kỷ Lăng: Tiểu Chân, em có biết sở thích của anh là gì không?

Chân Ni: Tất nhiên là biết rồi. Anh ấy có một sở thích rất quái dị, đó là rất thích sưu tầm những thứ cổ quái. Có lần, tôi không biết anh ấy lấy từ đâu một bộ xương giả, treo lủng lẳng trong phòng ngủ còn gắn đèn khắp bộ xương.

Kỷ Lăng: Sai rồi. Sở thích của anh là thứ khác cơ bà xã à.

Chân Ni: Là gì?

Kỷ Lăng: Là em.

8. Có điều gì muốn bày tỏ với đối phương nhất?

Kỷ Lăng: Tiểu Chân, em là điều tốt đẹp nhất, là món quà trân quý nhất mà ông trời ban xuống cho anh. Anh đã nghĩ anh không còn người thân nữa, nhưng rồi em xuất hiện, không chỉ cho anh biết tình yêu cao đẹp như thế nào, mà còn cho anh biết tình thân ấm áp ra sao. Em biết không? Tuy em không đẹp như người mẫu, minh tinh, không xinh như hotgirl chân dài nhưng trong mắt anh, em là hoàn mỹ nhất. Có lẽ em sẽ dần nhận ra những khuyết điểm và tính xấu của anh, anh không hoàn hảo và tốt đẹp như em vẫn tưởng, nhưng mà anh sẽ không buông tay em. Anh rất ích kỉ và cũng hay ghen như bao người đàn ông khác, chỉ hy vọng em sẽ không chê anh phiền. Cảm ơn em vì đã luôn ở bên cạnh anh, còn có, anh rất yêu em.

Chân Ni: Lăng đầu gối, em yêu anh, có nói bao nhiêu lần vẫn không đủ. Anh không biết đâu, khi biết thật ra anh cũng có tình cảm với em, em đã vui mừng đến mức nào đâu. Nhưng em lại sợ, sợ mọi thứ chỉ là giấc mộng. Em sợ nếu em mềm lòng, em sẽ lại bị tổn thương. Lúc đó em thật không nghĩ đến cảm xúc của anh, em xin lỗi. Xin lỗi vì đã để anh chờ, xin lỗi vì không chăm sóc tốt cho anh. Kể từ này về sau, em chính là người thân của anh, còn có các con của chúng ta nữa. Cảm ơn anh đã xuất hiện, em yêu anh.

Kỷ Lăng: Đồ ngốc, là anh xin lỗi em mới phải, đã để em chờ lâu như vậy.

Chân Ni: Không sao, không sao cả.

Kỷ Lăng: Vậy nên, đừng chờ nữa, chúng ta viên phòng lại lần nữa đi.

Chân Ni: Họ Kỷ, anh cứ đi.

9. Kỷ tổng và Lâm tiểu thư dự định khi nào thì sẽ kết hôn?

Kỷ Lăng: Tháng sau.

Chân Ni: Nhanh như vậy?

Kỷ Lăng: Bà xã, em đang mang cục cưng, chúng ta phải mau mau hợp pháp hoá quan hệ nha.

Chân Ni:... Anh biết?

Kỷ Lăng: Bà xã, tại sao em lại giấu anh nha?

Chân Ni: Không phải là muốn cho anh bất ngờ sao?

Kỷ Lăng:... (Được rồi, bà xã luôn luôn đúng).

10. Nếu có con, hai vị muốn đó là con trai hay là con gái?

Chân Ni: Con trai hay con gái đều được.

Kỷ Lăng: Con trai hay con gái đều được.

Chân Ni: Mà thôi con trai đi.

Kỷ Lăng: Con trai.

Chân Ni: Hay là con gái?

Kỷ Lăng: Con gái.

Chân Ni: Anh đừng có nhại theo em nữa.

Kỷ Lăng: *ngghiêm túc* Bà xã, chỉ cần em thích thì anh đều thích cả, anh không quan trọng là con trai hay con gái, chỉ cần là con của chúng ta, anh đều thương yêu như nhau.

Chân Ni: Em yêu anh.

Kỷ Lăng: *ngượng ngùng*

Chân Ni:...

11. Nếu chỉ được lựa chọn một thứ trên cơ thể, hai vị cảm thấy đâu là nơi quyến rũ nhất của đối phương?

Kỷ Lăng: Lưng. Vì khi, ừm, các người biết tôi đang nói đến khi nào rồi đấy *ngượng ngùng*. Nếu làm việc từ sau lưng, ừm, thật kích thích.

Chân Ni: *đỏ mặt* Đúng là đồ lưu manh.

Kỷ Lăng: Bà xã, em thích gì của anh nào?

Chân Ni: Cánh tay. Vì cánh tay của anh ấy rất rắn chắc và mạnh mẽ, như là một vòng kiềng bền vững luôn che chở và bảo vệ cho tôi.

Kỷ Lăng: Không phải em nói em thích thứ kia của anh nhất sao?

Chân Ni: Đó là anh ép em nói.

Kỷ Lăng: Chúng ta về nhà thử lại.

Chân Ni: Anh mau lặn ra chỗ khác đi!!

12. Đây là câu hỏi cuối cùng: Kỷ tiên sinh, Lâm tiểu thư, hai vị cảm thấy rung động nhất là khi đối phương làm gì?

Kỷ Lăng: Khi cô ấy tắm.

Chân Ni:...

Kỷ Lăng: Bà xã, em thật quyến rũ, làm tim anh rung động.

Chân Ni: Có ai nói với anh rằng anh rất không đứng đắn không?

Kỷ Lăng: Có em đó. Bà xã, em rung động nhất với anh là khi nào?

Chân Ni: Khi anh nhìn em.

Kỷ Lăng: Bây giờ anh đang nhìn em này. Em có rung động hay không?

Chân Ni: Không.

Kỷ Lăng: T^T tại sao chứ?

Chân Ni: Vì ánh mắt của anh quá thô tục rồi.

Kỷ Lăng:...

— Toàn văn hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đồi Có Gió Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 1: Nụ hôn ngọt ngào - Cột mốc giấc mơ

Hạ Tử Linh đang trong chuyến dã ngoại cùng với lớp đại học. Năm nay cô đã là sinh viên năm cuối của khoa điều dưỡng viên, những dịp vui vẻ cùng bạn bè như thế này vốn không còn nhiều, vì vậy cần phải tranh thủ gấp gáp. Thế nhưng, lí do thực sự khiến cô tham gia lại là vì một bức ảnh – một bức ảnh cô đã vô tình thấy được trong quá trình tìm hiểu về điểm đến của chuyến đi. Có lẽ thật nực cười nhưng Hạ Tử Linh lại để ý đến trong bức ảnh có thứ gì đó quen thuộc đã xuất hiện trong giấc mơ hằng đêm cứ lặp lại của cô.

Một giấc mơ thật mơ hồ, nhưng cũng lại thật rõ ràng... Một giấc mơ thật hư ảo, nhưng cũng lại rất chân thực... Mỗi đêm, cô cứ mơ thấy một chàng trai, anh xuất hiện nhẹ nhàng như một cơn gió. Cô mơ thấy giọng nói vô cùng trầm ấm của anh gọi tên cô. Cô mơ thấy bàn tay lạnh lạnh của anh ân cần nắm lấy tay cô. Cô mơ thấy anh ôm chặt cô – cái ôm mang cảm giác dịu dàng như nước. Cô mơ thấy anh hôn cô – nụ hôn say đắm và ngọt ngào.

Với cô, từ lâu đó đã không đơn giản chỉ là giấc mơ, vì những cảm giác ấy đều chân thật hơn lúc nào hết. Có lẽ thật vô lí và điên rồ, nhưng cô thật sự đã yêu người con trai trong mỗi giấc mơ kia mất rồi. Tuy cô chưa thể nào nhìn rõ được khuôn mặt của anh, nhưng những hơi thở, giọng nói, cử chỉ ân cần của anh đã đi sâu vào trong trái tim cô. Tuy cô chưa thể hỏi được anh là ai, nhưng cô chắc chắn là anh có tồn tại, và cô nhất định sẽ tìm thấy anh.

Anh mỗi lần xuất hiện trong giấc mơ của cô đều không giống nhau, duy chỉ có một thứ vẫn không hề thay đổi – đó là khung cảnh phía sau lưng anh – một khu rừng, khu rừng âm u lạnh lẽo và dường như không hề có dấu hiệu của sự sống: Không ánh sáng, không tiếng động. Xung quanh chỉ thấy muôn ngàn những gốc cây đen sạm, sù sì và kì quái mọc thành tầng tầng lớp lớp như một mê cung. Đặc biệt hơn nữa là sự khó khăn đến lạ kì, không hề có dấu hiệu của một chút hơi nước, thậm chí là đất. Nơi đáng nhẽ ra được gọi là đất kia đã hoàn toàn bị lá khô bao phủ - một tầng lá không biết dày đến chừng nào nhưng giống như được tạo ra từ nghìn năm nay vậy. Những chiếc lá khô khốc dập dờn theo gió, vậy nhưng cô lại không thể nghe thấy bất cứ một âm thanh sột soạt nào, mọi thứ đều im lặng...

Khu rừng trong bức ảnh tất nhiên không hề giống như trong giấc mơ của Hạ Tử Linh, duy chỉ có một điểm khiến cô chú ý đến. Ở một góc của bức ảnh có một cột mốc cũ kĩ, trên đó khắc một mũi tên quay ngược và đánh số 1024. Trong mơ cô đã thấy chiếc cột mốc này, thậm chí là thấy nó rất rõ, chỉ có điều số đánh trên đó mỗi lần đều thay đổi mà hình như là dần tăng lên.

Có khi nào nơi đây có liên quan đến giấc mơ kì lạ đó?

Cuộc dã ngoại của lớp có gần 50 người tham gia. Họ dựng trại ở bãi đất dưới chân một vách núi, cũng là ven một khu rừng rậm rạp. Cả buổi chiều trong lúc dựng trại, Hạ Tử Linh đã tranh thủ để ý xung quanh, nhưng nơi đây chẳng có vẻ gì giống như khu rừng mà mỗi đêm cô vẫn luôn mơ thấy.

Buổi tối, mọi người đốt lửa trại, quây quần nướng thịt, ca hát và chơi các trò chơi dân gian. Hạ Tử Linh còn đang mải mê sửa soạn gì đó trong trại của mình, các bạn ở cùng cô đều đã ra ngoài hết. Một lát sau, cô vén tấm rèm cửa muốn bước ra ngoài, đang định đi tới chỗ đốt lửa thì bỗng nghe thấy tiếng người nào đó gọi tên mình phía sau.

"Tử Linh..." - Cô quay đầu trở lại, không có ai, chỉ là chiếc lều nhỏ vẫn sừng sững ở đó.

"Tử Linh..." - Lại có tiếng gọi, vậy đúng là không phải cô nghe nhầm. Hai giọng nói rõ ràng khác nhau nhưng đều có cảm giác rất gần giống như thì thầm ngay sát bên tai cô.

"Tử Linh..." - Lần này Hạ Tử Linh đã nghe rất rõ, tiếng gọi phát ra từ phía bên phải, chính là hướng vào khu rừng.

Hạ Tử Linh hơi ngần ngại nhưng rồi không biết tại sao cô lại quyết định đi về phía đó, tiến theo con đường nhỏ đã được lập ra thành lối đi. Cô không còn nghe thấy có ai đó thì thầm tên mình, nhưng phía trước cô lại cứ văng vẳng một tiếng hét thất thanh, càng ngày càng rõ, tiếng hét sắc lạnh mà hun hút, bí hiểm và thê lương đến rợn lòng người.

Càng vào sâu, cây cối càng âm u, cảm giác rừng rợn cũng ngày càng rõ nét. Ánh trăng vàng rực xuyên qua những kẽ lá, rọi thẳng xuống đủ chiếu sáng cho cảnh vật hai bên đường. Tiếng hét vừa sắc vừa lạnh như tiếng lưỡi dao bằng băng đá được cọ miết vào nhau mà Hạ Tử Linh vừa nghe được lại dần chuyển thành tiếng rên, một tiếng rên rỉ thảm thiết và bi thương, nhưng vẫn mang màu sắc của sự ớn lạnh dần vật cào xé tận vết xước nơi trái tim con người. Hạ Tử Linh hơi rùng người bởi sự ớn lạnh đó, cô cẩn trọng bước từng bước chậm chạp và bỗng dừng người đứng khựng lại một cách bất chợt. Tiếng rên đó... rõ ràng đang hiện hữu ở phía sau cô, mà còn rất gần, cô thậm chí còn cảm nhận được như có hơi thở lạnh buốt phả ra ngay sau gáy của mình.

Tim của Hạ Tử Linh phút chốc ngừng đập, nhưng ngay sau đó lại đập loạn xạ dồn dập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô thu hết can đảm, cắn chặt môi quay người về phía sau... Tiếng rên đã hoàn toàn im lặng, thay vào đó trên mặt đất lại xuất hiện một người con gái. Cô gái ngồi trên lớp lá khô, cúi mặt xuống gối, mái tóc đen dày xỏa rũ rượi che hoàn toàn gương mặt, cơ thể toát ra tia lạnh lẽo đáng sợ khiến cho Hạ Tử Linh bất giác lùi một bước về sau.

Bầu trời trắng sáng yên bình bỗng nhiên có một tia chớp lóe xẹt ngang, trái tim của Hạ Tử Linh cũng theo đó mà nhúm mạnh một cái. Trong tia chớp lóe sáng lên cô đã thấy trước mắt mình... một đôi mắt - đôi mắt màu trắng đã mang màu sắc ám ảnh kinh rợn, nó trợn to hết mức, chỉ trắng dã như vừa rơi mắt con người, xung quanh nền đỏ đục ngầu loét sâu, chỗ đồng tử gần lên tia đỏ sừng sạnh... Chỉ trong tích tắc nhưng Hạ Tử Linh đã giật thót mình lùi thêm mấy bước... Cô gái đang ngồi ôm gối phía trước cũng từ từ ngẩng đầu dậy, lớp tóc như những con vật thân mềm dài ngoằn đen sạm trườn sang hai bên, để lộ ra gương mặt khô khốc trắng bệch. Trên đó là hai hốc mắt to tướng và sâu hoắm, máu đen đang không ngừng rỉ ra, rỉ xuống cầm rồi rớt tong tóng trên mặt đất, tạo tiếng tanh tách như nước nhỏ giọt giữa một căn nhà hoang vắng im ắng.

Từ Linh kinh hãi đến mức đôi chân cũng trở nên bủn rủn không nghe theo, cứ bắt giắc lùi, lại lùi về sau.

Cô gái kia chống hai bàn tay xuống lớp lá trên mặt đất, dướn người bò về phía Hạ Từ Linh, máu đen từ hốc mắt vẫn không ngừng rớt tong tong.

"Aaaaa...aaaaaaa"

Hạ Từ Linh hét lên thất thanh rồi theo bản năng quay đầu lao thẳng. Trong phút chốc cô không thể nghĩ ngợi được điều gì, cũng không thể nhìn thấy phía trước có gì, chỉ biết chạy không ngừng về một hướng đi vô định. Cô cứ chạy trong hoảng loạn, cho tới khi vấp phải một thứ gì đó mà ngã đổ nhào, úp mặt xuống đất. Nhưng kì lạ là cô không hề thấy đau, vì nền đất lúc này là một lớp lá khô dày vô định.

Hạ Từ Linh thở gấp vài hơi, cố giữ tâm trí bình ổn trở lại một chút mới nhồm người dậy. Vốn là người mạnh mẽ, cô hít một hơi tự trấn an, nhưng sự thật là hai chân vẫn không ngừng run rẩy. Nhưng một thứ gì đó đã khiến cô dồn toàn bộ sự chú ý mà tạm quên đi sợ hãi. Ngay trước mắt cô là một chiếc cột mốc cũ kĩ, trên đó có hình mũi tên quay ngược quen thuộc, lần này là số 1152. Cái này... Có khi nào cô lại đang bị cuốn vào trong giấc mơ của mình? Cô đang mơ sao?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Là anh

Đứng thẳng người và nhìn sâu vào bên trong, khu rừng trước mắt Hạ Từ Linh khi này đã hoàn toàn thay đổi - đã trở thành khung cảnh quen thuộc trong mỗi giấc mơ của cô. Chỉ có điều nó không còn im bật mà chất chứa những thứ âm thanh rừng rợn vẫn là những tiếng hét thê lương, những tiếng kêu rên bi thảm, tiếng cười thì thảo ón lạnh, tiếng tí tách nhỏ giọt, cào xé răng rắc... và cả tiếng roàng roạc của lá khô. Tất cả đều vang vọng đi vọng lại luẩn quẩn như một thế giới ám ảnh mơ hồ.

Điều đáng kinh ngạc là phía sau lưng cô vẫn là khu rừng cây lá rậm rạp của tự nhiên, cây cối lặng lẽ chìm trong ánh trăng yên ả. Nơi cô đứng, chiếc cột mốc này giống như ranh giới phân chia hai thế giới hoàn toàn tách biệt nhau. Hạ Từ Linh thực sự muốn quay về hướng đó mà bỏ chạy khỏi cái cảm giác kinh rợn mình vừa tưởng tượng ra, nhưng đáng sợ là bước chân của cô lại giống như mở rộng thêm khu rừng chết chóc - cứ bước một bước, khu rừng đen tối khô khốc đó lại lần trải thêm một bước, như thể cô sẽ không bao giờ có thể thoát ra.

Hạ Từ Linh lại quay đầu về hướng kia, chiếc cột mốc – ranh giới ban này đã cách cô khá xa, nhưng hai chân cô vẫn ngập trên một lớp lá dày mà khô khốc. Cô mơ hồ đứng chết lặng bên một gốc cây lớn. Ánh trăng không biết từ khi nào đã bị bóng đêm đen kịt lấn át, dải ánh sáng duy nhất từ chiếc điện thoại trên tay của Từ Linh bỗng nhiên tắt phụt kéo theo cảm giác rợn người kinh hãi của cô. Đôi tay cũng trở nên run rẩy mà không ngừng bấm loạn phím, chỉ mong chiếc điện thoại có chút phản ứng gì đó hơn là việc cứ tắt ngủm, nhưng... mọi thứ dường như vô hiệu. Từ Linh không dám ngừng đầu khi tự cảm nhận thấy bóng tối mờ mịt đang bủa vây quanh mình, cảm giác có luồng khí nặng nề mà lạnh lạnh từ tận nơi hun hút nào đó cứ dần len lõi tìm đến vây chặt lấy xung quanh cô. Việc không thể xác định được phương hướng cùng những tiếng động vang vọng giữa khoảng không âm u càng làm cho con người ta trở nên hoảng loạn bởi những liên tưởng đáng sợ.

Hạ Từ Linh không dám nhúc nhích bước nào mà chỉ biết nắm chặt lấy vật cứng trong tay, cho đến khi bên tai cô vang lên một tiếng động lạ, giống như một chiếc chuông nhỏ đang rung lắc liên hồi. Cô chậm chậm quay sang phải, nhip tìm phập phồng theo từng góc độ. Đúng là có một chiếc chuông, một chiếc chuông nhỏ xíu màu bạc sáng lấp lánh đang lắc rất nhanh và mạnh như có thể thôi miên bất cứ người nào nhìn vào nó. Quả chuông buông xuống từ một cái lắc bạc, còn cái lắc đó được đeo ở... cổ một bàn chân, một bàn chân trắng bệch đang treo lơ lửng ngang mặt của Từ Linh...

"Aaa...aaaaa...."

Bất chợt bị đứng tim, Hạ Từ Linh không kịp phản ứng gì, chỉ hét lên một tiếng, kinh hãi nhìn vào cái xác trắng toát đang treo cổ lơ lửng buông xuống từ cành cây phía trên đầu cô. Cùng lúc cái xác đột ngột rơi xuống ngay sát Từ Linh, mặt cô kề sát với khuôn mặt bị che bởi lớp tóc dài rũ rượi của xác chết đó. Lập tức, còn chưa kịp định thần, Từ Linh bỗng có cảm giác vật gì đó lạnh buốt đang sờ soạng trên cổ mình. Cô không dám nhìn xuống cổ, nhưng lại thấy cái xác phía trước vươn cánh tay về phía cô, đồng thời lớp tóc mái bắt giắc lật tung.....

Lần này Từ Linh không để mình kịp thấy gương mặt kia, cô đã quay đầu chạy, dù biết có không thoát được khỏi đây cũng phải chạy về hướng đó...

Nhưng chạy không được bao xa, Từ Linh liền lao sầm vào một thứ gì đó... Một mùi hương nhàn nhạt quen thuộc. Một cảm giác va chạm cơ thể quen thuộc. Một bàn tay nắm lấy tay cô vô cùng quen thuộc.

"Nhắm mắt vào! Không được chạy về lối đó!" - Một giọng nói trầm ấm cũng rất quen thuộc.

Người đó nắm chặt lấy tay cô kéo chạy ngược theo hướng về phía khu rừng, chạy thẳng lướt qua cái xác chết trắng bệch kia. Từ Linh theo lời nhắm chặt mắt, để cho bàn tay lạnh lạnh đó dẫn mình chạy băng băng.

Nhưng trước đó cô đã chạy rất lâu, không còn nhiều sức lực nữa, dưới chân lại là lớp lá dày nhấp nhô, Từ Linh bất chợt bị khuyụ người xuống. Bàn tay nắm lấy tay cô cũng dừng lại theo...

"Từ Linh..."

Từ Linh!

Tiếng gọi này...Là anh!

Cô mở mắt, ngược nhìn gương mặt của anh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn được nó - Rất tuấn tú, rất đẹp, không từ nào có thể diễn tả được vẻ đẹp của anh, rất yêu nghiệt nhưng cũng rất dịu dàng, cũng rất nhọt nhọt và trầm lặng, giống như trong tưởng tượng của cô. Gương mặt này...cuối cùng cô cũng có thể được nhìn thấy...

Cô ngẩn ngơ nhìn mãi gương mặt của anh, muốn ghi nhớ nó, khắc sâu nó, để nếu như rời khỏi giấc mơ, cô sẽ có thể đi tìm anh, anh sẽ ở một nơi nào đó...

"Em đã thấy anh rồi!"

Gương mặt anh không hề mang biểu cảm, phảng phất hơi lạnh nhưng cô vẫn có cảm giác bình yên và an tâm. Anh đưa tay nhẹ vuốt tóc cô - "Lẽ ra em không nên tới đây..."

Tôi đây? Vậy không phải là cô đang mơ sao?

Từ Linh lại lên tiếng hỏi anh, câu hỏi mà cô hôm nào cũng đặt ra nhưng chưa bao giờ nghe được lời đáp. Mỗi lần cô hỏi câu này, anh đều biến mất, cô đều tỉnh mộng - "Anh...là ai thế?"

Cô háng lòng chờ đợi câu trả lời. Anh chợt sững lại, bàn tay đang vuốt tóc cô từ từ buông xuống, tan biến trong không trung, anh lại biến mất giống như bao lần khác, mờ dần đi trong tiếng hú mơ hồ...Nhưng trong tiếng gió, giọng nói trầm ấm quen thuộc của anh lại vang vọng về - "Mộc Trầm...là tên của anh"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đồi Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Chiếc chìa khoá - Nguồn gốc của giấc mơ

Tiếng hú rền rã vang lên rồi mọi âm thanh dần dần tan biến. Ánh sáng lờ mờ hiện hữu, có lẽ trời đã sáng, có lẽ đã là ban ngày, nhưng cả khu rừng vẫn âm u một màu nâu đen chết chóc. Ánh mặt trời dường như cũng không thể len lỏi qua những tán cây lá xếp thành tầng tầng lớp lớp kia.

Hạ Từ Linh đang ngồi giữa lớp lá khô, ngẩn ngơ nhìn vào khoảng không trước mặt. Anh đã biến mất, nhưng cô thì vẫn chưa hề tỉnh khỏi cơn mộng. Đã bao lần cô chỉ muốn bước vào cơn mộng ấy, không cần tỉnh lại, để tìm anh, để được ở bên anh. Nhưng lúc này, cô biết mình cần phải nhanh chóng rời khỏi đây. Cô đứng thẳng người, đi về hướng có ánh sáng. Tất cả lúc này lại im lặng, chỉ có tiếng rào ràng của lá khô chuyển động theo bước chân.

Đi mãi, trước mặt cô cũng hiện ra ánh mặt trời rực rỡ, màu xanh mướt của khu rừng tự nhiên. Từ Linh không dừng bước, cô cứ thế tiến lên dù biết là vô vọng, dù biết là không thể thoát ra được khi mà phía trước ngày càng tối tăm, cây cối theo bước chân dần dần trở nên khô khốc. Cho tới khi có tiếng gọi - "Từ Linh..."

Từ Linh!

...Là Mộc Trầm! Anh lại xuất hiện.

"Từ Linh..." - Cô quay đầu chạy về phía có tiếng gọi trầm ấm quen thuộc của anh. Sự hiện hữu của anh dường như khiến cô tạm quên đi sợ hãi. Cô cứ chạy chậm chậm hướng theo một tiếng gọi mơ hồ, đi rất sâu, rất sâu, đến một nơi tối tăm hun hút, tiếng gọi dịu dàng của anh đã kề sát bên tai - "Từ Linh..."

Cô dừng bước, ngồi xuống một gốc cây đen sạm kì quái ở đó, chờ đợi sự xuất hiện của anh. Xung quanh cô lại bắt đầu vang lên những âm thanh ròn rợn, một cơn gió ớn lạnh rít qua làm lá trên mặt đất nhấp nhô, cành cây lay động, xa xa có một vài bóng trắng trắng qua lại dập dờn...

Tiếng thò nặng trĩu già cỗi mang cảm giác mát mẻ đôi khát mỗi lúc một gần. Trong bóng tối đen kịt, từ tất cả các phía xung quang đều lóe lóe những con mắt trắng dã long lộn, trông thật nhũn nhục những cộm kí sinh vật oằn oại kinh tởm. Những cái xác ma nữ trắng toát như Từ Linh đã từng nhìn thấy từ từ thò đầu tóc xoắn rũ rượi ra khỏi màn đen, chống tay bò trên mặt đất có vẻ hướng về phía cô.

Từ Linh run rẩy co rúm người lại, dán chặt lưng vào gốc cây, cô không thể chạy trốn đi hướng nào khác, tay cô vớ lấy một cành cây lớn ngay bên cạnh, nắm thật chặt như vừa cố trấn tĩnh vừa nghĩ cách thoát khỏi cơn ác mộng này.

Nhưng bất chợt có một bàn tay từ phía sau gờ lên che mắt cô, cảm giác lạnh lạnh quen thuộc. Mộc Trầm cất giọng êm nhẹ như nước - "Đừng nhìn,

chúng không thể tới đây!"

...Là anh!

Cô đưa tay gỡ bàn tay phẳng phất hơi lạnh của anh trên mắt mình, nhìn thẳng lên mặt anh. Cô sẽ không nhìn về phía sau, không nhìn ra xung quanh, chỉ nhìn anh, người đàn ông trong mơ mà cô yêu say đắm, anh mang đến cho cô cảm giác thật bình yên.

Mọi ảo ảnh kinh rợn như dần dần tan biến, chỉ có anh lần này là đã thật sự rõ ràng, không giống như chỉ là trong mỗi giấc mơ nữa. Mộc Trầm lên tiếng - "Em không được bước theo hướng đó, sẽ khiến chồn chết chóc này lan rộng..."

Ý anh là cô không được đi về lối ra khu rừng có ánh sáng kia, vì vậy vừa rồi, cô đã nghe thấy tiếng của anh gọi mình trở lại.

Bóng tối mờ mịt, nhưng cô vẫn thấy rõ gương mặt anh, vì nó trắng và lạnh lẽo hơn bình thường. Cứ mãi ngắm nhìn, trong đầu cô lại văng vẳng câu hỏi đã lặp lại không biết bao nhiêu lần... anh là ai? Mộc Trầm là ai?

"Mộc Trầm...Anh..."

"Là một hồn ma!"

Là một hồn ma?

Câu trả lời của anh đã chặn ngang câu hỏi của cô, lần này anh không biến mất, lần này anh đã trả lời, cô đã hỏi được anh là ai...nhưng...anh nói...anh là một...hồn ma...

Cơ thể đang hơi nhòe về phía anh đột nhiên nặng trĩu, ngồi bệt xuống đất, cô ngẩn ngơ buông thõng cánh tay, ánh mắt vẫn dán vào gương mặt lạnh lẽo nhưng không thể mang biểu cảm của anh. Anh vẫn không cùng thể giới với cô...Trước đây anh tồn tại trong giấc mộng, còn bây giờ tuy đã gặp được anh rồi... nhưng...

Cô chậm chậm nắm lấy bàn tay của anh, vuốt ve những ngón tay thon dài trắng bệch mà lạnh lạnh.

"Em chỉ cần gặp được anh, em đã từng ước nguyện chỉ cần bước vào giấc mơ kia, chỉ cần gặp được anh, anh là ai không quan trọng... Vì em biết giấc mơ kì lạ đó cứ mãi đến với mình, chắc chắn không đơn giản chỉ là mơ, chắc chắn có điều gì đó đáng sợ...nhưng em mỗi tối nhắm mắt lại chỉ muốn đắm chìm vào giấc mơ đó..."

"Anh không thể tồn tại cùng em..."

Cô nắm chặt tay anh hơn. Anh lại tiếp tục lên tiếng, trên mặt vẫn không hề mang biểu cảm - "Em... lẽ ra không nên tới đây. Em phải rời khỏi đây..."

Cô hiểu, nơi đây quá đáng sợ, cô phải rời khỏi, nhưng... - "Còn anh?"

"Không thể!"

"Vậy em không cần đi, nếu ở đây có thể ở bên cạnh anh..."

"Cũng không thể, em không thể tồn tại ở đây, bọn chúng sẽ tìm đến em"

Cô ngẩn người, bọn chúng? Mộc Trầm? Những thứ đáng sợ kia? Khu rừng kinh rợn này? Và cô - Hạ Tử Linh?

"Có thể cho em hiểu, những chuyện kì lạ này... Và anh...em đã gặp anh mỗi đêm...đều là thật, phải không?" - Tử Linh lấp bắp hỏi

"Là mơ, anh chỉ có thể đi vào giấc mơ của em, nhưng giờ...Nói chung giờ em nhất định phải rời khỏi đây, mau..."

"Chuyện gì sẽ xảy ra?" - Cô mơ hồ nhìn vào mắt anh

"Anh cũng không rõ nữa...Anh chỉ nhớ mình đã bị tai nạn, rồi không biết sao lại bị lạc vào đây. Nhưng khu rừng quái dị này thì có liên quan đến chuyện của cả nghìn năm trước..." - Ngừng một lúc, Mộc Trầm cầm lấy tay cô, chậm chậm giải thích.

"Trước đây có một con quỷ thần vì làm hại nhân gian nên bị nhốt lại trong một ngôi chùa nhỏ nằm sâu trong rừng rậm. Vào một ngày vị pháp sư trụ trì xuống núi, người đệ tử của ông vì ngủ quên mà để quỷ thần thoát ra đi tung hoành. Vì sức mạnh của nó quá lớn nên pháp sư đại tài cũng không thể tiêu diệt. Để bảo vệ nhân gian, ông đã dùng toàn bộ công lực của mình mà kim chân quỷ thần trong một khu rừng. Bản thân vị pháp sư đó đã tan biến, nơi ông ngồi làm phép mọc ra một cột mốc đánh dấu cánh cửa vào khu rừng quỷ, còn chiếc chìa khóa đã bị lưu lạc vào nhân gian. Tử Linh, em đang giữ chiếc chìa khóa đó. Vì vậy một khi em tới nơi đây sẽ khiến lũ ma quỷ kia tìm đến. Và em cũng không thể chạy khỏi theo lối kia, bước chân của em sẽ dần hé mở cánh cửa cho khu rừng này lan rộng"

Chiếc chìa khóa? Cô bỗng sững người. Là chiếc chìa khóa ánh bạc lung linh một lần không hiểu từ đâu rơi ngay trước mũi chân cô. Cô đã nhặt lấy nó mang về và cất trong một chiếc hộp, đúng là từ đây giấc mơ kì lạ kia mới xuất hiện.

Hạ Tử Linh hơi rùng mình, ánh mắt hoang mang nhìn anh - "Chiếc chìa khóa đó...Em...em...phải làm sao?"

Mộc Trầm vòng tay ôm lấy cô - "Đừng sợ, em chỉ cần rời khỏi đây thôi"

"Nhưng làm...bằng cách nào?"

"Hãy lấy chiếc chìa khóa, anh sẽ bảo vệ em đi tới chiếc cột mốc đó, mở cánh cửa ra và đừng bao giờ tới đây nữa..."

"Em không mang theo nó"

"Em..." - Mặt anh như càng trắng bệch hơn, có vẻ anh cũng hơi hoang mang.

"Như vậy không thể rời khỏi sao?" - Cô hỏi.

Mộc Trầm không đáp, chỉ ôm chặt cô hơn một chút, ánh mắt hướng ra những bóng trắng đang dật dờ ở phía sau. Từ Linh hiểu, cô cũng vòng tay ôm anh thật chặt, tay cô run lên vì sợ hãi, nhưng ấm áp vì ở bên cạnh anh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Tất cả chỉ là giấc mơ?

Những tiếng kêu rùng rợn lại bắt đầu dậy lên, có luồng khí từ xung quanh ngùn ngụt vọng đến, những con ma mang hơi thở thảm thiết lại xuất hiện lơ lửng từ màn đen, chậm chậm tiến gần đến hai người. Ánh mắt Mộc Trầm nhìn chúng đang dần tiến lại, ôm chặt lấy cô, cô vùi đầu vào ngực anh, không nhìn ra xung quanh nhưng vẫn run rẩy theo từng tiếng rên la rợn gáy. Một bàn tay của anh buông dưới đất nắm chặt. Những bóng trắng kia vẫn không ngừng tiến tới.

"Từ Linh à...Em hãy ngủ đi!"

Cô ngẩng đầu lên khó hiểu nhìn gương mặt anh.

"Hãy ngủ và mơ thấy căn phòng của mình, anh sẽ vào giấc mơ của em và giúp em lấy chiếc chìa khóa..."

Cô bắt giấc nhìn ra cảnh tượng xung quanh, hơi thở dường như rất khó để kiểm soát. Cô lại nhào vào lòng anh, nhắm chặt mắt, nhưng lập tức lại ngẩng dậy - "Nhưng em đi khỏi đây rồi, còn anh, anh thì sao? Chúng ta vẫn có thể gặp nhau chứ?"

Anh im lặng.

"Vậy em sẽ không đi..."

"Không được!" - Anh ấn đầu cô tựa vào ngực mình - "Em không thể không đi, nếu em ở đây chúng sẽ lấy được chiếc chìa khóa và bắt đầu lan rộng tung hoành hại nhân gian. Khu rừng này vốn là nơi nhốt quỷ thần từ cả nghìn năm trước, hẳn không thể ra khỏi nhưng đã thu nạp hàng nghìn ma quỷ về đây, không thể để những âm hồn này trở về..."

"Nhưng anh sẽ ra sao?"

"Đừng lo, anh đã là một hồn ma rồi, còn có thể sao được nữa. Nếu em không rời khỏi đây được, chúng ta cũng sẽ vĩnh viễn không thể gặp nhau"

Những âm thanh kinh rợn xung quanh vẫn chỉ chiết bên tai, nhưng vòng tay phẳng hơi lạnh lạnh của anh lại khiến cô có cảm giác thật yên bình để chìm dần vào giấc ngủ.

Trong cơn mơ, mọi khung cảnh quen thuộc lại mở ra, vẫn là khu rừng đen sẫm, nhưng lần này nó không còn im bật.

Như bao lần, Mộc Trầm lại xuất hiện từ phía sau cô, nhưng lần này khi quay mặt lại, Từ Linh đã có thể nhìn thấy rõ mặt anh. Và lần này, cô lần đầu tiên thấy anh mỉm cười. Nụ cười đó, cô, có lẽ không bao giờ quên được.

"Mau đưa anh về nhà của em." - Mộc Trầm cất tiếng, vẫn là giọng nói trầm ấm quen thuộc.

Từ Linh mỉm cười, tưởng như anh vừa nói hãy đưa anh ra khỏi thế giới kì dị này, để anh và cô có thể mãi mãi ở bên nhau. Cô chủ động nắm lấy tay anh...Phải rồi, chúng ta sẽ về nhà, chúng ta sẽ rời khỏi đây...

"Không được, không còn kịp nữa. Em lại phải mơ lần nữa rồi." - Anh lại lên tiếng, không để cô kịp phản ứng, anh lấy một tay che đôi mắt cô, rồi tay kia vươn ra ôm lấy cô vào lòng, cái ôm này ngoài cảm giác bình yên giờ đây dường như còn rất ấm áp. Cô lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

Giấc ngủ đó có lẽ chỉ kéo dài vài giây. Bàn tay che mắt Từ Linh mở ra, trước mắt cô đã là căn phòng nhỏ bé ấm áp của mình.

Hạ Từ Linh vội vàng lúi túi trong góc tủ đồ ra một chiếc hòm nhỏ - nơi cô cất giữ một số vật dụng lặt vặt, cô nhớ mình đã để chiếc chìa khóa cùng với đồng hồ đó. Cô vốn là người ngăn nắp nên không quá khó để thấy được chiếc chìa khóa nhỏ màu bạc nằm gọn ở một góc trong hộp đồ kia. Đôi tay cô run run cầm lấy nó rồi quay mặt về phía sau - Mộc Trầm vẫn đứng lặng nhìn theo cô và chợt nở nhẹ một nụ cười.

Thật mơ hồ quá! Đây cũng chỉ là một giấc mơ thôi phải không? Một giấc mơ như thường lệ của cô, chỉ có điều nó dài hơn một chút - Cô ước gì nó là như vậy! Nếu không thì chỉ cần dừng lại ở lúc này, để anh ở bên cạnh cô, chẳng cần quan tâm đến khu rừng đáng sợ kia, chẳng cần quan tâm có bước qua được cánh cửa kia hay không.

"Hãy đưa nó cho anh" - Mộc Trầm khẽ đưa tay về phía cô để nhận lấy chiếc chìa khóa.

"Không phải giờ chúng ta cản trở lại khu rừng để mở cánh cửa sao?"

"Không cần thiết nữa, như vậy có khi em sẽ gặp nguy hiểm. Chỉ cần để chiếc chìa khóa ấy lưu lạc nhân gian một lần nữa là được!"

"Vâng..."

"Tiểu Từ Linh..."

Hạ Từ Linh im lặng nhìn lên anh, bắt gặp một ánh mắt thật trù mẩn và nồng nàn. Mộc Trầm nâng nhẹ cằm cô, đặt lên cánh môi mềm mại một nụ hôn ngọt ngào mà quyến luyến.

"Hãy coi anh như một giấc mơ là được"

Mộc Trầm rời khỏi cô, chậm rãi tiến tới mở toang cánh cửa lớn, ánh nắng ồ ạt tràn vào rọi sáng cả căn phòng. Có lẽ sau gần hai ngày bị lạc giữa bóng đêm mờ mịt, ánh mặt trời trước mặt cô thật rực rỡ và nóng bỏng hơn bao giờ hết. Thế nhưng, Từ Linh lại bất chợt hoảng hốt vì ánh sáng đó làm bóng anh mờ nhạt. Anh quay mặt về phía cô, khẽ nhìn vào bàn tay đặt chiếc chìa khóa đang nâng lên trước mặt rồi lại nhìn vào cô với nụ cười tuy rạng rỡ nhưng có gì đó thật xa xôi và nuối tiếc.

Thế rồi...Cơ thể anh theo chiếc chìa khóa kia cứ thế nhạt dần, nhạt dần rồi tan biến trong màu trắng sáng mơ hồ của nắng rạng...

"Từ Linh... Hạ Từ Linh..."

"Từ Linh, cậu tỉnh lại rồi"

Hạ Từ Linh khẽ mở mắt, xung quanh cô là vài người bạn học khá thân. Cô cố rướn người dậy nhưng lại thấy toàn thân ê ẩm.

"Mình đang ở đâu đây?"

"Bệnh viện. Cậu đột nhiên ngất xỉu trong lúc cắm trại, ngủ miên man như vậy hai ngày nay rồi đấy"

Hạ Từ Linh bỗng ngỡ ngàng đến sững sờ. Cô đã hôn mê hai ngày, vậy những việc cô đã trải qua ngày hôm trước, việc lạc vào khu rừng kì quái, việc gặp anh...đều là mơ hay sao? Tất cả chỉ là giấc mơ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 5: Chân thật

Hạ Từ Linh lập tức bật dậy khỏi giường, mặc cho lũ bạn ngỡ ngàng nhìn theo sự kì lạ của mình mà bắt xe về thẳng nhà rồi lấy ra cái hộp có chiếc chìa khóa.

Không còn...chiếc chìa khóa ấy quả thực đã biến mất, để rồi trong đầu Từ Linh hiện ra cả nghìn câu hỏi, những câu hỏi chẳng thể có lời giải đáp trong khoảng thời gian rất lâu, rất lâu...

Những ngày sau đó, Hạ Từ Linh đôi khi vẫn mơ thấy giấc mơ kì lạ, chỉ là trong khu rừng đó không còn xuất hiện hình bóng quen thuộc của Mộc Trầm nữa. Vậy nhưng, chẳng biết là thực hay mơ, trong cô vẫn khắc rất sâu những khoảnh khắc cạnh bên người con trai ấy.

Một năm sau...

Hạ Từ Linh đã tốt nghiệp gần một năm, cô được điều đến khoa điều dưỡng của bệnh viện D ở một thành phố khá yên tĩnh. Ngay từ ngày đầu tiên tiếp nhận bệnh nhân, cô đã ngỡ mình dường như lại bị lạc vào giấc mơ ấy...vì cô đã thấy anh, chính xác là người mang gương mặt của anh mà cô vẫn luôn ghi

nhớ. Nhưng là...người ấy lại đang nằm hết sức tĩnh lặng với ống thở oxi trên giường bệnh.

Thông tin bệnh nhân: Mộc Trầm - 26 tuổi. Nhập viện ngày 18/12/2016 trong tình trạng chấn thương nặng do tai nạn giao thông. Đã qua phẫu thuật nhưng hôn mê sâu, chưa bảo đảm được thời gian tỉnh lại...

Mộc Trầm? Tên của anh cũng là Mộc Trầm...Người này...liệu có đúng là anh hay không? Bệnh nhân này nhập viện hai năm trước, cùng thời gian đó anh gặp tai nạn giao thông mà lạc vào khu rừng. Anh nói anh cũng không biết vì sao mình lại bị lạc vào đó, anh chỉ nhớ mình bị tai nạn giao thông, có khi nào anh vẫn chưa hoàn toàn là một hồn ma, bởi vì thể xác vẫn nằm hôn mê ở nơi đây? Có lẽ điều Hạ Từ Linh nghĩ tới thật phi lý, nhưng không hiểu sao cô lại cứ vững tin là như vậy.

Đồng nghiệp đã cho cô biết - "Bệnh nhân này vốn dĩ ti lệ tỉnh lại sau phẫu thuật là rất mong manh. Nhưng một năm trước, anh ta bỗng nhiên có phản ứng lạ rồi tình trạng từ đó tốt lên một cách khó hiểu giống như xảy ra điều kì diệu. Cứ ngỡ anh ta sẽ tỉnh lại ngay sau đó nhưng chính các bác sĩ cũng không thể lí giải tại sao người này tới giờ vẫn nằm ở đây"

"Anh ấy có người thân chứ?"

"Chỉ thấy có một cô em gái thỉnh thoảng đến thăm"

Vậy là...phòng bệnh của bệnh nhân đặc biệt này trở thành nơi mà Hạ Từ Linh thường xuyên lui tới nhất, sau mỗi giờ làm việc cô đều tranh thủ ghé qua, chỉ đơn giản là đứng ngắm nhìn gương mặt trầm tĩnh như đang chìm sâu vào trong giấc ngủ của anh.

"Mộc Trầm...thì ra anh không phải là một hồn ma"

"Bác sĩ nói tình trạng của anh rất tốt, vậy mà sao anh mãi không chịu tỉnh như vậy? Anh phải mau tỉnh dậy đi, vì em còn nhiều điều cần anh trả lời lắm!"

"..."

Một tháng...Hạ Từ Linh cuối cùng cũng nhận được thông báo bệnh nhân đặc biệt của mình đã tỉnh lại. Cô vội vã hoàn thành nốt công việc đang dở dang làm mà lao ngay tới chỗ anh. Thế nhưng, người ấy lại nhìn cô bằng ánh mắt có phần xa lạ...có vẻ như anh không nhận ra cô rồi!

"Anh, đây là chị điều dưỡng viên đã chăm sóc anh trong thời gian qua" - Cô em gái của anh lên tiếng giới thiệu.

Từ Linh nín thở chờ đợi phản ứng từ anh, nhưng chỉ nhận được một cái gật đầu đầy khách khí - "Cảm ơn cô"

Cô khẽ cup mắt, thất vọng mà cười gượng đáp lại - "Không có gì, anh tỉnh lại là tốt rồi!"

"Thật không?"

"Hả?" - Cô lại ngẩn mặt, ngỡ ngàng nhìn chàng trai trước mặt. Mộc Trầm rõ ràng đang cười giống như trêu chọc cô.

"Em có thật chỉ đơn giản muốn như vậy không?"

"Anh..."

"Từ Linh..."

Từ Linh - tiếng gọi trầm ấm thân thuộc này, chính là thứ vẫn cứ luôn vang vọng trong tâm trí cô. Giờ thì, tiếng gọi ấy đã rất chân thật rồi, chàng trai trước mặt cô cũng đã rất chân thật rồi, anh ở đây, cùng thế giới với cô, ở ngay bên cạnh cô.

Cả một tuần sau đó, Mộc Trầm dường như vẫn chưa thích nghi được với ánh mặt trời, anh đi đâu cũng luôn phải mang theo kính râm. Từ Linh cũng xin nghỉ phép cả một tuần ấy để đưa anh đi khám phá lại thế giới sau hai năm bị chôn chân trong khu rừng.

Mộc Trầm nói - "May mà gặp được em trong mơ, nếu không chắc anh không chết vì tai nạn thì cũng chết vì cô đơn mất!"

Anh lại nói - "Thực ra anh cũng không dùng cảm và chín chắn như trong mơ đâu, anh thậm chí đã từng bị coi là trăng hoa đấy"

Đúng là anh không lãnh đạm như cô đã gặp trong mơ, anh thích nói hơn, anh hài hước và có phần đáng yêu, và...quan trọng là anh vẫn cho cô cảm giác ấm áp và yên tâm khi ở cạnh.

Buổi đêm có trăng sáng nhàn nhạt, anh nắm chặt tay cô cùng rảo bước chậm rãi trên con đường thềm thang thẳng tắp. Một chiếc chìa khóa nhỏ sáng lấp lánh bất chợt rơi ngay trước mũi chân hai người. Hạ Từ Linh toan cúi xuống nhặt lấy nó nhưng lại bị Mộc Trầm ngăn lại - "Đừng nhặt nó!"

"Để nó lưu lạc ở nhân gian cũng không tốt, em sẽ chôn nó, chỉ cần không đi tới khu rừng đó là được mà"

"Cái đó không quan trọng. Em nhặt nó rồi nhớ đâu lại mơ thấy một tên nào khác thì sao?" - Mộc Trầm nhăn mũi hừ lạnh, cái tên này đang ăn dấm chua à. Hạ Từ Linh nhìn thấy anh như vậy thì nhón chân lên hôn nhẹ môi của anh. Cứ tưởng đây chỉ là một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước nhưng Mộc Trầm lại dùng tay giữ gáy cô lại, anh nhắm nháp đôi môi đỏ mọng của cô, càng ngày càng say.

"Ngô..." - Từ Linh khó thở há miệng ra nhưng lại để cho anh cơ hội đưa lưỡi thần tốc tiến vào, anh cần quét sạch sẽ bên trong khoang miệng của cô. Cô thật ngọt, ngọt đến mức anh không muốn buông ra.

Đúng lúc đó, bỗng một cậu bé chạy lại gần hai người - "Cô chú ơi! Đó là chìa khóa nhà cháu..."

Hạ Từ Linh đỏ mặt vui đầu vào ngực anh, anh bật cười một tay ôm cô, một tay đưa chiếc chìa khoá cho cậu bé kia. Hai người đứng là ngốc nghếch, một chiếc chìa khóa nhỏ đầu phải dễ dàng mà vô tình bắt gặp thêm một lần nữa...

—Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Uyên ương quy sơ (uyên ương trở về thuở ban đầu) - lệ tình

Nàng - Lệ Tình là nữ nhi duy nhất của phủ Thừa tướng. Trên nàng còn có ba ca ca yêu nàng, sủng nàng như mạng. Phụ thân của nàng, trước khi cưới mẫu thân đã có một thông phòng sinh ra đại ca. Nhưng khi mẫu thân qua cửa, phụ thân cả đời chỉ có một mình bà, cả đại ca cũng được nuôi dưới danh nghĩa của mẫu thân, thương yêu như con ruột. Còn vị thông phòng kia, thì được trả lại kẻ ước bán thân, nay đã có trượng phu và nhi tử, nữ nhi.

Vì phủ Thừa tướng dương thịnh âm suy nên Lệ Tình rất được sủng ái. Mọi người trong nhà đều nâng niu nàng trong lòng bàn tay, chỉ sợ nàng chịu một chút uất ức nào.

Thế nhưng, tiểu thư phủ Thừa tướng không bao giờ được sủng mà sinh kiêu. Nếu có người hỏi Lệ tiểu thư của phủ Thừa tướng là một người như thế nào? Thì không chỉ có dân chúng, mà các tiểu thư, công tử ở các quý phủ đều luôn miệng khen ngợi nàng. Nàng không chỉ dịu dàng như nước, hiểu biết lễ nghĩa, mà còn rất được lòng mọi người. Lệ Tình được Thừa tướng phu nhân dạy bảo được một thân nữ công và trù nghệ tài giỏi, là hình mẫu nhi tửc* (con dâu) trong lòng các quý phu nhân nơi kinh thành.

Thế nhưng, cho dù các bà mai mối có đập sập cửa phủ thì Lệ Tình cũng chẳng mấy may quan tâm. Phụ mẫu và cả các ca ca của nàng đều rất tôn trọng quyết định của nàng, thậm chí họ còn không nỡ để nàng phải gả đi.

Năm nay Lệ Tình vừa tròn 16 tuổi, đã qua lễ cập kê được 1 năm, nhưng nàng vẫn chưa định xuống hôn sự. Bởi vì, nàng đang chờ một người, người ấy... hẳn đã nên trở lại rồi...

Năm ấy, Lệ Tình 9 tuổi, nàng nghe hạ nhân trong phủ nói ngày hôm nay có một vị Tướng quân trẻ tuổi xuất khởi hành quân ra biên cương. Vị Tướng quân này chính là một vị tướng tài trong mắt dân chúng, khi hãn 13 tuổi đã trở thành phó tướng lãnh binh xuất chinh cùng với lão Tướng quân đương triều là Tôn Khách. Và hôm nay, hãn không còn là phó tướng nữa, mà được đích thân Hoàng đế ban danh hào Tướng quân.

Năm ấy, Lệ Tình vì tò mò nên đã trốn ra khỏi phủ muốn xem vị Tướng quân trẻ tuổi được mọi người tôn sùng. Khi thấy thân ảnh oai hùng trên lưng ngựa, Lệ Tình bỗng cảm thấy trái tim từng trận rung động như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đó không phải là sự rung động bởi cảm tính, đó là sự rung động đánh thẳng vào sâu trong linh hồn. Dững mảnh như vậy, uy vũ như vậy, làm cho nàng cũng cực kì ngưỡng mộ và tôn kính đối với vị Tướng này.

Khi ánh mắt của nàng chớp tia lửa cuồng nhiệt nhìn thẳng vào hãn, vừa lúc hãn cũng quay đầu lại. Khi hai ánh mắt chạm vào nhau, khi nàng nhìn thấy được gương mặt của hãn, Lệ Tình không giấu nổi kinh ngạc, nàng tròn to hai mắt hết lớn - "Mỹ nhân ca ca!". Nhưng, đáng tiếc thay, hãn không nghe thấy, bởi vì giọng nói của nàng đã bị hoà vào trong lời hò reo của dân chúng.

Giây phút ngắn ngủi ấy, một người vô tâm vô phể không để trong lòng, còn một người thì nhớ mãi không quên.

"Tình nhi..." - Tiếng gọi từ xa truyền lại kéo Lệ Tình thoát ra khỏi hồi ức. Nàng vui vẻ tiếp đón - "Nương!"

Thừa tướng phu nhân Đỗ Mỹ Cầm nhìn thấy nữ nhi tươi như hoa, gương mặt phúng phính đáng yêu không chịu được, thế là vứt bỏ cả hình tượng của một vị phu nhân uy nghiêm mà say mê nhào nắn hai cái má trắng nõn của Lệ Tình. Nàng giương đôi mắt ngập nước lên nhìn mẫu thân - "Nương, người mà còn nheo nữa thì sẽ trở thành bánh bao mất"

Ôi! Nhìn xem đôi mắt vô tội này, cả cái miệng mếu máo lên án bà nữa, Đỗ Mỹ Cầm càng hăng say chà đạp tiểu nữ nhi. Thấy đã đủ, Đỗ Mỹ Cầm hờp thời dừng lại hành vi trêu ghẹo đối với nữ nhi, nghiêm túc nói chính sự: "Tối hôm nay, hoàng cung tổ chức yến tiệc mời tất cả quần thần và gia quyến tham dự để đón gió tẩy trần cho Tần tướng quân từ biên cương trở về. Nương đến để báo cho con biết mà chuẩn bị, diện trang phục đẹp một chút. Có biết chưa hả?"

"Con đã biết, nương" - Lệ Tình nhu thuận gật gật đầu.

Đỗ Mỹ Cầm cười cười nheo nheo gương mặt của Lệ Tình một lát nữa mới chịu buông tay rồi đi, làm cho nàng khóc không ra nước mắt. Có người mẫu

thân nào như mẫu thân của nàng hay không hả? Chỉ biết đem nữ nhi của mình ra làm thú vui thôi.

Lệ Tĩnh không đẹp, nhiều nhất chỉ được xem như là thanh tú đáng yêu mà thôi. Kết hợp với lối trang điểm cùng với hạt châu gắn giữa mi tâm càng thêm linh lung động lòng người. Khi cả nhà phủ Thừa tướng đến nơi thì trong cung đã có không ít người, đến cửa điện, Đỗ Mỹ Cầm, Lệ Tĩnh cùng với các nam nhân trong nhà tách nhau ra. Mẫu nữ* (mẹ và con gái) các nàng thì đến chỗ ngồi dành cho gia quyến.

Trong khi chờ đợi những người trong hoàng gia, Thừa tướng phu nhân liền tranh thủ thời gian mà ăn đậu hủ của tiểu nữ nhi. Nhào nặn hai cái má bánh bao thật là đáng yêu chết đi được.

Bên cạnh Lệ Tĩnh là một tiểu cô nương xinh đẹp, nhìn thấy nàng bị mẫu thân gầy vò còn rất thích thú thăm hỏi: "Bá mẫu, tỷ tỷ thật đáng yêu. Ta có thể sờ sờ không?"

Trên trán của Lệ Tĩnh chảy xuống ba vạch hắc tuyến, nàng định kháng nghị thì mẫu thân đại nhân đã cướp lời trước - "Ah, được chứ. Này, mau sờ sờ đi. Có phải rất mềm hay không?"

"Ui chao, bá mẫu, tỷ tỷ thật mềm, còn thơm thơm nữa"

Lệ Tĩnh thầm cầu nguyện cho vị hoàng đế nào đó mau xuất hiện, nàng không muốn bị xem như là bánh bao đâu. Nhìn xem, mẫu thân đại nhân thì nhéo nhéo bên phải, còn tiểu cô nương kia thì chọt chọt bên trái.

Khi Lệ Tĩnh sắp nổi đóa thì tiếng kêu the thé của vị thái giám trước cửa điện vang lên - "Hoàng đế giá lâm! Thái hậu giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!". Lệ Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, âm thầm cảm tạ vị thái giám xa lạ nào đó đã cứu vớt nàng khỏi móng vuốt của mẫu thân đại nhân và tiểu cô nương không quen biết gì này.

Vẫn vỗ bá quan và tất cả mọi người cùng quỳ xuống cung nghênh ba vị này. "Hoàng thượng vạn tuế! Thái hậu vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế"

Hoàng đế phát tay cho mọi người đứng lên và ban chỗ ngồi. Không khí xao động vừa rồi chợt trở nên tĩnh lặng.

Tiếp đó, là quá trình tiếp đón Tần tướng quân đại danh鼎鼎鼎鼎 đã chiến thắng giặc phương Bắc trở về. Lúc bấy giờ, Lệ Tĩnh mới biết tiểu cô nương ngồi bên cạnh nàng chính là thân muội muội của Tần tướng quân - Tần Y.

Tần tướng quân tên là Tần Mặc, cũng chính là mỹ nhân ca ca luôn trú ngụ trong trái tim của Lệ Tĩnh. Đáng tiếc, gương mặt của hán gior đây đã trở nên thật đáng sợ. Một vết sẹo to kéo dài từ khoé mắt bên này đến tận dưới chiếc cằm bên kia, đây là hậu quả do vết đao gây ra. Cho dù có ghé rón đến cỡ nào, thì trong lòng nàng, mỹ nhân ca ca vẫn anh tuấn và tốt đẹp như vậy.

Lần đầu viết thể loại cổ đại, văn phong còn lủng củng và không được hay cho lắm. Kính mong chư vị bỏ qua cho tại hạ =))) kamsamita ~

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đồi Có Giá Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 2: Là hạnh phúc hay là khổ đau?

Đến bây giờ, Lệ Tĩnh vẫn còn bất ngờ khi ngày hôm ấy Tần tướng quân đã thỉnh Hoàng đế tứ hôn cho bọn họ.

Phải rồi, ngày hôm ấy...

Như tỉnh khỏi giấc mộng, Lệ Tĩnh ngồi bật dậy. Nhìn khung rèm và bài trí xung quanh, nàng tự giễu bật cười. Hồi ức tốt đẹp như vậy, Lệ Tĩnh đưa tay xoa gương mặt của bản thân. Đôi má phúng phính giờ trở nên tiêu tụy gầy trơ xương. Nàng nhớ mẫu thân, nhớ phụ thân, nhớ các ca ca, và nhớ cả quãng thời gian tốt đẹp bên cạnh bọn họ.

Ngày hôm ấy, hôn sự giữa nàng và Tần Mặc được định xuống. Nàng cứ ngỡ nàng là người hạnh phúc nhất trên thế gian này khi được gả cho người mình yêu.

Mọi người trong phủ Tướng quân đều đối với nàng rất tốt, nhất là Tần Y. Phụ mẫu của Tần Mặc và Tần Y đã qua đời khi bọn họ còn rất nhỏ, trong phủ chỉ có lão thái thái là có uy danh nhất, nhưng bà cũng rất yêu thương tôn tức* (cháu dâu) là nàng đây. Còn về nguyên nhân nàng được thương yêu gấp bội thì...

"Tẩu tử! Tẩu tử!" - Tiếng gọi của Tần Y từ xa vọng lại làm cho Lệ Tĩnh thoáng nhủ mảy. Nhìn Tần Y mở hời nhể nhại chạy đến nhào vào lòng mình, nàng thở dài xoa xoa đầu của nàng ấy.

"Tẩu tử! Đại ca lại đi quỳ ở từ đường rồi! Thật không hiểu nổi huynh ấy. Tại sao cứ nhất định là ả ta chứ? Đúng là yêu tinh! Tổ mẫu rất tức giận, tẩu đi giúp muội khuyên bà ấy được chứ?" - Tần Y một hơi tường thuật lại mọi chuyện đã xảy ra. Sau đó dùng vẻ mặt cầu xin để nhìn nàng, cô em chồng này

rất thân thiết với nàng, từ cái hôn yến tiệc ấy. Lệ Tinh cũng xem nàng ấy như muội muội ruột thịt mà đối đãi, hai người chẳng khác nào như cùng một mẹ sinh ra.

"Chàng ấy vẫn tiếp tục giữ quyết định đó sao?" - Lệ Tinh thều thào như đang hỏi Tần Y, cũng như đang tự hỏi chính mình.

"Tàu tử..." - Tần Y như biết bản thân đã chạm vào nỗi đau trong lòng Lệ Tinh nên chỉ im lặng.

Lệ Tinh yêu Tần Mặc, nhưng Tần Mặc không yêu Lệ Tinh, người hắn yêu là một nha hoàn hắn thu nhận khi còn ở biên cương - A Nghi. Sở dĩ Tần Mặc lấy Lệ Tinh vì hắn cần một tâm bình phong. Danh tiếng của Lệ Tinh rất tốt, phù hợp với yêu cầu hiền thê lương mẫu của hắn. Vì vậy, hắn yêu cầu được cưới Lệ Tinh. Chỉ cần có thân phận và danh tiếng của nàng, hắn mới có thể nạp A Nghi - người mà hắn yêu vào phủ. Đáng tiếc, Tần Y và lão thái thái phủ Tướng quân lại kịch liệt phản ứng.

Tần Mặc lại cho rằng là do Lệ Tinh thổi gió* (ý ở đây là nói bóng nói gió không cho A Nghi được nạp vào phủ). Vào hai năm đầu, nàng và hắn vẫn tương kính như tân* (tôn trọng nhau như khách). Nhưng càng về sau, hắn càng ngày càng chán ghét nàng. Lệ Tinh không hiểu, người nàng yêu là mỹ nhân ca ca nàng đã gặp lúc nhỏ hay là Tần Mặc sát phạt vô tình của hiện tại.

Tần Mặc vì A Nghi mà không tiếc hạ mình, làm tất cả mọi chuyện có thể làm chỉ để A Nghi của hắn được hạnh phúc. Lệ Tinh đã gả vào phủ Tướng quân được 7 năm, 7 năm này, nàng ngày ngày đều chờ đợi hắn, xử lý mọi sự trong phủ, chỉ mong khi hắn trở về sẽ nhìn nàng nhiều hơn một chút. Thế nhưng, thời gian như muốn hao mòn hết tất cả tình yêu và kiên nhẫn của nàng.

Vài tháng gần đây, nàng đã biết được một chuyện không nên biết. Và đó cũng là lần đầu tiên nàng phản đối A Nghi vào phủ.

Lúc đó là thế nào nhỉ?

Nàng quý xuống cầu xin tổ mẫu rằng đừng nạp A Nghi vào phủ, điều đó sẽ làm hại đến hắn. Vừa lúc Tần Mặc bãi triều trở về, hắn nghe toàn bộ cuộc đối thoại, và hắn không niệm tình phu thê mà tát nàng một cái thật mạnh. Cho dù có Tần Y và lão thái thái can ngăn nhưng cũng từ đó, hắn càng căm ghét nàng. Mà nàng, cũng đã hết hy vọng với hắn.

Sau hôm đó, nàng không nhắc lại chuyện này nữa, và cũng chẳng muốn quan tâm gì đến Tần Mặc cả. Hắn không tiếc bỏ xuống uy nghiêm mà quý trước cửa từ đường, chỉ vì A Nghi của hắn.

Lệ Tinh nhìn Tần Y đang được mình ôm trong ngực, nàng thờ dài - "Y Y, muội biết không? Tỷ đã chẳng buồn để tâm đến nữa..."

"Nhưng tàu tử... đại ca đã không ăn không uống ba ngày rồi, huynh ấy cứ liên tục quý như vậy sẽ phát bệnh mất..." - Tần Y muốn khóc, tại sao... tại sao tàu tử và đại ca lại trở nên như thế này?

Lệ Tinh thật không nỡ, nàng không muốn Tần Y bị tổn thương, vì vậy.. "Tỷ sẽ đi, đây là lần cuối cùng..."

Tần Y nghe thấy Lệ Tinh sẽ đi cầu xin cho Tần Mặc liền trở nên vui vẻ. Nàng không nghĩ từ "lần cuối cùng" mà Lệ Tinh nói là có ý nghĩa như thế nào. Nàng chỉ biết, tàu tử sẽ đi cầu tình cho đại ca của nàng.

Khi Lệ Tinh và Tần Y đến thì nghe được cuộc nói chuyện giữa Tần Mặc và lão thái thái. Giọng điệu của Tần Mặc suy yếu không chịu nổi, hắn nói: "A Nghi đã có mang, con không cần tổ mẫu chuẩn cho nàng được nạp vào phủ nữa. Dù sao thì, nàng cũng chỉ muốn ở biệt viện bên ngoài. Nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật, rằng nàng chính là thê tử của con"

"Có cần ta phải đại phu gọi đến để khám cho nàng hay không?"

"Không cần, nàng ấy không dám nhận đại lễ như thế này đâu, thừa tổ mẫu"

Mặc dù bị từ chối, nhưng Lệ Tinh nghe ra, giọng nói của lão thái thái tuy vẫn còn lạnh lùng, nhưng ẩn ẩn trong đó là sự vui mừng. Cũng phải, thành thân 7 năm, nhưng nàng lại không hoài thai. Nay, phủ Tướng quân có người nối dõi, bà ấy không vui vẻ mới là lạ.

Thế nhưng, nàng có cảm giác Tần Y ở bên cạnh nàng đang rất tức giận. Đưa tay vuốt mái tóc dài của nàng ấy, nàng nói - "Y Y, cuối cùng thì nguyện vọng của đại ca muội cũng đã được thành toàn. Tỷ không cần thiết phải xuất hiện nữa, có gì thì đi tìm tỷ"

Nói đoạn, nàng xoay người trở về viện của mình. Có lẽ, cũng đã đến lúc rồi...

Ngồi trước bàn gỗ từ đàn, nàng lấy ra ba tờ giấy tuyên thành. Tự mài mực rồi đặt bút xuống viết. Sau đó, nàng ấn một dấu vân tay đỏ chót lên một trong các tờ giấy. Gió nhẹ thổi qua, mùi mực bay thoang thoảng, có thể thoáng thấy ba từ trên góc tờ giấy - Thư hoà ly. Còn một tờ giấy, nàng sai người đưa đến phòng của Tần Y.

Không cảm theo bất cứ vật dụng nào, trừ cây trâm mà mẫu thân đã đưa cho nàng. Lệ Tinh đi ra khỏi phủ bằng cửa phụ. Thủ vệ chỉ nghĩ Tướng quân phu nhân muốn ra ngoài đi dạo phố, còn cho người gọi xe ngựa cho nàng, nhưng Lệ Tinh không cần. Bọn họ không biết, từ nay về sau, nàng không còn là Tướng quân phu nhân của bọn họ nữa. Nàng từ bây giờ, chỉ là Lệ Tinh - Lệ tiểu thư của phủ Thừa tướng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đồi Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 3: Suy sụp

Nhìn thấy nữ nhi bất chợt trở về nhà, Thừa tướng đại nhân và phu nhân Đỗ Mỹ Cẩm đều sửng sốt. Chỉ có một người không có bất cứ biểu tình gì, không ngạc nhiên, không an ủi, cũng không thăm hỏi. Lệ Tĩnh ngược nhìn đại ca Lệ Thuần của nàng, hần gật nhẹ đầu, mỉm cười chào đón nàng. Lệ Tĩnh cũng mỉm cười nhìn hần. Thiên ngôn vạn ngữ gì cũng không bằng một ánh mắt của hần, hần biết, biết mọi chuyện đã xảy ra, hần đều biết tất cả. Lệ Tĩnh biết, vì vậy nàng cũng rất biết ơn đại ca nàng đã không nói ra tránh cho phụ mẫu nàng phải lo lắng.

Nhưng, bây giờ nàng đã trở về nhà, mọi sự đều không thể giấu giếm được nữa. Phụ thân định đến phủ Tướng quân để đòi công đạo, nhưng Lệ Tĩnh chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Nàng không muốn có bất kì liên quan gì đối với Tần Mặc nữa, nàng chỉ cần phụ mẫu vẫn luôn yêu thương nàng là đủ rồi.

Dường như người của phủ Tướng quân không biết nàng đã mất tích. Bởi vì nàng ở trong phủ Thừa tướng cũng không nghe ngóng được tin tức gì.

Nhưng yên bình chưa được bao lâu thì phong ba bão táp lại kéo đến. Không biết rằng từ đâu đã truyền ra một tin tức động trời, một truyền mười, mười truyền trăm, lan rộng khắp cả kinh thành đều biết - Tần tướng quân mưu phản, cấu kết với địch quốc để lật đổ Hoàng đế đương triều, thay đổi triều đại để quốc mới, phủ Thừa tướng không muốn có dính líu, liên quan nên đã bắt ép Tướng quân phu nhân Lệ Tĩnh cùng cách* (= hoà ly) với Tần tướng quân Tần Mặc.

Chỉ cần là các đại thần quan trọng trong triều đều biết rõ, Tần tướng quân chính là phe cánh đắc lực của Hoàng đế, mưu phản là điều càng không thể. Nhưng mọi bằng chứng đều chia mũi nhọn vào cả phủ Tướng quân, cho dù Hoàng đế có tâm điều tra và tin tưởng, thế nhưng vẫn không thể chịu đựng nổi áp lực từ các phe phái đối lập trong triều đình và dư luận từ phía dân chúng.

Vì vậy, Hoàng đế đành phải bắt đấng dĩ mà giam cả nhà Tướng quân vào ngục lao. Hần đang chờ đợi, chờ đợi thời cơ để thả bọn họ ra ngoài và phản kích Kỳ vương - vua của nước địch không còn cơ hội để ngóc đầu trở dậy.

Hiện tại trong ngục giam, Tần Y nhìn Tần Mặc đang thất hồn lạc phách ngồi dựa vào góc tường trông thật đáng thương. Nàng cười khẩy - "Đại ca, muội không ngờ A Nghi của huynh lại tốt đến như vậy đó"

Tần Mặc khô sở nhắm chặt hai mắt, hần không muốn tin cũng phải tin rằng A Nghi chính là nội gián mà Kỳ vương đã đặt ở bên cạnh hần. Thật ra, Tần Y đã từng ân ý cảnh cáo hần rất nhiều lần, nhưng hần chỉ nghĩ Tần Y là vì Lệ Tĩnh nên mới nói ra những điều về A Nghi gây hiểu lầm như thế. Hoá ra, Tần Y đều nói sự thật...

Muội muội của hần vào mấy ngày trước từng hỏi..

"Đại ca, tại sao A Nghi có thai lại không muốn đại phu khám cho? Có phải vì huynh và cô ta lại đối chiêu trò để đổ dành tổ mẫu có phải hay không?"

"Tổ mẫu ngộ ý muốn đưa A Nghi về phủ, nhưng tại sao cô ta lại cứ muốn ở biệt viện bên ngoài? Chẳng phải ở trong phủ có thủ vệ sẽ bảo đảm an toàn hơn sao?"

"A Nghi thật đúng là không đơn giản, suốt ngày may túi hương cho huynh. Muốn tranh giành với tẩu tử sao? Rõ ràng kĩ năng thêu thùa của tẩu tử còn tốt hơn, vậy mà huynh chẳng thèm"

"Huynh cần gì phải tự hành hạ bản thân trở nên tiêu tụy như thế này? Nếu đã thành tâm, tại sao A Nghi lại không vào phủ để cùng với huynh cầu xin tổ mẫu chứ?"

Thật ra, chẳng phải hần đã có câu trả lời rồi ư? Những túi hương mà A Nghi may cho hần đều có những mảnh thư ở bên trong, là thứ đã kết tội hần mưu phản. Nhưng hần nguyên ý tin tưởng nàng, nên đã không kiểm tra qua. Ngược lại, Lệ Tĩnh và Tần Y cứ liên tục đòi hỏi túi hương của hần. Ban đầu hần không hiểu, bây giờ chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao?

A Nghi không vào phủ, vì ở biệt viện bên ngoài sẽ dễ dàng để hành động hơn. A Nghi không cho đại phu khám thai, nàng ấy nói sợ đại phu do tổ mẫu mời tới sẽ huỷ con của nàng ấy và hần, thực ra, A Nghi vốn không hề mang thai. A Nghi... Tại sao A Nghi lại trùng hợp xuất hiện khi hần ở quân doanh nơi biên cương chứ? Trùng hợp xuất hiện khi hần bị đá thương, trong khi nha hoàn bình thường thì không nên xuất hiện ở nơi đó. Và cũng trùng hợp có vết bớt đó.

Tần Mặc biết sự thật, nhưng không hề muốn đối diện, phản bội, cảm giác này hần căn bản là chịu không nổi.

Tần Y nhìn Tần Mặc càng lúc càng bi thương, nàng cuối cùng cũng hạ vết đao chí mạng - "Đại ca, muội có thứ muốn cho huynh xem"

"Xem....gì...xem gì cơ chứ!? Còn gì để mà xem?" - Tần Mặc đau đớn quát lên.

Không nói thêm một câu nào nữa, Tần Y lấy ra hai tờ giấy đã được nàng giấu rất kĩ ra trước mặt Tần Mặc. Sau khi hần xem xong, chỉ biết thê lương bật cười, một tờ giấy chính là thư hoà ly đã được Lệ Tĩnh ấn dấu vân tay, một tờ giấy còn lại chính là bức thư từ biệt.

Tần Y nín chặt tờ giấy cuối cùng trong lòng bàn tay, đây là tờ giấy đã được Lệ Tĩnh sai người đưa đến phòng của Tần Y trước khi nàng rời đi. Chỉ có

vòn vẹn vài từ nhưng chứa đầy hàm ý - "Y Y, bảo trọng. Cần trọng A Nghi, có thể gặp hoạ".

"Đại ca, huynh có từng hỏi hận hay không?"

"Hỏi hận về chuyện gì cơ chứ?"

"Tàu từ... à không, bây giờ hẳn nên gọi tỷ ấy là Tình tỷ tỷ. Huynh có từng hỏi hận khi đã từ bỏ tỷ ấy hay không?"

"Ta...không...biết"

"Một nữ nhân tình nguyện chờ đợi huynh 7 năm. Nhưng đáng tiếc thay, lại bị huynh lạnh lùng gạt bỏ. Ai cũng không có nghĩa vụ phải chờ đợi một người nào đó, Tình tỷ tỷ chắc chắn sẽ lại gặp được một người trân trọng tỷ ấy. Chứ không phải là một người như huynh!"

"Muội... đang trách ta sao?"

"Mỹ nhân ca ca..." - Tần Y không để ý mà lại lăm bắm nói gì đó.

Tần Mặc giật mình quay ngoắt đầu lại nhìn thẳng vào Tần Y - "Muội... làm sao lại biết?"

"Biết gì cơ chứ? Chỉ là vô tình trông thấy Tình tỷ tỷ thăm gọi huynh như vậy mà thôi"

Lúc này, Tần Mặc thật sự điên rồi. Những ký ức, quá khứ của hắn, và cả những điều đã xảy ra cứ chồng chất lên nhau. Một suy đoán không thể tưởng tượng nổi dần hình thành, đó là Lệ Tình sao? A Nghi rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đời Có Giá Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Vết bớt hình bán nguyệt

Nhìn thấy Tần Mặc khó hiểu như vậy, Tần Y dè dặt hỏi: "Đại ca, huynh bị làm sao thế?"

"Không...ta, không sao"

"Ừ. Muội muốn cho huynh biết một bí mật, dù sao cũng sống chẳng được bao lâu nữa, thôi thì nói cho huynh biết cũng không sao"

"Chuyện gì?" - Tần Mặc cũng rất tò mò, không hiểu tại sao mà hắn lại luôn nghĩ, bí mật mà Tần Y sắp nói ra sẽ có liên quan đến Lệ Tình.

"Chính là về Tình tỷ tỷ nha!"

Hắn biết ngay mà, rõ ràng Tần Y là muội muội của hắn, nhưng trong lòng chỉ toàn nghĩ đến nương tử của hắn. Nương tử? Ha, Lệ Tình đã sớm không còn là nương tử của hắn nữa rồi.

Tần Y không chú ý đến Tần Mặc cho lắm mà lại ngồi thao thao bất tuyệt - "Đại ca, huynh biết không, thật ra Tình tỷ tỷ rất xinh đẹp. Muội phát hiện ra, khi tỷ ấy không trang điểm, giữa mi tâm có một nốt ruồi son đỏ trông rất đẹp. Đó là muội vô tình nhìn thấy thôi, vì tỷ ấy rất thích dùng những hạt châu để che dấu đi nốt ruồi đó"

"Còn nữa nha, có một hôm, muội xông vào phòng tỷ ấy đúng lúc tỷ ấy đang tắm. Muội thấy tỷ ấy, có một vết bớt hình bán nguyệt ở phía sau gáy, nhìn tỷ ấy chẳng khác nào tiên nữ cả. Ngay cả muội là nữ nhân cũng cảm thấy rất mê muội"

"Xem cái miệng hư hỏng của muội này, tại sao lại nói những chuyện khuê mật của nữ tử với huynh chứ. Thật là!! Nếu tỷ ấy biết, chắc chắn sẽ đánh muội mất"

Lúc này, đầu óc Tần Mặc chỉ lặp đi lặp lại các từ ngữ - "mỹ nhân ca ca", "vết bớt hình bán nguyệt", "nốt ruồi son giữa mi tâm". Hắn cảm thấy trái tim co rút từng trận, từng mảnh vụn kí ức dần dần ghép lại hoàn chỉnh.

Hắn còn nhớ, trận tuyết vào mùa đông năm ấy, năm hắn 13 tuổi, lần đầu đi sung quân lại bị thương rất nặng. Tần Mặc nằm giữa rừng cây bao ngập trong tuyết, chịu đựng từng cơn đau nhức do vết đao chém trên lưng truyền tới. Năm đó, hắn cùng với một vài tiểu binh lính đi càn quét ở sơn trại, nhưng hắn lại bị tách ra khỏi mọi người, trọng thương và một mình chạy đến rừng cây này.

Cứ ngỡ đâu sẽ bỏ mạng tại đây, nhưng một thanh âm non nớt ngây thơ như đã cứu vớt tâm tình bi thương của hắn: "Mỹ nhân ca ca, tại sao ca ca lại nằm một mình ở đây?"

Đó là một tiểu cô nương xinh xắn, tóc được búi thành hai cái vỏ ốc xoắn ở hai bên, cánh tay búp măng nhẹ nhàng đặt trên mặt hắn, có cảm giác lạnh lạnh

nhưng lại truyền hơi ấm cho hắn, cho hắn sự ấm áp giữa ngày đông nơi xa lạ. Gương mặt của tiểu nữ hài khá bản thủ, nhưng vẫn có thể nhìn rõ được ngũ quan, chỉ có điều, Tần Mặc cho đến bây giờ mới nhận ra, giữa mi tâm của tiểu nữ hài lúc đó có một cái chấm tròn tròn màu đỏ.

Tiểu nữ hài rất giỏi, biết thảo dược nào có thể cầm máu, giúp hắn băng bó vết thương bằng vải áo của nàng. Trong lúc nàng đang loay hoay, hắn thoáng đảo mắt liền nhìn thấy vết bớt hình bán nguyệt phía sau gáy của nàng, nhỏ nhỏ hồng hồng giống như nàng - ánh trắng bé nhỏ chiếu sáng vào trái tim lạnh lẽo của hắn.

Sau này, khi hắn gặp phải A Nghi, cũng nhờ có vết bớt hình bán nguyệt ấy mà hắn dần có cảm tình với nàng, đáng tiếc, nếu Tần Mặc chú ý hơn, sẽ phát hiện trên trán A Nghi không hề có vết chấm đỏ. Và nếu hắn để tâm hơn một chút, sẽ thấy được đôi mắt to tròn long lanh ngập nước của tiểu nữ hài khi đó cùng với đôi mắt phượng xé rách lên của A Nghi là hoàn toàn khác nhau.

Khi Tần Mặc nhớ lại, từng chi tiết nhỏ trước kia bị hắn bỏ qua nay lại càng trở nên rõ nét hơn bao giờ hết. Đôi mắt to tròn của tiểu nữ hài dần dần hợp thành một với đôi mắt đầy uy khuất khi bị mắng của Lệ Tinh.

"Tiểu muội muội, muội tên là gì?" - Tần Mặc suy yếu dựa vào thân cây.

"Cha, nương và các ca ca của muội đều gọi muội là bánh bao nhỏ. Hừ, muội làm sao mà lại giống bánh bao cơ chứ, bọn họ lúc nào cũng ức hiếp muội cả. Còn mỹ nhân ca ca tên là gì?" - Tiểu nữ hài khi thì nhăn mũi, khi thì thờ phỉ phò trông rất đáng yêu. Tần Mặc không nhịn được mà cười thầm - "Muội cứ gọi ta là Tần ca ca đi"

"Không được, muội vẫn sẽ gọi huynh là mỹ nhân ca ca, vì mỹ nhân ca ca rất xinh đẹp"

"Này, bánh bao, không được khen nam tử như ta bằng từ 'xinh đẹp' có hiểu không hả?" Hắn tức giận trừng mắt.

"Muội không phải là bánh bao!" - Tiểu nữ hài cũng trừng mắt lại, cả gò má vì bức bối mà đỏ bừng cả lên.

Kí ức dần chuyển đến hai năm sau đó, khi hắn sắp phải ra biên cương một lần nữa, có một ánh mắt quen thuộc cứ luôn nhìn vào hắn. Ánh mắt ấy hoà lẫn vào trong đám đông dân chúng đang hò reo, Tần Mặc bất tri bất giác từ trên lưng ngựa quay đầu lại, mắt đối mắt với một tiểu cô nương chưa tới 10 tuổi, nhưng hắn rất nhanh đã quay đầu đi vì hộ vệ bên cạnh đang nói chuyện với hắn. Dường như lúc ấy Tần Mặc còn nghe thấy một tiếng hét lớn, gọi hắn là "Mỹ nhân ca ca".

Tần Mặc cười như điên, kí ức từng chút từng chút một tái hiện lại làm cho hắn đau khổ không thôi. Còn nhớ khi hắn cầu hoàng thượng tứ hôn với Lệ Tinh, nàng trông thật giống như bánh bao, hai gò má phúng phính trắng nõn, gương mặt ấy cùng gương mặt trong quá khứ rõ ràng giống nhau như vậy, thế nhưng hắn lại vô tâm mà không chú ý đến.

Bảy năm, nàng chờ hắn bảy năm, từ một cô nương vui vẻ đáng yêu dần trở thành một nữ nhân luôn u sầu, ốm đi rất nhiều.

Hắn rút cuộc đã phạm phải một sai lầm gì thế này? Tại sao? Tại sao hắn lại không chú ý một chút? Chỉ một chút thôi...

Bánh bao nhỏ đã từng cứu mạng hắn, bánh bao nhỏ đã từng gọi hắn là "mỹ nhân ca ca", bánh bao nhỏ đã từng là nương tử của hắn, bánh bao nhỏ đã từng bị hắn nắm lần bảy lượt làm tổn thương...

Tần Y trông thấy Tần Mặc như vậy chợt cảm thấy hoảng hốt. Gương mặt của hắn trở nên cực kì dữ tợn, nhưng trong ánh mắt lại khổ sở và tuyệt vọng như vậy.

"Đại ca..." - Tần Y nhẹ giọng gọi.

"Y Y, muội từng hỏi ta có hối hận hay không. Ta muốn nói cho muội biết, ta... rất hối hận!"

Tần Y bất ngờ không nói nên lời, Tần Mặc giống như đang nói cho Tần Y nghe cũng giống như tự nói với chính mình - "Nếu có thể, ta hy vọng Tinh tỷ tỷ của muội sẽ tha thứ cho ta. Nếu ta còn sống, ta sẽ bù đắp tất cả cho nàng ấy, kể cả mạng sống của ta. Nếu ta chẳng may mà chết đi, thì kiếp sau, nhất định ta sẽ tìm thấy nàng ấy trước và theo đuổi nàng ấy, đời theo nàng ấy, ta sẽ là người chờ đợi nàng ấy, cho nàng ấy niềm hạnh phúc mà nàng ấy đáng được nhận"

Lúc này, Tần Y chỉ có thể nói thầm trong lòng là đại ca của nàng điên rồi, chắc chắn là bị điên.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đồi Có Gió Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 5: Sóng gió qua đi

"Tần Mặc!" - Một thanh âm lạnh nhạt đánh tan không khí khó hiểu trong ngục giam. Cả Tần Mặc và Tần Y đều hướng theo giọng nói vừa phát ra, là A Nghi.

"Hừ, ngươi tới đây để làm gì? Cười nhạo chúng ta sao? Phải rồi, đại ca của ta ngu ngốc nên mới tin tưởng và yêu thương ngươi như vậy. Nhưng ngươi đừng có đắc ý quá sớm, bởi vì chúng ta chắc chắn sẽ được cứu ra ngoài! Chắc chắn!" - Tần Y nhìn thấy A Nghi như nhìn thấy kẻ thù giết cha, nàng liên tục kêu gào nói ra những lời độc địa, nhưng A Nghi vẫn mặt không đổi sắc mà lắng nghe.

"Tần Mặc, xin lỗi. Xin lỗi vì đã gạt ngươi lâu như vậy...thật ra, vết bớt của ta chỉ là giả. Phải, ta là người của Kỳ vương. Hôm nay, ta muốn cho ngươi biết được sự thật, ta và ngươi chưa từng thân mật với nhau, là do ta cho ngươi uống được nên mới như vậy. Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành rồi. Sau này, có duyên sẽ gặp lại."

"Không còn cơ hội để gặp lại nữa đâu! Cuối cùng, ngươi cũng chịu lộ diện rồi hahaha..." - Tần Y đánh gãy lời của A Nghi, nàng cười một cách sung sướng. Đột nhiên, Tần Y quỵ gối xuống, thanh âm bất chợt thả nhẹ - "Hoàng thượng vạn tuế!"

A Nghi sửng sốt, Tần Mặc cũng rất kinh ngạc. Bức tường đen sau lưng ngực giam âm âm sụp xuống, đứng đầu là Hoàng đế, đằng sau là các đại thần quan trọng trong triều, còn có cả Thất phẩm Ngự sử đại nhân. A Nghi lắp bắp hỏi: "Các ngươi...các ngươi đến từ khi nào?"

"Từ khi ngươi xuất hiện" - Hoàng đế mỉm cười ôn hoà, nhưng giọng điệu thì rất cường ngạnh sắc bén - "Người đâu! Mau bắt tên nghịch tặc này lại cho ta! Chờ ngày xử trảm!"

Sự kiện ngày hôm đó làm cho ai cũng phải ngỡ ngàng, ngay cả Tần Mặc cũng vậy. Nhưng đáp án lại khiến cho trái tim của hắn càng đau hơn.

Tần Y nói: "Đại ca, huynh có biết quân sư Vô Ngân bên cạnh hoàng thượng là ai không? Tình tỷ tỷ nói cho muội biết, đó chính là đại ca của tỷ ấy - Lê Thuyên"

Tần Y nói: "Muội và Tình tỷ tỷ đều biết sẽ có ngày này xảy ra. Nên tỷ ấy đã nhờ huynh trưởng giúp đỡ cho chúng ta"

Tần Y nói: "Tình tỷ tỷ đã cố hết sức để giúp huynh, nhưng đại ca không tin tỷ ấy, cũng không tin muội"

Tần Y nói: "Tình tỷ tỷ đã rời khỏi kinh thành từ hôm chúng ta ra khỏi ngục. Tỷ ấy đã về thôn trang của phủ thừa tướng để tịnh dưỡng, không biết khi nào sẽ trở về"

Tần Y nói: "Đại ca... cho dù huynh có hối hận thì cũng đã muộn rồi. Vì tỷ ấy bây giờ chỉ là Tình tỷ tỷ mà muội kết nghĩa chứ không phải là tẩu tử của muội nữa rồi"

Tần Mặc khôi phục được chức tướng, được dân chúng tung hô chúc mừng. Chỉ là, giờ đây trong phố xá đầy người, không còn bóng dáng nhỏ bé ấy nữa. Giờ đây, khi hắn bãi triều trở về phủ, sẽ không còn hiện thân lo lắng cho hắn, sẽ không có người sẽ vì hắn thức đêm mà nấu canh bổ. Người đó, đều bị hắn gạt bỏ, và bây giờ, người đó cũng đã gạt bỏ hắn sang một bên mất rồi.

Hắn không biết, thì ra Lê Tình lại quyết tuyệt như vậy, còn tuyệt tình hơn cả hắn. Ngồi trong thư phòng, Tần Mặc vuốt ve bức thư hoà ly trong tay, hắn quyết định sẽ đi tìm nàng. Hoà ly chỉ thực sự ứng nghiệm khi cả hắn và nàng đều ấn dấu tay, hắn không làm điều đó, có nghĩa là nàng vẫn còn là nương tử của hắn.

Bên trong thôn trang của phủ thừa tướng nơi ngoại thành,

"Tổ mẫu, con không thể ăn được nữa" - Lê Tình đáng thương hề hề nhìn Lê lão phu nhân cứ gắp đồ ăn vào chén của nàng. Từ khi nàng đến thôn trang đã là bốn tháng, nhưng nàng có cảm giác như nàng đã béo thêm một vòng rồi. Đôi má gầy sọp đã bắt đầu trở nên phúng phính như lúc xưa rồi. Ngày nào, Lê lão phu nhân cũng ép Lê Tình ăn rất nhiều, và còn cho nàng uống rất nhiều thuốc bổ, nhiều đến nỗi khi nàng nhìn thấy đồ ăn liền phát sợ.

Lại đến nữa rồi....

"Bé ngoan, bánh bao nhỏ, tổ mẫu chỉ muốn con có thân thể khoẻ mạnh thôi nha, nào, ăn thêm miếng nữa"

Lê Tình muốn khóc, nàng không phải là heo nhỏ, tại sao tổ mẫu cứ bắt nàng ăn? Lại còn "bánh bao nhỏ", nàng không phải là bánh bao có được hay không?

"Ôi bánh bao nhỏ của nương! Nương đến thăm con này!" - Từ đằng xa đã có thể nghe thấy thanh âm vọng về của Đỗ Mỹ Cẩm. Lê Tình thật sự rất muốn chạy trốn, ác nương đã đến rồi, cái má này của nàng chắc sẽ bị chà đạp mất.

Nhưng chưa kịp đợi Lê Tình bỏ chạy thì Đỗ Mỹ Cẩm đã chụp được nàng. Lê Tình bi ai, lệ rơi đầy mặt.

Nàng chậm chậm quay đầu lại, nhìn về phía phụ thân và các ca ca cầu cứu. Nhưng khi bắt gặp một bóng dáng quen thuộc, Lê Tình thoáng nhủ mi.

Tần Mặc cũng thấy rõ nét mặt của Lê Tình, nàng không chào đón hắn. Thì ra, không ở bên hắn, nàng sẽ hạnh phúc như vậy. Hắn cũng muốn nhìn nàng vui vẻ như thế, nhưng hắn không cam tâm, hắn ghen tị khi niềm vui của nàng không bao gồm hắn ở trong đó. Hắn đã mất nhiều công sức như vậy mới có thể được gặp nàng, hắn âm thầm cầu nguyện trong lòng. Cầu cho Lê Tình hãy tha thứ cho hắn, cầu cho Lê Tình hãy một lần nữa chấp nhận hắn, và cầu cho Lê Tình của hắn cả đời đều bình an.

Mọi người đều hiểu ý mà lui ra, trong sân viện chỉ còn lại đôi bích nhân. Lê Tình không nói gì làm cho Tần Mặc thoáng bối rối.

Hắn gãi gãi ót, áp úng hỏi: "Nàng, mấy tháng qua, vẫn khoẻ chứ?"

Lệ Tinh thật muốn thổ huyết, hắn chẳng lẽ không thấy từ khi nàng rời phủ Tướng quân cho đến nay, nàng đã béo lên không ít rồi sao? Lệ Tinh chỉ ừ một tiếng rồi lại tiếp tục im lặng.

"Nương tử, ta....."

"Ta không phải là nương tử của huynh!" - Lệ Tinh ngắt lời hắn, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng. Nhưng bị ánh mắt đó nhìn vào, trong lòng của Tần Mặc lại là cuộn cuộn sóng to gió lớn, hắn tự giễu cười cười - "Ta biết là ta sai, bánh bao nhỏ..... chẳng lẽ nàng không nhớ mỹ nhân ca ca sao?"

"Mỹ nhân ca ca? Nực cười. Tần Mặc, huynh cũng không có tư cách gọi khuê danh* (tên thân mật) của ta. Chúng ta đã không còn liên quan gì đến nhau nữa rồi." - Nàng lạnh lùng nói những lời lẽ công kích hắn, Tần Mặc biết, nàng như vậy là đã quá nhân từ với hắn rồi.

"Ai nói là không liên quan chứ? Thư hoà ly ta không thêm kí, thậm chí còn xé nát thành từng mảnh vụn. Nàng nói xem? Rõ ràng chúng ta vẫn còn là phu thê đấy!"

"Tần Mặc, hôm nay đầu óc của huynh bị hỏng à?"

"..." Đầu óc của hắn không có bị hỏng, chỉ là hơi đình trệ khi gặp nàng mà thôi.

"Chẳng phải huynh rất trông chờ vào bức thư hoà ly đấy sao? Tại sao lại không kí mà ở đây nói nhảm?"

"..." Hắn không có nói nhảm, hắn nói sự thật mà.

"Không phải là huynh làm theo ý của Y Y đấy chứ?"

"..." Tần Y rất phản đối hắn đi gặp nàng, Tần Y chỉ lo sợ Tình tỷ tỷ của nàng ấy chịu tổn thương mà lại không để ý đến tâm tình của người đại ca là hắn đây.

"Tại sao lại không nói gì? Là do ta đã nói đúng sự thật rồi à?"

"..." Hắn không muốn phản bác lại, mặc dù nàng nói sai hết rồi, nhưng mà, hắn cũng không muốn nàng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đồi Có Gió Như* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Nàng tha thứ cho ta được không?

Sau ngày gặp lại nhau, Tần Mặc rất không có nghĩa khí mà vẫn ở lại trong thôn trang của phủ thừa tướng. Ngày ngày, lúc Lệ Tinh làm việc gì thì Tần Mặc cũng đều "vô tình" mà xuất hiện lượn lờ trước mặt nàng.

Khi nàng đang tưới cây, hắn sẽ vô tình mà đi ngang qua hoa viên để ngắm hoa. Khi nàng đang vẽ tranh ngoài rừng cây, hắn sẽ vô tình mà luyện võ ngay trong rừng cây đó. Khi nàng đang chơi cờ cùng phụ thân, hắn sẽ vô tình ghé qua chỉ điểm cho phụ thân nàng vài nước cờ. Khi nàng đang nấu cơm, hắn sẽ vô tình mà ngồi trước cửa phòng bếp chế cùi. Và ngay cả khi nàng đang tắm, hắn cũng vô tình vào nhầm phòng?

Tần Mặc ngũ quan không còn xuất sắc như trước, ngược lại còn có một vết sẹo đáng sợ ở trên mặt. Nhưng thật sự, Lệ Tinh chỉ cảm thấy hắn rất khôi hài, mà còn ngu ngốc nữa chứ.

Hôm nay nàng đang trồng cây trong viện thì Tần Mặc cũng "rất vô tình" mà ghé sang. Lệ Tinh nổi giận - "Tần Mặc, rốt cuộc là huynh bị làm sao vậy hả?"

Tần Mặc ngơ ngác nhìn nàng: "Ah, bánh bao nhỏ, tại sao nàng lại ở đây...?" Nói đoạn, hắn ngược nhìn tên viện, sau đó giống như bừng tỉnh đại ngộ - "Thì ra đây là sân viện của nàng nha, ta chỉ vô tình đi nhầm mà thôi! Nàng phải tin ta!"

Tin huynh cái quỷ gì! Lệ Tinh hung hăng mắng thảm. Tần Mặc thì lại giả vờ như không biết nàng đang trừng mắt nhìn hắn. Nha đầu Y Y kia đã nói rằng: "Muội cho huynh một cơ hội để mang Tình tỷ tỷ về. Tuyệt đối không được làm tỷ ấy chịu bất cứ một thương tổn nào. Còn nữa, muốn tỷ ấy tha thứ cho huynh, thì phải cực kì bá đạo, cực kì vô lại mà bám theo tỷ ấy, biết không?"

"Bánh bao, nàng đang trồng cây gì thế?"

Lệ Tinh quyết định không thêm để ý đến Tần Mặc, cứ để cho hắn đứng đấy mà nói chuyện một mình đi. Tần Mặc cũng không sao cả, nhìn thấy Lệ Tinh im lặng không nói gì, hắn liền chạy tới ngồi sát bên nàng, nàng trồng cây, còn hắn thì ngắm nàng.

"Bánh bao nhỏ, nàng quay về với ta có được không?"

"..."

"Nàng chờ đợi ta bảy năm, nhưng cũng có thể hơn cả bảy năm. Thật xin lỗi, ta, chỉ vì nhận nhầm người mà làm cho nàng tổn thương nhiều như vậy"

"..."

"Lệ Tình... Tình Tình... nàng có thể tha thứ cho ta được không?" - Tần Mặc ní non gần như là van xin. Nhưng Lệ Tình chỉ cười khẩy - "Tần Mặc, đòi người có bao nhiêu cái bảy năm đây? Huynh là cảm kích ân nhân của mình, hay là đang yêu nương tử của huynh đây? Nếu là vì cảm kích thì không cần, vì ta không muốn có bất kì quan hệ gì với huynh nữa. Còn nếu vì yêu, thì đối với huynh, thứ tình yêu đó quá rẻ mạt rồi, huynh luôn miệng nói, huynh yêu A Nghi, nhưng, khi biết thân phận thật sự của nàng ta, huynh lại quay về bảo ta tha thứ cho huynh? Thật nực cười!"

Nói rồi Lệ Tình quay lưng bỏ đi. Trái tim của nàng đã nguội lạnh, nàng không tin tưởng việc yêu một người lại có thể thay đổi nhanh chóng như thế. Trong sân viện chỉ còn lại mỗi Tần Mặc, hẩn hoang mang, hẩn không biết bây giờ hẩn là đang muốn bù đắp lại lỗi lầm của mình, hay chỉ đơn thuần là muốn nàng?

Tối hôm đó, hẩn trở về kinh thành. Lệ Tình biết tin cũng chỉ cười nhạt, cuối cùng cũng là đến thế mà thôi.

Mùa đông năm nay đến sớm hơn năm ngoái, gió lạnh rít gào thê lương, ngay cả tuyết cũng phủ ngập trời. Từ ngày Lệ Tình và Tần Mặc chia xa đến nay đã hơn nửa năm, Lệ Tình cười bản thân ngu ngốc. Đã biết rõ không nên tin lời hẩn, nhưng nàng vẫn rất ngây ngô mà chờ đợi, cuối cùng, hẩn vẫn bỏ đi.

Ban đêm, Lệ Tình vừa thổi tắt đèn chuẩn bị đi ngủ thì một tiếng "bịch" thật lớn vang lên trước cửa phòng. Nàng giật mình, choàng thêm áo ngoài phủ lên rồi thấp đèn lồng ra mở cửa.

Khi nhìn thấy "thứ" vừa rơi trước cửa phòng, nàng không biết phải diễn tả tâm tình của bản thân như thế nào nữa. Người ngoài cửa ngã ập xuống trong tư thế đang quỵ, nhìn vào y phục ẩm ướt trên người thì biết người này đã ở ngoài tuyết rất lâu rồi.

Lệ Tình lay lay thân hình cao lớn của người đó - "Tần Mặc...Tần Mặc..."

Tần Mặc thoáng dựng người thẳng dậy. Nhìn dung nhan quen thuộc ở trước mặt, hẩn cười thật tươi ôm nàng vào lòng, nhưng cảm giác được người trong lòng đang run rẩy, hẩn liền buông nàng ra và luôn miệng nói xin lỗi.

Lệ Tình đưa hẩn vào phòng của mình, sau đó đi tìm y phục lúc trước phụ thân đã để lại cho hẩn thay. Cuối cùng cũng thu thập cho Tần Mặc xong, nàng mới hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Huynh nửa đêm nửa hôm đến đây để làm gì?"

Tần Mặc như uống phải dược mạnh, cả khuôn mặt phút chốc đỏ bừng - "Ta...ta đến... thăm...nàng"

"Nhìn huynh không giống như vừa mới tới đây..."

Tần Mặc áp ứng: "Ta... thật ra, ta, đã đến đây... vào lúc... nàng vừa dùng bữa... tối xong"

Lệ Tình kinh ngạc - "Vậy là, huynh ở ngoài trời đã hai canh giờ* (4 tiếng đồng hồ, 1 canh giờ = 2 tiếng) rồi hả?"

Tần Mặc lúng túng gật đầu làm cho Lệ Tình không biết phải làm sao.

"Ta đến đây là để cho nàng một câu trả lời..." - Nhìn thấy Lệ Tình đang lắng nghe, hẩn tiếp tục nói - "Nàng hỏi ta là vì cảm kích nàng hay là vì yêu thương một người thê tử mà cầu xin nàng. Nửa năm qua, ngày nào điều đó cũng giày vò ta, và hơn hết, là vì, ta rất nhớ nàng. Ta không nghĩ rằng bóng dáng chờ đợi ta bảy năm lại khắc sâu đến như vậy. Ta từng tưởng tượng, khi ta mở mắt dậy, điều đầu tiên ta nhìn thấy là lời hỏi thăm ân cần của nàng. Lệ Tình, thói quen rất đáng sợ, và đáng sợ hơn hết chính là ta lại rất thích thói quen đó. Nàng là nương tử của ta, điều này chưa từng thay đổi. Chỉ là, bây giờ, nàng có muốn trở về cùng ta hay không? Ta sẽ học cách yêu nàng, sủng nàng, cho nàng mọi thứ tốt đẹp nhất mà ta có. Ta...."

"Ta không dám một lần nữa đánh cuộc cuộc đời của mình" - Lệ Tình ngắt lời hẩn.

"Lệ Tình, ta cầu xin nàng" - Hẩn từng quỵ gối rất nhiều lần, đó là trước mặt Hoàng đế, trước mặt tổ mẫu của hẩn, trước mặt bài vị của tổ tiên. Nhưng ngày hôm nay, là lần đầu tiên hẩn quỵ xuống cầu xin nương tử của mình. Hẩn không dám tưởng tượng, nếu hẩn từ bỏ nàng, một ngày nào đó nàng sẽ gả cho người khác. Dùng sự bao dung và dịu dàng từng đối với hẩn để đối xử với một nam nhân khác. Nàng sẽ sinh con cho hẩn ta, yêu thương hẩn ta và quên đi hẩn. Không, hẩn không thể nào mà chịu đựng điều này được.

Tần Mặc khờ sờ cảm lấy đôi tay của nàng - "Ta biết, nàng rất thất vọng về ta, ta có thể chờ, chờ nàng mở lòng một lần nữa. Trong lúc đó, ta sẽ học cách yêu thương nàng nhiều hơn, cả đời này, ta sẽ chỉ có duy nhất một nương tử là nàng"

Nói không cảm động là giả, nhưng Lệ Tình không muốn tiếp tục phải chịu sự tổn thương. Nàng chỉ ngồi đó, không nói một lời nào. Tần Mặc đột ngột ôm vòng eo của nàng, vì hẩn đang quỵ gối nên đầu của hẩn rất trùng hợp mà tựa lên ngực nàng, Tần Mặc than thở: "Dung mạo của ta đã bị hủy, cũng chỉ có nàng mới có kiên nhẫn mà chờ đợi ta lâu như vậy. Ta rất xấu, vậy mà nàng vẫn thích ta, vậy làm sao ta có thể không rung động đây?"

Ngày hôm nay, Tần Mặc đã cho nàng đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Lệ Tình tức giận đẩy mạnh Tần Mặc ra, nàng thở phì phò nói: "Mẹ kiếp, tên lưu manh này, huynh muốn chiếm tiện nghi của ta có phải hay không?" - Nói xong, nàng vội vàng dùng hai tay ôm ngực, cả khuôn mặt đều đỏ bừng cả lên.

Không ai biết sau đó có chuyện gì xảy ra, chỉ biết phu thê Tần tướng quân càng ngày càng ân ái. Ngày ngày, trong phủ Tướng quân luôn có thể nghe thấy tiếng giận dữ của Tướng quân phu nhân và tiếng cười hối lỗi của Tần tướng quân. Bọn nha hoàn và gia đình trong phủ cũng quá quen thuộc với điều này, nên chỉ hai mặt nhìn nhau một cách bất đắc dĩ.

Đến đây là đã hết quyển 4 rồi, thật ra kết thúc chưa được trọn vẹn cho lắm. Nên sẽ có phiên ngoại cho mọi người nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Trên Đồi Có Giá Như* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.